JENNY HAN

YOUNG

P.S. Te mai iubesc și-acum

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
TUTUROR BĂIEȚILOR PE CARE I-AM IUBIT

FICTION CONNECTION

TREI

JENNY HAN

P.S. Te mai iubesc și acum

Traducere din engleză de

Mihaela Doagă

TREI

2015

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactor: Oana Dușmănescu

Coperta colecției: Faber Studio

Foto copertă: © Anna Wolf, 2015

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Gabriela Chircea

Corectură: Lorina Chițan, Maria Mușuroiu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Logan.

De-abia ne-am cunoscut

și deja te iubesc.

Se bucura că și căsuța primitoare, și mama, și tata, și lumina focului, și muzica existau acum, în prezent. Nu puteau fi uitate, își zise, pentru că acum e acum. Nu poate niciodată să fie odinioară.

— Laura Ingalis Wilder, *Little House in the Big Woods*

„Timpul este cea mai lungă distanță
între două locuri."

— Tennessee Williams, *Menajeria de sticlă*[1]

---

[1] „Menajeria de sticlă", tradusă în românește de Anda Boldur, în Tennessee Williams, *Teatru*, Editura Univers, București, 1978. (*N. t.*)

Dragă Peter,

Mi-e dor de tine. Au trecut doar cinci zile, dar mi-e așa un dor de tine de parc-ar fi trecut cinci ani. Poate e din cauză că nu știu dacă aici s-a terminat tot, dacă vom mai sta vreodată de vorbă. Vreau să zic, sunt sigură c-o să ne mai salutăm când ne vedem la ora de chimie sau pe hol, dar o să mai fie vreodată cum a fost? Asta mă întristează. Aveam sentimentul că ție îți pot spune orice. Cred că asta simțeai și tu. Sper c-așa a fost.

Așa c-o să-ți spun orice chiar acum, până nu-mi pierd curajul. Ce s-a întâmplat între noi în jacuzzi m-a speriat. Știu că pentru tine a fost o zi obișnuită din viața lui Peter, dar pentru mine a însemnat mult mai mult și asta m-a speriat. Nu numai ce spunea lumea despre ce s-a întâmplat și despre mine, ci simplul faptul că s-au întâmplat lucrurile alea. Cât de ușor a fost, cât de mult mi-a plăcut. Am intrat în panică, m-am descărcat pe tine și îmi pare sincer rău pentru asta.

Și îmi pare rău că nu ți-am luat apărarea în fața lui Josh la petrecerea-recital. Ar fi trebuit s-o fac. Știu că îți datoram măcar atât. Îți datoram măcar atât și chiar mai mult. Tot nu-mi vine să cred că ai venit și c-ai adus fursecuri cu fructe confiate. Erai adorabil cu puloverul ăla, apropo. Nu-ți zic asta doar ca să te lingușesc. Sunt sinceră.

Uneori îmi place așa mult de tine că nu mai pot. Crește ceva în mine, mă umple cu totul, mai să dea pe-afară. Îmi place așa mult de tine că nu știu ce să mă fac. Inima îmi bate așa tare când știu că urmează să te revăd. Și apoi, când te uiți la mine cum te uiți tu, mă simt cea mai norocoasă fată din lume.

Lucrurile pe care le-a spus Josh despre tine nu erau adevărate. Nu m-ai tras în jos. Din contră. M-ai făcut să ies din cochilie. Mi-ai dăruit prima mea poveste de dragoste, Peter. Te rog, n-o lăsa să se termine așa.

Cu drag,

1

Kitty s-a plâns întruna toată dimineața și am o bănuială că și Margot, și tata sunt mahmuri după petrecerea de Anul Nou. Eu, în schimb? Văd numai inimioare dinaintea ochilor și am o scrisoare în buzunarul de la haină, care parcă arde să iasă de-acolo.

În timp ce ne încălțăm, Kitty tot mai încearcă să se sustragă de la a se îmbrăca în *hanbok*[2] pentru vizita la mătușa Carrie și unchiul Victor.

— Uită-te și tu la mâneci! Îmi vin trei sferturi!

Pe un ton cam moale, tata spune:

— Așa și trebuie.

Kitty arată spre mine și Margot:

— Atunci lor de ce le vin bine? întreabă.

Bunica ni le-a cumpărat când a fost ultima dată în Coreea. *Hanbok*-ul lui Margot constă dintr-un sacou galben și o fustă verde-măr. Al meu e de un roz țipător, cu un sacou alb-bej și fundă lungă, ciclam, cu o broderie floral. Fusta e amplă, în cloș, și cade până-n pământ. Spre deosebire de-a lui Kitty, care-i ajunge fix până la glezne.

— Nu e vina noastră că ai crescut ca o pălugă, spun eu, făcându-mi de lucru cu funda.

Funda e cel mai greu de nimerit. A trebuit să mă uit de mai multe ori la un videoclip pe YouTube ca să mă prind cum se face, și tot arată șui și dezolant.

— Și fusta e prea scurtă, bombăne ea, ridicându-și poalele.

Adevărul e că lui Kitty nu-i place să se îmbrace în *hanbok* pentru că trebuie să mergi delicat și să ții fusta cu o mână, altfel se desface de tot.

— Toate verișoarele voastre or să se îmbrace așa și bunica o să se bucure să vă vadă, spune tata, masându-și tâmplele. Și cu asta am încheiat discuția.

În mașină Kitty repetă întruna „Detest Anul Nou", tăindu-le cheful tuturor, dar nu și mie. Margot era deja cam fără chef pentru c-a trebuit să se

trezească dis-de-dimineață ca să se întoarcă la timp de la cabana prietenei ei. Mai e și problema posibilei mahmureli. Mie, în schimb, nu-mi poate tăia nimic cheful, pentru că nici măcar nu sunt în mașină cu ei. Sunt într-un cu totul alt loc, gândindu-mă la scrisoarea pe care i-am scris-o lui Peter, întrebându-mă dacă am pus destul suflet în ea, și cum și când să i-o dau, și ce va spune el și ce va însemna. Oare să i-o pun în cutia poștală? Să i-o las în dulăpior la școală? Oare, când îl voi revedea, îmi va zâmbi, o s-o dea pe glumă ca să risipească tensiunea? Sau o să se poarte ca și cum n-a văzut-o, ca să ne cruțe pe amândoi de stinghereală? Cred că varianta asta ar fi mai nasoală. Trebuie să-mi amintesc că, dincolo de toate, Peter e un tip cumsecade și de gașcă și, orice s-ar întâmpla, n-o să se poarte crud. Măcar de asta pot fi sigură.

— La ce te gândești așa concentrată? mă întreabă Kitty.

Aproape că n-o aud.

— Alo?

Închid ochii și mă fac c-am adormit, însă tot ce văd dinainte e chipul lui Peter. Nu știu ce vreau mai exact de la el, pentru ce mă simt pregătită — dacă e să avem o relație serioasă, ca între iubiți, sau dacă e ce-am avut înainte, ceva relaxat și câteva săruturi pe furate, sau dacă vreau ceva pe la mijloc —, dar știu că nu-mi pot scoate chipul lui de Frumușel din minte. Felul cum surâde când îmi spune numele, cum uneori efectiv uit să respir când e lângă mine.

Desigur, când ajungem la mătușa Carrie și unchiul Victor acasă, niciuna dintre verișoare nu e îmbrăcată în *hanbok* și Kitty se face practic vânătă la față, încercând să se abțină să nu țipe la tata. Eu și Margot ne uităm și noi cam chiorâș la el. Nu e extrem de comod să stai toată ziua în *hanbok*. Dar apoi bunica îmi zâmbește cu un aer aprobator, ceea ce mă consolează.

În timp ce ne scoatem paltoanele la intrare și ne descălțăm, îi șoptesc lui Kitty:

— Poate că adulții or să ne dea mai mulți bani pentru că ne-am împopoțonat.

— Sunteți tare drăgălașe așa, fetelor, spune mătușa Carrie, îmbrățișându-ne. Haven n-a vrut să și-l pună pe-al eil

Haven se uită la maică-sa, dându-și ochii peste cap.

— Îmi place cum te-ai tuns, îi spune lui Margot.

Sunt doar vreo câteva luni diferență între mine și Haven, dar ea se crede mult mai matură decât mine. Mereu încearcă să se bage în seamă cu Margot.

Mai întâi o rezolvăm cu plecăciunile. În cultura coreeană, faci câte o plecăciune în fața celor mai vârstnici în ziua de Anul Nou și le urezi noroc în noul an, iar ei în schimb îți dau bani. Ordinea e de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr, așa că persoana cea mai vârstnică dintre adulți, bunica, se așază prima pe canapea, și mătușa Carrie cu unchiul Victor fac primii plecăciuni, urmați de tata, până ajungem la Kitty, care e cea mai mică. Și când îi vine rândul tatei să se așeze pe canapea și să i se plece lumea dinainte, e o pernuță liberă pe canapea lângă el, cum a fost în fiecare an de la moartea mamei. Simt o durere în piept când îl văd stând singur acolo, zâmbind curajos și împărțind bancnote de zece dolari. Bunica mă privește cu subînțeles și știu că se gândește la același lucru. Când îmi vine rândul să mă plec în fața lui, îngenunchez, cu mâinile împreunate în dreptul frunții, și îmi promit că anul viitor n-o să-l mai văd stând singur pe canapea.

Primim zece dolari de la mătușa Carrie și unchiul Victor, zece de la tata, zece de la mătușa Min și unchiul Sam, care nu ne vin unchi și mătușă de fapt, ci veri de gradul doi (sau de gradul trei? Sunt verii mamei, oricum), și douăzeci de la bunica. N-am primit mai mulți bani pentru că ne-am îmbrăcat în *hanbok*-uri, dar, per total, avem un câștig bunicel. Anul trecut unchii și mătușile împărțeau doar câte cinci dolari de căciulă.

Apoi urmează supa cu turtițe de orez, pe care o mănânci ca să ai noroc. Mătușa Carrie a făcut și turtițe cu fasole ochi-negri și insistă să luăm măcar una, deși nimeni nu vrea. Gemenii, Harry și Leon — veri de-al treilea cu noi? Veri de gradul patru? —, refuză și supa, și turtițele cu fasole și mănâncă pui pané la televizor. Nu e destul loc la masa din sufragerie, așa că eu și Kitty

mâncăm pe taburete pe blatul din bucătărie. Auzim râsetele generale de aici.

Când încep să mănânc supa, îmi pun o dorință. *„Să se rezolve totul între mine și Peter, vă rog!"*

— De ce mie mi se dă cel mai mic bol cu supă? mă întreabă Kitty șoptit.

— Pentru că ești cea mai micuță.

— De ce nu primim și noi un bol cu *kimchi*?[3]

— Pentru că mătușa Carrie crede că nu ne place, pentru că suntem doar pe jumătate coreene.

— Du-te să ceri un pic, îmi șoptește.

Așa că mă conformez, pentru că și eu vreau niște kimchi.

Cât timp adulții își beau cafeaua, eu cu Margot și Haven urcăm în camera lui Haven, iar Kitty se ține și ea după noi. De obicei se duce să se joace cu gemenii, dar de data asta ia în brațe Yorkshire Terrier-ul mătușii Carrie, pe Smitty, și urcă după noi ca și cum ar face parte din grup.

Haven are postere cu formații indie rock pe pereți; majoritatea sunt trupe de care n-am auzit în viața mea. Le schimbă periodic. Acum are unul nou, în relief, cu Belle and Sebastian. E pe un material care seamănă cu denimul.

— Mișto poster, zic.

— Chiar mă pregăteam să-l schimb pe-ăla, face Haven. Ți-l dau dacă-l vrei.

— Nu-i nevoie, îi spun.

Știu că mi-l oferă ca să se simtă superioară, cum face de obicei.

— Îl iau eu, sare Kitty și, pentru o clipă, apare o undă de încruntare pe chipul lui Haven, dar Kitty deja dezlipește posterul de pe perete. Mulțam, Haven!

Eu și Margot ne uităm una la alta și ne străduim să ne reținem zâmbetul. Haven nu prea a înghițit-o niciodată pe Kitty și sentimentul e absolut reciproc.

— Margot, ai fost la vreun concert de când ești în Scoția? o întreabă Haven.

Se trânteşte pe pat şi deschide laptopul.

— Nu prea, îi răspunde Margot. Am fost foarte prinsă cu şcoala.

Margot oricum nu prea se omoară după muzica live. Se uită la ceva pe telefon; fusta de la *hanbok* stă răsfirată ca un evantai în jurul ei. E singura dintre noi, fetele din familia Song, care a rămas complet îmbrăcată. Eu mi-am scos sacoul, aşa c-am rămas doar în fustă şi furou, iar Kitty şi-a scos şi sacoul, şi fusta, aşa c-a rămas în maiou şi chiloţi.

Mă aşez pe pat, lângă Haven, ca să-mi arate poze din vacanţa lor în Bermuda pe Instagram. În timp ce parcurge pagina, îi apare o poză din excursia de la schi. Haven e în Orchestra de Tineret din Charlottesville, aşa că ştie oameni de la mai multe şcoli, inclusiv de la cea la care merg eu.

Oftez involuntar când o văd — e o poză cu câţiva dintre noi, făcută în ultima dimineaţă în autocar. Peter ţine un braţ în jurul meu şi-mi şopteşte ceva la ureche. Mi-aş dori să-mi amintesc ce-mi spunea.

Surprinsă la culme, Haven îşi ridică privirea şi exclamă:

— Oh, ia te uită, în poza aia eşti tu, Lara Jean. De unde e?

— Din excursia pe care-am făcut-o cu şcoala, la schi.

— Tipul e iubitul tău? mă întreabă şi-mi dau seama că e impresionată, chiar dacă încearcă s-o ascundă.

Mi-aş dori să spun „da". Dar...

Kitty vine sprinţar spre noi şi se uită peste umerii noştri.

— Da, şi e cel mai sexy tip pe care l-ai văzut în viaţa ta, Haven.

O spune ca pe o provocare. Margot, care citea ceva pe telefon, îşi ridică privirea şi se hlizeşte.

— Mă rog, nu e chiar aşa, o dau eu cotită.

Vreau să zic, e cel mai sexy tip pe care l-am văzut *eu* în viaţa mea, dar nu ştiu ce fel de colegi are Haven la şcoală.

— Nu, Kitty are dreptate, chiar e sexy, recunoaşte Haven. Zău, cum ai reuşit să pui mâna pe el? Fără supărare. Doar că aveam impresia că tu eşti genul care nu iese cu băieţi.

Mă încrunt intrigată. Genul care nu iese cu băieți? Cum o fi ăla? O ciupercuță care stă acasă, într-o cameră semi-întunecată, așteptând să crească mușchi pe ea?

— Lara Jean iese foarte des cu băieți, intervine Margot ca o soră bună.

Mă îmbujorez. Nu ies niciodată cu băieți, Peter abia dacă poate fi pus la socoteală, dar mă bucur de minciuna lui Margot.

— Cum îl cheamă? mă întreabă Haven.

— Peter. Peter Kavinsky.

Simplul act de a-i rosti numele e ca o plăcere pe care o retrăiești, un lucru pe care îl savurezi, ca o bucățică de ciocolată care mi se topește în gură.

— *Ohh*, face ea. Aveam impresia că e cu blonda aia frumușică. Oare cum o chema? Jenna? Nu erați voi cele mai bune prietene când erați mici?

Simt o strângere de inimă.

— O cheamă Genevieve. Am fost prietene, dar nu mai suntem. Iar ea și Peter s-au despărțit de ceva vreme.

— Așadar, de când sunteți tu și Peterîmpreună? mă întreabă Haven.

Mă privește circumspect, de parcă m-ar crede în proporție de 90%, dar tot ar mai fi un 10% sâcâitor care are ceva îndoieli.

— Am început să ieșim împreună prin septembrie.

Măcar partea asta e adevărată.

— Momentan nu suntem împreună, am făcut o pauză, gen... Dar eu sunt... optimistă.

Kitty mă împunge în obraz cu degetul mic, lăsând o gropiță.

— Zâmbești, zice, zâmbind și ea.

Se cuibărește în mine.

— Să te împaci azi cu el, bine? Vreau să vină înapoi.

— Nu-i așa ușor, spun, deși ar putea, oare, să fie?

— Ba sigur că e. Îi place și-acum foarte mult de tine — spune-i pur și simplu că-ți place și ție de el și, bum! V-ați împăcat și va fi ca și cum nu l-ai fi dat vreodată pe ușă afară.

Haven face ochii și mai mari.

— Lara Jean, *tu* te-ai despărțit de *el*?

— Frate, e chiar așa de greu de crezut?

O privesc cu ochii îngustați, iar Haven deschide gura, apoi se gândește mai bine și-o închide la loc.

Se mai uită o dată la poza lui Peter. Apoi se ridică să se ducă la baie și, chiar când închide ușa, zice:

— Tot ce pot să zic e că, dacă tipul ăla ar fi iubitul meu, eu, una, nu l-aș mai lăsa să-mi scape.

Mă furnică tot corpul când spune asta.

Odinioară am gândit fix același lucru legat de Josh și iată-mă acum: parc-au trecut un milion de ani de-atunci și el e doar o amintire. Nu vreau să se întâmple așa și cu Peter. Senzația aia că tot ce-ai simțit cândva e acum așa de-parte, încât, chiar dacă încerci din răsputeri, de-abia dacă îți mai amintești chipul lui când închizi ochii. Orice s-ar întâmpla, vreau să-mi amintesc întot-deauna chipul lui.

Când se face ora să plecăm, îmi iau paltonul pe mine și-mi cade din buzunar scrisoarea pentru Peter. Margot o ridică de jos.

— Altă scrisoare?

Mă înroșesc. Spun dintr-o răsuflare:

— Încă nu m-am hotărât dacă să i-o dau direct, să i-o las în cutia poștală sau să i-o trimit efectiv prin poștă? Sau față în față? Gogo, tu ce zici?

— Ar trebui să stai pur și simplu de vorbă cu el, spune Margot. Du-te chiar acum. Te lasă tata acolo. Te duci la el acasă, îi dai scrisoarea și apoi vezi ce zice.

Inima începe să-mi bată de să-mi spargă pieptul la gândul ăsta. Chiar acum? Să mă duc pur și simplu la el, fără să sun înainte, fără niciun plan?

— Nu știu, încerc s-o dau cotită. Cred c-ar trebui să mă gândesc mai bine.

Margot dă să-mi răspundă, dar Kitty apare în spatele nostru și zice:

— Ajunge cu scrisorile! Du-te să-l recucerești.

— Nu amâna până e prea târziu, spune Margot și știu că nu se referă doar la mine și Peter.

Am evitat subiectul Josh din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Vreau să zic, Margot m-a iertat, dar n-are rost să tulbur apele. Așa că, în ultimele câteva zile, am încercat s-o încurajez fără să zic nimic, sperând că va fi de-ajuns. Dar Margot o să plece din nou în Scoția în mai puțin de-o săptămână. Și ideea c-ar putea să plece fără măcar să vorbească cu Josh mă roade. Suntem cu toții prieteni de atâta timp. Știu că eu și Josh o să ne împăcăm, pentru că suntem vecini și așa se întâmplă cu oamenii pe care-i vezi des. Supărările trec, aproape de la sine. Dar n-o să fie la fel pentru Margot și Josh, dacă ea e plecată așa departe. Dacă nu stau de vorbă acum, crusta care acoperă rana se va întări cu timpul, se va osifica, și apoi vor fi ca doi străini care nu s-au iubit niciodată, ceea ce e cel mai trist gând cu putință.

În timp ce Kitty se încalță, îi șoptesc lui Margot:

— Dacă eu mă duc să vorbesc cu Peter, ar trebui să vorbești și tu cu Josh. Nu pleca înapoi în Scoția fără să dregi lucrurile cu el.

— Vedem noi, spune, dar văd strălucirea de speranță din ochii ei, ceea ce mă însuflețește și pe mine.

---

[2] Costum tradițional coreean, alcătuit din cămașă sau sacou și o fustă amplă, petrecută. (*N.t.*)

[3] Specialitate coreeană din legume lăsate să fermenteze, cu diverse condimente. (*N.t.*)

2

Margot și Kitty au ațipit amândouă pe bancheta din spate. Kitty doarme cu capul în poala lui Margot; Margot doarme cu capul lăsat pe spate și gura larg deschisă. Tata ascultă NPR[4] cu o undă de zâmbet pe față. Toți sunt așa liniștiți, în timp ce mie îmi bate inima nebunește de emoție, gândindu-mă la ceea ce urmează să fac.

O s-o fac chiar acum, chiar în seara asta. Înainte să înceapă școala, înainte ca lucrurile să reintre în normal, înainte ca povestea dintre mine și Peter să devină doar o amintire. Cum se întâmplă cu globurile cu zăpadă, le scuturi și, pentru o clipă, totul se răstoarnă și sclipește și e o feerie — dar apoi totul se așază și revine la normal. Lucrurile tind să-și reintre în matcă. Eu nu pot să revin la normal.

Programez lucrurile astfel încât să fim doar la o intersecție distanță de cartierul lui Peter când îl rog pe tata să mă lase acolo. Probabil că simte hotărârea din glasul meu, faptul că e imperios *necesar*, pentru că nu mă întreabă nimic, doar încuviințează.

Când oprim în fața casei lui Peter, geamurile sunt luminate și mașina lui e parcată pe alee, ca și minivanul maică-sii. Soarele tocmai apune, devreme, cum se întâmplă iarna. Vecinii de vizavi ai lui Peter încă n-au dat jos luminițele de la Crăciun. Mâine probabil că e ultima zi când o să le mai lase lumea, având în vedere c-a început noul an. Un nou an, un nou început.

Simt cum îmi zvâcnește pulsul în venele de la mâini și am emoții. Am mari emoții. Cobor în fugă din mașină și sun la ușă. Când aud pași din casă, îi fac semn tatei să plece și el iese în marșarier de pe alee. Kitty s-a trezit și stă cu fața lipită de geam, zâmbind cu gura până la urechi. Îmi face un semn de încurajare cu degetul mare și eu îi fac cu mâna.

Îmi deschide Peter. Inima îmi saltă într-o veselie în piept, parcă ar vrea să țâșnească de-acolo. Poartă o cămașă cu care nu l-am mai văzut până acum, în carouri. Probabil c-a primit-o cadou de Crăciun. Are părul ciufulit în creștet, de

parcă tocmai s-a ridicat din pat. Nu pare prea surprins să mă vadă.

— Salut!

Îmi studiază fusta, care îmi iese, înfoiată, de sub palton, ca o rochie de seară.

— De ce ești așa gătită?

— M-am îmbrăcat de Anul Nou.

Poate c-ar fi trebuit să trec pe-acasă să mă schimb. Măcar așa m-aș simți mai în largul meu, chiar stându-i în prag, cu căciula în mână, cum ar veni.

— Păi, hei, cum ai petrecut de Crăciun?

— Bine.

Face o pauză, patru secunde în cap, înainte de a mă întreba:

— Tu cum ai petrecut?

— De minune. Am primit un cățeluș. Îl cheamă Jamie Fox-Pickle.[5]

El nu schițează nici măcar un zâmbet. E rece cu mine; nu mă așteptam să se poarte așa. Poate că „rece" nici măcar nu e cuvântul potrivit. Poate că e doar indiferent.

— Putem să vorbim o clipă?

Peter dă din umeri, ceea ce pare să însemne „da", dar nu mă invită în casă. Brusc mă ia cu greață de teamă că Genevieve e înăuntru — o teamă care se risipește rapid când îmi amintesc că, dacă *ar fi* înăuntru, el n-ar sta aici la povești cu mine. Lasă ușa întredeschisă cât își trage tenișii și o haină pe el, apoi iese pe verandă. Închide ușa după el și se așază pe trepte. Mă așez și eu lângă el, netezindu-mi fusta.

— Așadar, care-i treaba? zice, ca și cum i-aș răpi din timpul lui prețios.

E aiurea. Nu e deloc cum m-așteptam să fie.

Dar la ce mă așteptam, de fapt, de la Peter? Să-i dau scrisoarea, iar el s-o citească și apoi, gata, să mă iubească? M-ar lua în brațe, ne-am săruta pătimaș, dar numai ne-am săruta, doar chestii nevinovate. Și-apoi? Am începe să ieșim împreună? Cât timp ar trece până când i s-ar lua de mine, ar începe să-i ducă dorul lui Genevieve, și-ar dori mai mult decât aș fi eu dispusă să-i ofer, în

materie de sex sau, așa, în general.

Mă fură atâta de mult reveria mea derulată pe fast-forward, încât el repetă întrebarea, doar că parcă mai puțin rece de data asta.

— Ce e, Lara Jean?

Se uită la mine de parcă ar aștepta ceva și, brusc, mi-e teamă să-i ofer ce așteaptă.

Strâng în pumnul încleștat scrisoarea, mi-o îndes în buzunarul de la haină. Mi-au înghețat mâinile. N-am nici mănuși, nici fes; probabil c-ar trebui s-o iau spre casă.

— Am venit doar să-ți spun... să-ți spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Și... sper că putem rămâne prieteni, și un an nou fericit!

El mă privește circumspect.

— „Un an nou fericit"? repetă. Asta ai venit să-mi spui? Că-ți pare rău și *„un an nou fericit!"*?

— Și că sper că putem rămâne prieteni, adaug, mușcându-mi buza.

— Speri că putem rămâne prieteni, repetă, cu o undă de sarcasm în glas pe care n-o înțeleg și care nu-mi place.

— Asta am zis.

Dau să mă ridic. Speram c-o să se ofere să mă conducă acasă, dar acum nu vreau să-l rog. Dar e un ger crunt afară. Poate dacă-i bat un apropo... Suflându-mi în mâini, spun:

— Păi, o s-o iau spre casă.

— Stai o clipă. Hai să ne întoarcem la partea cu scuzele. Pentru ce îți ceri scuze, mai exact? Pentru că m-ai dat pe ușă afară sau pentru c-ai crezut că sunt o jigodie care umblă de colo-colo și le zice oamenilor c-am făcut sex cu tine când nu-i așa?

Simt un nod în gât. Când pune problema la modul ăsta, chiar sună cam nasol.

— Și una, și alta. Îmi pare rău pentru ambele lucruri.

Peter își lasă capul într-o parte, ridicând din sprâncene.

— Și mai ce?

Mă zburlesc. „*Și mai ce?*"

— Nu există „și mai ce". Asta-i tot.

Slavă Domnului că nu i-am dat scrisoarea, dacă are de gând să se poarte așa. Nu doar eu am motive să-mi cer scuze.

— Hei, tu ai venit aici cu faze gen „îmi pare rău" și „hai să fim prieteni". Nu poți să mă obligi să-ți accept scuzele de mântuială.

— Ei bine, chiar și-așa îți doresc un an nou fericit!

Acum eu sunt cea care-i vorbește sarcastic și chestia asta îmi dă un sentiment de satisfacție.

— Îți urez o viață frumoasă. *Auld lang syne*[6] și toate cele.

— Bine. Pa!

Mă întorc să plec. Eram așa optimistă dimineață, pluteam pe un norișor imaginându-mi cum o să decurgă lucrurile. Oh, Doamne, ce măgar e Peter! Ducă-sel

— Stai o clipă!

Speranța îmi țâșnește în piept cum țâșnește Jamie Fox-Pickle la mine în pat — rapid și fără a aștepta invitație. Dar mă întorc, cu o expresie gen „*Pfu, acum ce mai vrei?*", ca să nu se prindă.

— Ce ții mototolit acolo, în buzunar?

Duc involuntar mâna la buzunar.

— Chestia asta? Oh, nimic. E un pliant. Era pe jos pe lângă cutia ta poștală. Stai calm, îl arunc eu la coș.

— Dă-mi-l mie și-l arunc chiar acum la coș, zice, întinzând mâna.

— Nu, am zis că-l arunc eu.

Bag mâna în buzunar ca să îndes și mai adânc scrisoarea și Peter încearcă să mi-o smulgă din mână. Mă feresc ca apucată, ținând strâns scrisoarea. El ridică din umeri și eu mă relaxez și răsuflu ușurată, iar el sare pe mine și mi-o smulge din mână.

— Dă-mi-o înapoi, Peter! strig, gâfâind.

— Sustragerea corespondenței cuiva e un delict federal, zice el nonșalant.

Apoi se uită la plic.

— E o scrisoare adresată mie. De la tine.

Mă întind disperată după plic, luându-l prin surprindere. Ne luptăm pe scrisoare. Am prins-o de un colț, dar el nu-i dă drumul.

— Încetează, o s-o rupi! strigă, smulgându-mi-o din mână.

Încerc s-o prind mai bine, dar e prea târziu. A pus mâna pe ea.

Peter ține plicul ridicat deasupra capului meu, îl desface și începe să citească. E un chin să stau așa în fața lui, așteptând — nici eu nu știu ce. Să fiu umilită din nou? Probabil c-ar fi cazul să plec. Tare încet mai citește.

Când a terminat în sfârșit, mă întreabă:

— De ce n-aveai de gând să mi-o dai? De ce voiai să pleci pur și simplu?

— Pentru că, nu știu, nu păreai prea fericit să mă vezi...

Mă poticnesc, jenant.

— Se numește a face pe durul! Așteptam să mă suni, fraiero! Au trecut șase zile.

Mi se taie răsuflarea.

— Oh!

— Oh.

Mă trage de reverele hainei, mai aproape de el, îndeajuns de aproape cât să ne sărutăm. E așa aproape de mine că văd rotocoalele de abur pe care le scoate când respiră. Așa de aproape că i-aș putea număra genele dacă aș vrea. Coborând glasul, mă întreabă:

— Așadar... încă îți place de mine?

— Da, îi șoptesc. Adică, oarecum.

Inima îmi bate repede-repede. Mă ia cu amețeală. Oare visez? Dacă visez, nu vreau să mă mai trezesc.

Peter îmi aruncă o privire care spune *„Hai, lasă vrăjeala, știu că-ți place de mine"*. Îmi place, îmi place. Apoi, încet, îmi spune:

— Mă crezi că n-am spus nimănui că am fi făcut sex în excursie la schi?

— Da.

— Bine.

Trage aer în piept.

— S-a... s-a întâmplat ceva între tine și Sanderson după ce-am plecat de la tine în seara aia?

E gelos! Numai la ideea asta mă înfierbânt toată, ca supa pusă pe foc. Dau să-i spun că nu, dar el spune repede:

— Stai așa. Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

— Nu, spun apăsat, ca să știe că nu-l mint.

El dă din cap, dar nu spune nimic.

Apoi se apleacă spre mine și eu închid ochii, cu inima bătându-mi năvalnic, la fel de repede ca aripile unui colibri. Teoretic, ne-am sărutat doar de patru ori și doar o dată a fost pe bune. Mi-aș dori s-o facă odată, ca să nu mai am emoții. Dar Peter nu mă sărută, nu cum m-așteptam. Mă sărută pe obrazul stâng, apoi pe dreptul; îi simt răsuflarea caldă pe față. Și-apoi gata. Deschid ochii. Ăsta a fost sărutul de adio, la propriu? De ce nu mă sărută ca lumea?

— Ce faci? îl întreb șoptit.

— Creez suspans.

— Hai să ne sărutăm și gata, zic repede.

El își înclină un pic capul, ștergându-și obrazul de al meu, și tocmai atunci se deschide ușa de la intrare și Owen, fratele mai mic al lui Peter, apare în prag, cu brațele încrucișate. Sar ca arsă de lângă Peter, ca și cum tocmai am aflat că are vreo boală molipsitoare, incurabilă.

— Mama a zis să intrați în casă, să beți niște cidru, zice, rânjind.

— Un minut, zice Peter, trăgându-mă din nou spre el.

— A zis să veniți acum, spune Owen.

Oh, Doamne! Mă uit panicată la Peter.

— Probabil c-ar trebui să mă urnesc, până nu începe tata să se îngrijoreze...

El arată cu bărbia spre ușă.

— Intră doar o clipă în casă și apoi te conduc eu.

Când intru, mă ajută să-mi scot paltonul și mă întreabă șoptit:

— Chiar aveai de gând să mergi pe jos până acasă în rochia aia de gală? Prin ger?

— Nu, voiam să te fac să te simți vinovat și să te oferi să mă conduci, îi răspund tot în șoaptă.

— Care-i faza cu ținuta ta? mă întreabă Owen.

— Așa se îmbracă femeile coreene de Anul Nou, îi spun.

Mama lui Peter iese din bucătărie cu două căni aburinde. Poartă un pulover lung de cașmir cu nasturi, cu o curea prinsă lejer în talie, și papuci crem tricotați cu torsade.

— E superb, spune. Arăți minunat. E foarte colorat.

— Mulțumesc, spun, simțindu-mă stânjenită că se face atâta caz de asta.

Ne așezăm toți trei în camera de zi. Owen se refugiază în bucătărie. Încă îmi ard obrajii din cauză că eram cât pe-aci să ne sărutăm și din cauză că mama lui Peter probabil că știe ce făceam. Mă întreb și ce știe despre cele petrecute între noi, cât de mult i-a spus el, asta dacă i-a spus ceva.

— Cum ai petrecut de Crăciun, Lara Jean? mă întreabă mama lui.

Suflu în băutură.

— Am petrecut foarte bine. Tata i-a luat un cățeluș surorii mele și ne-am tot întrecut care să-l ia în brațe. Iar sora mea mai mare e încă pe-aici, e în vacanță de la facultate, așa că ne-am bucurat și de asta. Dumneavoastră cum ați petrecut, doamnă Kavinsky?

— Oh, a fost plăcut. Liniștit.

Arată spre papuci.

— Am primit ăștia cadou de la Owen. Cum a fost petrecerea de Anul Nou? Surorilor tale le-au plăcut fursecurile cu fructe făcute de Peter? Sincer, mie nu-mi plac de nicio culoare.

Surprinsă, mă uit la Peter, care brusc își face de lucru cu telefonul.

— Parcă ziceai că le-a făcut mama ta.

Maică-sa zâmbește cu un aer de mândrie.

— Oh, nu, le-a făcut singur. Era foarte hotărât.

— Aveau un gust oribil! zbiară Owen din bucătărie.

Maică-sa pufnește din nou în râs și apoi se lasă liniștea. Mie îmi gonesc o mulțime de lucruri prin minte, încerc să găsesc posibile subiecte de conversație. Hotărâri pentru noul an, poate? Viscolul care s-a anunțat pentru săptămâna viitoare? Peter nu mă ajută deloc; se uită din nou la telefon.

Doamna Kavinsky se ridică.

— Mă bucur că te-am văzut, Lara Jean. Peter, să n-o ții până târziu.

— N-o țin.

Mie îmi zice:

— Mă întorc imediat, mă duc doar să-mi iau cheile.

De cum iese Peter, spun:

— Îmi cer scuze c-am venit așa nepoftită în ziua de Anul Nou. Sper că nu v-am deranjat de la ceva.

— Ești bine venită oricând la noi.

Se apleacă spre mine și-mi pune mâna pe genunchi, spunându-mi cu subînțeles:

— Tot ce te rog e să nu-i frângi inima.

Simt un gol în stomac. I-o fi povestit Peter ce s-a întâmplat între noi?

Ea mă bate pe genunchi și se ridică.

— Noapte bună, Lara Jean!

— Noapte bună! răspund.

În ciuda zâmbetului ei blând, am senzația c-am încurcat-o. Am sesizat o undă de reproș în glasul ei — știu sigur că nu mi s-a părut. Ce-mi spunea de fapt era *„Ai grijă cum te porți cu fiul meu!"*. Oare Peter o fi fost foarte necăjit de ce s-a întâmplat între noi? N-a dat impresia c-ar fi fost. Supărat, poate și-un pic jignit. Dar de bună seamă nu într-atât cât să-i povestească maică-sii despre asta. Dar poate că e foarte apropiat de mama lui. Nu vreau să mă gândesc că i-am făcut deja o impresie proastă, încă dinainte ca eu și Peter să fi început o

relație pe bune.

E întuneric beznă afară, nu-s prea multe stele pe cer. Am impresia c-o să ningă din nou în curând. Acasă la mine sunt aprinse toate becurile la parter și se vede lumină și la geamul camerei lui Margot, la etaj. Vizavi se vede brăduțul de Crăciun al doamnei Rothschild, luminat la geam.

Eu și Peter stăm cuibăriți la căldură în mașina lui. Prin fantele radiatorului suflă aer cald.

— I-ai povestit mamei tale cum am ajuns să ne despărțim? îl întreb.

— Nu. Pentru că nu ne-am despărțit, spune el, reducând căldura.

— Nu?

El râde.

— Nu, pentru că n-am fost niciodată cu adevărat împreună, mai știi?

„Și acum suntem împreună?" mă întreb, dar nu cu voce tare, pentru că el mă înconjoară cu brațul și-mi ridică fața spre el și iar mă năpădesc emoțiile.

— Să n-ai emoții! zice.

Îl sărut repede, ca să-i dovedesc că n-am.

— Sărută-mă ca și cum mi-ai fi dus dorul, spune, cu o voce îngroșată.

— Chiar ți-am dus dorul, spun. Ți-am spus-o și în scrisoare.

— Mda, dar...

Îi retez vorba cu un sărut. Un sărut ca la carte. Sărutul cuiva pus pe treabă. Îmi răspunde și el la sărut, tot pus pe treabă. Ca și cum nu ne-am mai sărutat de vreo patru sute de ani. Și-apoi îmi piere orice gând din minte și mă abandonez cu totul sărutului.

---

[4] National Public Radio, rețea ce include 900 de posturi publice de radio din Statele Unite. (*N.t.*)

[5] *Pickle*: „murătură" (engl.) (*N.t.*)

[6] Titlul unui cântec bazat pe versurile poetului scoțian Robert Burns, care se cântă de obicei de Anul Nou, sugerând că trecerea în noul an e un moment

bun pentru a-ți aminti de prieteni vechi și de vremurile de odinioară. (*N.t.*)

3

După ce Peter mă lasă la ușă, dau fuga în casă să le povestesc totul lui Margot și Kitty — nu-mi mai încap în piele de fericire. De-abia aștept să le torn toată povestea.

Kitty stă tolănită pe canapea, se uită la televizor cu Jamie Fox-Pickle în poală și, când intru pe ușă, se ridică imediat.

— Gogo plânge, îmi spune pe șoptite.

Îmi piere imediat tot elanul.

— Poftim? De ce?

— Cred c-a trecut pe la Josh și-au stat de vorbă și-a fost cam nasol. Ar trebui să urci să vezi ce face.

Oh, nu. Nu așa trebuiau să decurgă lucrurile între ei doi. Trebuiau să se împace, așa cum ne-am împăcat eu și Peter.

Kitty se instalează la loc pe canapea, cu telecomanda în mână, odată ce și-a îndeplinit datoria de soră.

— Cum ți-a mers cu Peter?

— Minunat, spun. Chiar minunat.

Mă trezesc zâmbind involuntar și îmi șterg imediat zâmbetul de pe față, din respect pentru Margot.

Mă duc în bucătărie și-i fac lui Margot o ceașcă de ceai pentru somn liniștit, cu două linguri de miere, cum ne făcea mama înainte de culcare. Pentru o clipă cochetez cu ideea de a-i pune și un strop de whisky, pentru c-am văzut figura asta într-un serial victorian difuzat pe PBS — cameristele îi dregeau cu whisky ceaiul sau ciocolata stăpânei conacului ca s-o liniștească. Știu că Margot bea alcool la facultate, dar deja e mahmură și, pe deasupra, nu cred că tata ar fi prea încântat de idee. Așa că-i torn ceaiul, fără whisky, în cana mea preferată, și o pun pe Kitty să i-l ducă în camera ei. Îi zic să-i dea mai întâi ceaiul lui Margot și-apoi să se bage în pat lângă ea, cel puțin cinci minute. Kitty se sustrage de la a doua parte pentru că ea se cuibărește lângă tine doar dacă îi iese

ceva și ei și, totodată, pentru că știu că se sperie când o vede pe Margot necăjită.

— O să i-l duc pe Jamie să se cuibărească lângă ea, zice.

Egoistă mai e!

Când urc în camera lui Margot, cu o felie de pâine cu unt și scorțișoară, Kitty a dispărut fără urmă, ca și Jamie. Margot stă ghemuită în pat, pe o parte, plângând.

— Acum chiar s-a sfârșit, Lara Jean, îmi șoptește. Se sfârșise, dar acum știu că s-a sfârșit definitiv. Cre-credeam că, dacă eu vreau să ne împăcăm, o să vrea și el, dar n-nu vrea.

Mă ghemuiesc lângă ea, cu fruntea rezemată de spatele ei. Îi simt fiecare răsuflare. Plânge cu capul în pernă și eu o scarpin de-a lungul omoplaților, cum îi place ei. Ce trebuie să știți despre Margot e că ea nu plânge niciodată, așa că s-o văd plângând îmi dă lumea, și casa asta, peste cap. Totul pare cumva nelalocul lui.

— Spune că o relație la distanță e prea g-grea, c-am avut dreptate să mă despart de el când am făcut-o. Mie mi-a fost așa dor de el și s-ar părea că lui nu i-a fost deloc dor de mine.

Îmi mușc buza, simțindu-mă vinovată. Eu am încurajat-o să stea de vorbă cu Josh. În parte e vina mea.

— Margot, i-a fost dor de tine. I-a fost un dor crunt de tine. Mă uitam pe geam la ora de franceză și îl vedeam afară, în tribune, mâncând singur la prânz. Era o priveliște deprimantă.

Își trage nasul.

— Pe bune?

— *Da*.

Nu înțeleg care-i faza cu Josh. Dădea impresia că e așa îndrăgostit de ea; practic a intrat în depresie cât a fost ea plecată. Și acum se poartă așa?

— Cred... cred că pur și simplu încă îl mai iubesc mult, spune oftând.

— Serios?

„*Îl iubesc.*" Margot a folosit cuvântul „iubesc". Nu cred c-am mai auzit-o spunând că-l iubește pe Josh până acum. Poate c-a zis că e „îndrăgostită", dar niciodată că-l „iubește".

Margot se șterge la ochi cu cearșaful.

— M-am despărțit de el tocmai ca să nu fiu genul ăla de fată care plânge după prietenul ei, și-acum fix asta am ajuns. E jalnic.

— Ești persoana cea mai puțin jalnică pe care o cunosc, Gogo, îi spun.

Margot se oprește din scâncit și se întoarce, așa c-acum stăm amândouă întinse față în față.

— N-am zis că eu sunt jalnică. Am spus că e jalnic să plângi după un băiat, spune, încruntându-se.

— Oh, fac eu. Păi, tot nu cred că e jalnic să plângi după cineva. Înseamnă doar că ții mult la persoana respectivă și te simți tristă.

— Am plâns așa mult c-am senzația că am ochii... ca niște stafide uscate. Așa e?

Mijește ochii la mine.

— *Sunt* umflați, recunosc. Pur și simplu nu sunt obișnuiți cu plânsul. Am o idee!

Sar din pat și cobor în fugă în bucătărie. Umplu un bol de cereale cu gheață, pun două linguri de argint și mă întorc în grabă.

— Întinde-te la loc, o îndemn și Margot se conformează. Închide ochii.

Îi pun câte o lingură peste fiecare ochi.

— Chiar funcționează metoda asta?

— Am văzut-o într-o revistă.

Când lingurile încep să se încălzească pe pielea ei, le strecor din nou în gheață și-apoi i le pun la loc pe față, repetând de mai multe ori figura. Mă întreabă cum a decurs întâlnirea cu Peter, așa că-i povestesc, dar tai la montaj partea când ne-am sărutat pentru că mi se pare de prost gust în contextul propriilor ei necazuri amoroase. Ea se ridică în capul oaselor și zice:

— Nu e nevoie să te prefaci că-ți place de Peter doar ca să mă menajezi

pe mine.

Înghite în sec, de parcă ar avea gâlci.

— Dacă, pe undeva, îți mai place de Josh... dacă lui îi place de tine...

Icnesc șocată. Dau să neg, să-i spun că deja mi se pare c-a trecut nu știu cât timp de-atunci, dar ea ridică mâna să mă oprească.

— Mi-ar fi foarte greu, dar n-aș vrea să vă stau în cale, știi? Vorbesc serios, Lara Jean. Poți să-mi spui dacă e.

Sunt așa ușurată, atât de recunoscătoare c-a deschis discuția. Îi spun dintr-o răsuflare:

— Oh, Doamne, nu-mi place de Josh, Gogo. Nu la modul ăla. Deloc. Și nici lui nu-i place de mine. Cred... cred că pur și simplu îți duceam amândoi dorul, atât. Mie-mi place de Peter.

Îi caut mâna pe sub pătură și-i prind degetul mic cu al meu.

— Pe cuvânt de soră.

Înghite cu noduri.

— Atunci s-ar părea că n-are niciun motiv ascuns pentru care nu vrea să ne împăcăm. S-ar zice că pur și simplu nu mai vrea să fie cu mine.

— Nu, pur și simplu tu stai în Scoția acum, iar el e în Virginia și e prea greu. Ai luat o decizie înțeleaptă punând punct relației dintre voi când ai făcut-o. A fost o alegere înțeleaptă și curajoasă, și corectă.

O umbră de îndoială îi trece peste față, dar scutură din cap, alungând-o.

— Ajunge cu discuțiile despre mine și Josh. Nu mai suntem un subiect de actualitate. Spune-mi mai multe despre Peter. Te rog, o să mă înveselească.

Se întinde la loc pe pat și-i pun din nou lingurile peste ochi.

— Păi, la început a fost foarte rece cu mine, foarte blazat, în seara asta...

— Nu, ia-o de la început cu povestea.

Așa c-o iau pe firul apei: îi povestesc despre relația prefăcută dintre noi, despre faza din jacuzzi, despre tot. Își tot ia lingurile de la ochi ca să se uite la mine în timp ce povestesc. Dar, în curând, nu mai are ochii așa umflați. Și eu mă simt mai ușoară — ba chiar și-un pic amețită. I-am ascuns toate lucrurile

astea luni de zile și acum știe tot ce s-a întâmplat în lipsa ei și mă simt din nou foarte apropiată de ea. Nu poți fi apropiat de cineva, nu cu adevărat, când vă ascundeți anumite lucruri.

Margot își drege glasul. Șovăie, apoi mă întreabă:

— Așadar, cum sărută?

Mă înroșesc. Bat darabana cu degetele pe buze înainte să-i răspund.

— Sărută ca... ca și cum ar putea s-o facă pe bani.

Margot chicotește și-și ia lingurile de pe ochi.

— Ca un tip care se prostituează?

Înhață una dintre linguri și-o lovesc în frunte, ca și cum aș bate gongul.

— Aul

Întinde mâna după cealaltă lingură, dar i-o iau înainte și acum am pus mâna pe amândouă. Râdem amândouă ca apucatele, în timp ce eu încerc să mai bat o dată gongul pe fruntea ei.

— Margot... te-a durut când ai făcut sex?

Am grijă să nu pomenesc numele lui Josh. E ciudat, pentru că eu și Margot n-am vorbit niciodată de sex până acum, nu pe bune, pentru că niciuna dintre noi n-avea termen de comparație. Dar acum ea are și eu n-am și vreau să știu ce știe ea.

— Ăă. Vreau să zic, doar în primele dăți, un pic.

Acum e rândul ei să se înroșească.

— Lara Jean, nu pot să discut subiectul ăsta cu tine. E prea ciudat. Nu poți s-o întrebi pe Chris?

— Nu, vreau să știu de la tine. Te rog, Gogo. Trebuie să-mi povestești totul despre asta, ca să știu și eu. Nu vreau să mă fac de râs când o s-o fac pentru prima dată.

— Nu e ca și cum eu și Josh am făcut-o de sute de oril Nu sunt expertă. El e singurul cu care am făcut-o. Dar, dacă te gândești să faci sex cu Peter, vezi să te protejezi și să folosiți prezervativul și toate cele.

Încuviințez repede. Abia acum ajunge la chestiile interesante.

— Și să fii sigură, cât de sigură *poți* fi. Și vezi să știe și el să se poarte blând și grijuliu cu tine, ca să fie o experiență specială și care să-ți lase o amintire plăcută.

— Am înțeles. Deci, gen, cât a durat de la început până la sfârșit?

— Nu chiar așa mult. Nu uita, era prima dată și pentru Josh.

Pare melancolică. Acum mă pălește și pe mine melancolia. Peter a făcut-o de atâtea ori cu Genevieve, probabil că e deja expert. Probabil că voi avea orgasm chiar de prima dată. Și e minunat, dar poate că n-ar fi fost rău dacă eram amândoi pe dinafară, nu doar eu.

— Nu regreți c-ai făcut-o, nu?

— Nu. Nu cred. Întotdeauna o să-mi pară bine c-a fost cu Josh. Indiferent de ce s-a întâmplat.

E o ușurare pentru mine că nici acum, după ce-a plâns până i s-au înroșit ochii, Margot nu regretă că l-a iubit pe Josh.

* * *

Rămân să dorm în camera ei în noaptea aceea, ca pe vremuri, ghemuită lângă ea sub cuvertură. În camera lui Margot se simte cel mai tare frigul pentru că e deasupra garajului. Ascult cum pornește și se oprește încălzirea.

Pe întuneric îmi spune:

— O să încep să ies cu o mulțime de scoțieni după ce mă întorc la facultate. Când o să mai am o ocazie ca asta, este?

Chicotesc și mă întorc cu fața la ea.

— Nu, stai așa — nu ieși cu o mulțime de scoțieni. Ieși cu un tip din Anglia, unul din Irlanda, unul din Scoția. Și unul din Țara Galilor! Fă un tur al Imperiului Britanic!

— Păi, *doar* urmează să mă specializez în antropologie, spune Margot și ne mai hlizim un pic. Știi care e partea cea mai tristă? Eu și cu Josh n-o să mai fim niciodată prieteni, cum eram înainte. Nu după toată povestea asta. Partea

aia s-a încheiat de-acum. Și era cel mai bun prieten al meu.

Mă prefac jignită ca s-o înveselesc un pic și ca să nu înceapă din nou să plângă.

— Hei, credeam că eu sunt cea mai bună prietenă a ta!

— Nu ești cea mai bună prietenă a mea. Ești sora mea și asta înseamnă mult mai mult.

Chiar *înseamnă* mai mult.

— Totul a început așa firesc, așa relaxat, între mine și Josh, și-acum suntem doi străini. Nu voi regăsi niciodată acea persoană, pe care o cunoșteam mai bine ca oricine și care mă cunoștea așa de bine.

Simt o strângere de inimă. Când pune problema la modul ăsta, e foarte trist.

— Ați putea să redeveniți prieteni, după ce trece o vreme.

Dar n-ar mai fi la fel, știu. Întotdeauna vei jeli în sinea ta după ce-a fost cândva. Întotdeauna ți se va părea un pic... mai puțin decât era.

— Dar n-o să mai fie ca înainte.

— Nu, încuviințez. Cred că nu.

Ciudat, îmi vine în minte Genevieve, ce însemnam cândva una pentru cealaltă. Am avut genul de prietenie care are o noimă când ești copil, dar nu cine știe ce acum c-am crescut. Bănuiesc că nu poți rămâne în trecut doar de dragul trecutului.

Pare sfârșitul unei epoci. S-a încheiat capitolul Margot și Josh. De data asta e pe bune. E pe bune pentru că Margot plânge și simt în vocea ei că s-a sfârșit, și de data asta o știm amândouă. Lucrurile s-au schimbat.

— Ai grijă să nu pățești și tu asta, Lara Jean. Nu te implica până în punctul unde nu mai e cale de întoarcere. Îndrăgostește-te de Peter, dacă vrei, dar protejează-ți inima. Astfel de lucruri par să fie pentru totdeauna, dar nu-i așa. Dragostea se duce sau uneori oamenii o iau pe alte căi, fără să vrea. Nimic nu e sigur.

Sughit.

— Promit c-o să fiu cu băgare de seamă.

Dar nu sunt sigură că știu ce înseamnă asta de fapt. Cum pot să fiu cu băgare de seamă când deja îmi place așa mult de el?

4

Margot e la cumpărături cu prietena ei Casey, își caută cizme, tata e la lucru, iar eu și Kitty lenevim la televizor, când îmi zbârnâie telefonul. Am primit un sms de la Peter. „*Mergem la film diseară?*" Îi scriu da, cu semnul exclamării. Apoi șterg semnul exclamării, să nu par prea dornică. Deși, fără semnul exclamării, da-ul ăla pare total lipsit de elan. Mă mulțumesc cu un smiley și îi trimit mesajul, înainte să mă frământ și mai tare.

— Cu cine te semesuiești?

Kitty e tolănită pe parchet în camera de zi, îndopându-se cu budincă. Jamie încearcă să-i lingă lingura, dar ea clatină din cap și-l dojenește:

— Știi că n-ai voie să mănânci ciocolată!

— Cu Peter. Știi, s-ar putea să nu fie ciocolată adevărată. S-ar putea să fie înlocuitor.. Uită-te pe etichetă!

Dintre noi toți, Kitty e cea mai severă cu Jamie. Nu-l ia imediat în brațe când se tânguie să fie luat, îl stropește cu apă când face prostii. A învățat toate metodele astea de la vecina noastră de vizavi, doamna Rothschild, care se pare că e un soi de expertă în dresarea câinilor. Avea trei câini la un moment dat, dar, după ce-a divorțat de soțul ei, ea a rămas cu Simone, cățelușa Golden Retriever, iar ceilalți doi i-au fost încredințați soțului.

— Peter e din nou iubitul tău? mă întreabă Kitty.

— Ăă. Nu sunt sigură.

După ce mi-a zis Margot azi-noapte, cum c-ar trebui s-o iau încet și să-mi protejez inima și să n-ajung într-un punct de unde nu mai e cale de întoarcere, poate că e mai bine să rămân într-o fază de nesiguranță o vreme. În plus, e greu să redefinești ceva care n-a fost bine-definit de la bun început. Am fost doi oameni care se prefăceau că se plac, se prefăceau c-ar fi împreună, așa că acum ce suntem? Și cum s-ar fi desfășurat, oare, lucrurile dacă ne-am fi plăcut pur și simplu de la început, fără să jucăm teatru? Am fi ajuns vreodată împreună? Cred că n-o să știm niciodată.

— Cum adică nu ești sigură? insistă Kitty. N-ar trebui să știi dacă ești iubita cuiva sau nu?

— Încă n-am discutat despre asta. Nu explicit, adică.

Kitty schimbă canalul.

— Ar trebui să studiezi problema.

Mă întorc pe o parte, proptindu-mă în cot.

— Dar chestia asta ar schimba ceva? Adică, ne plăcem unul pe celălalt. Care e diferența între asta și a pune o etichetă relației? Ce s-ar schimba?

Kitty nu-mi răspunde.

— Alo?

— Scuze, poți să repeți ce m-ai întrebat când o să fie pauza de publicitate? Încerc să mă uit la serial.

Arunc cu o pernă în ea.

— Aș fi mai câștigată dacă aș discuta chestiile astea cu Jamie.

Bat din palme.

— Hai la mine, Jamie!

Jamie ridică privirea spre mine, apoi se culcă la loc, cuibărit în Kitty, sperând în continuare la budincă, știu eu.

Azi noapte în mașină Peter n-a părut preocupat de cum ar trebui să ne definim relația. Părea fericit și nonșalant, ca de obicei. Eu sunt cu siguranță genul de persoană care-și face prea multe griji pentru orice mărunțiș. Nu mi-ar strica să mă inspir un pic din filosofia de viață mai relaxată a lui Peter.

— Vrei să mă ajuți să-mi aleg o ținută pentru diseară? Mă duc la film cu Peter, îi spun lui Kitty.

— Pot să vin și eu?

— Nu!

Kitty dă să pună bot și mă corectez.

— Poate data viitoare.

— Bine. Arată-mi două variante și o să-ți spun care-ți vine mai bine.

Urc în fugă scările și încep să răscolesc prin șifonier.. Asta o să fie prima

noastră întâlnire pe bune și vreau să-l dau un pic pe spate. Din nefericire, Peter m-a văzut deja în cele mai bune ținute ale mele, așa că singura soluție e să mă orientez spre garderoba lui Margot. Are o rochie crem tricotată adusă din Scoția, pe care aș putea s-o port cu colanți și cu ghetuțele mele maro. Ar mai fi și puloverul ei cu model jacquard, albastru-lila, pe care i-l admir de mult; pot să-l port cu fusta mea galbenă și o panglică galbenă în păr, pe care o să mi-l ondulez, pentru că Peter mi-a zis odată că-i place cum îmi stă cu părul ondulat.

— Kitty! zbier. Vino să vezi cele două variantel

— În pauza de publicitate! zbiară și ea de jos.

Între timp îi trimit un mesaj lui Margot:

Pot să împrumut puloverul tău jacquard sau rochia crem tricotată??

Oui.

Kitty votează pentru pulover, spunând că arată ca un costum de patinaj, ceea ce mie îmi sună bine.

— Poți să-l porți dacă mergem la patinaj, zice. Eu cu tine și cu Peter.

Încep să râd.

— Bine.

5

Eu și Peter stăm la coadă la floricele, la cinematograf. Până și chestia asta banală mi se pare cea mai mișto chestie banală care mi s-a întâmplat vreodată. Îmi bag mâna în buzunar ca să mă asigur că mai am cotorul de la bilet. Pe-ăsta vreau să-l păstrez.

Uitându-mă galeș la Peter, îi șoptesc:

— E prima mea întâlnire cu un băiat.

Mă simt ca tocilara tipică din filme care pune mâna pe cel mai tare tip din școală și nu mă deranjează deloc. Absolut deloc.

— Cum poate să fie prima ta întâlnire când am ieșit de-o mulțime de ori împreună?

— E prima mea întâlnire *pe bune*. În celelalte dăți doar ne prefăceam; acum e pe bune.

El se încruntă.

— Stai așa, acum e pe bune? Nu mi-am dat seama.

Dau să-l pocnesc în umăr și el râde și mă prinde de mână, înlănțuindu-și degetele printre ale mele. Parcă-mi simt inima bătându-mi chiar în palmă. E prima dată când ne ținem de mână pe bune și e diferit față de dățile când ne prefăceam. Parc-aș fi electrizată, la modul plăcut. La modul cel mai plăcut.

Înaintăm la coadă și-mi dau seama că am emoții, ceea ce e ciudat, dat fiind că e vorba de Peter. Dar, în același timp, el nu mai e Peter cel de dinainte și nici eu nu mai sunt Lara Jean cea de dinainte, pentru că am ieșit împreună, am ieșit împreună pe bune. Ca să fac conversație, îl întreb:

— Așadar, când ieși la film, ești genul care preferă bomboanele cu ciocolată sau cele cu jeleu?

— Nici, nici. Eu vreau doar floricele.

— Atunci soarta noastră e pecetluită! Tu ești genul care nu vrea nici, nici, eu sunt genul care vrea orice fel de bomboane sau toate laolaltă.

Ajungem la casă și eu încep să-mi caut portofelul.

Peter începe să râdă.

— Doar nu crezi c-o să las o fată să plătească la prima ei întâlnire?

Își umflă pieptul și-i spune vânzătoarei:

— Am vrea o cutie de floricele cu unt, medie, și puteți să puneți untul în straturi? Plus o pungă de jeleuri Sour Patch Kids și o cutie de Milk Duds. Și un Coca-Cola Cherry mic.

— De unde ai știut că asta voiam?

— Sunt mai atent decât crezi, Covey.

Peter îmi pune brațul pe umeri cu un rânjet satisfăcut și-mi lovește din greșeală sânul drept.

— Aul

El râde stingherit.

— Hopa. Scuze. Ești bine?

Îi trag un cot zdravăn în coaste și încă nu s-a oprit din râs când intrăm în cinematograf — moment în care dăm cu ochii de Genevieve și Emily, care ies de la toaletă. Ultima dată când am văzut-o pe Genevieve, le povestea tuturor din autocar cum am făcut-o eu cu Peter în jacuzzi. Am un puseu de panică, o reacție de genul „luptă sau fugi".

Peter încetinește pasul pentru o secundă și nu sunt sigură ce-o să se întâmple. Oare trebuie să mergem să le salutăm? Să mergem înainte? El mă strânge mai tare și simt că ezită și el. E în cumpănă.

Genevieve ne rezolvă dilema. Intră în sală făcându-se că nu ne vede. Aceeași sală în care o să intrăm și noi. Nu mă uit la Peter și nici el nu spune nimic. O să ne prefacem pur și simplu că nu-i acolo? El mă conduce intrând pe aceleași uși duble și alege locurile, în colțul din stânga, mai în spate. Genevieve și Emily s-au așezat pe la mijloc. Îi văd capul blond și spatele paltonului ei elegant, gri-deschis. Mă silesc să-mi iau privirea de la ea. Dacă Gen se întoarce, nu vreau să mă prindă că mă uit la ea.

Ne așezăm și tocmai îmi scot haina și mă fac comodă când îi zbârnâie telefonul lui Peter. Îl scoate din buzunar și-apoi îl lasă deoparte și știu că e un

mesaj de la Gen, dar nu mă simt în stare să-l întreb nimic. Prezența ei ne-a dezumflat de tot. A lăsat două urme ca o mușcătură de vampir în cheful de distracție de la începutul serii.

Se sting luminile și Peter mă înconjoară iar cu brațul. Oare o să-l lase acolo tot filmul? mă întreb. Mă simt încordată și încerc să respir normal. El îmi șoptește la ureche:

— Relaxează-te, Covey!

Încerc, dar e oarecum imposibil să mă relaxez la comandă în condițiile astea. Peter mă strânge de umăr, apoi se apleacă și-și freacă nasul de gâtul meu.

— Miroși bine, îmi spune încet.

Râd, un picuț cam tare, și bărbatul așezat în fața noastră se întoarce în scaun și se uită urât la mine.

— Iartă-mă, mă gâdil, îi spun lui Peter spășită.

— Nu-i nimic, zice el, fără a-și lua brațul de pe umerii mei.

Zâmbesc și dau din cap, dar acum mă întreb — se așteaptă să facem anumite lucruri în timpul filmului? De-asta a ales locuri în spate, deși mai erau locuri libere pe la mijloc? Simt un val de panică. Genevieve e aici în sală! Și alți oameni pe lângă eal Ne-om fi giugiulit noi într-un jacuzzi, dar nu era nimeni de față să ne vadă. În plus, aș cam vrea să mă uit pur și simplu la film. Mă aplec să iau o gură de suc, dar de fapt e o manevră ca să mă îndepărtez subtil de el.

După film, ne înțelegem tacit să ieșim în grabă din sală, ca să nu dăm iar nas în nas cu Genevieve. Țâșnim amândoi din cinematograf de parcă am fugi de dracul gol — și, pe undeva, așa și e. Lui Peter i-e foame, dar eu m-am îndopat prea tare cu porcării ca să mai pot lua o masă completă, așa că-i propun să mergem la restaurantul de cartier și să ciugulesc din porția lui de cartofi prăjiți. Dar Peter zice:

— Dat fiind că e prima ta întâlnire, cred c-ar trebui să mergem la un restaurant adevărat.

— N-am bănuit niciodată că ai așa o latură romantică.

O spun pe un ton de glumă, dar vorbesc serios.

— Să te obișnuiești, se laudă el. Știu să mă port cu o fată!

Mă duce la Biscuit Soul Food — restaurantul lui preferat, spune. Mă uit la el cum înfulecă friptură de pui cu sos picant, cu miere și tabasco, și mă întreb de câte ori Genevieve a stat cu el la masă, privindu-l în timp ce făcea același lucru. Orașul nostru nu-i așa mare. Nu-s prea multe locuri în care putem merge, pe unde să nu fi fost deja cu Genevieve. Când mă ridic să mă duc la baie, mă întreb brusc dacă o să-i răspundă la mesaj, dar mă silesc să-mi alung *tout de suite*[7] gândul ăsta. Și ce dacă-i răspunde la mesaj? Au rămas prieteni. Are voie. N-o s-o las pe Gen să-mi strice seara. Vreau să fiu prezentă aici, în momentul ăsta, unde suntem doar noi doi la prima noastră întâlnire.

Revin și Peter a terminat de mâncat puiul și are un teanc de șervețele murdare dinainte. Are obiceiul să se șteargă pe degete de fiecare dată când ia o înghițitură. Are miere pe obraz, de care s-au prins și niște firimituri de pesmet, dar nu-i spun, pentru că mi se pare nostim.

— Așadar, cum a fost prima ta întâlnire? mă întreabă Peter, întinzându-se în scaun. Povestește-mi ca și cum n-ai fi fost cu mine.

— Mi-a plăcut c-ai știut ce fel de gustări îmi plac când merg la film.

El mă încurajează dând din cap.

— Și... mi-a plăcut filmul.

— Mda, m-am prins. Îmi tot făceai semn să tac și arătai spre ecran.

— Bărbatul din fața noastră începuse să se înfurie.

Ezit. Nu sunt sigură dacă ar trebui să spun ce vreau să spun acum, ce m-a preocupat toată seara.

— Nu știu... mi se pare mie sau...

Se apleacă spre mine, acum mă ascultă cu atenție.

— Ce e?

Inspir adânc.

— E... un picuț ciudat? Vreau să zic, mai întâi ne-am prefăcut și apoi nu

ne mai prefăceam și-apoi ne-am certat și acum iată-ne aici, tu cu friptura de pui în față. Parc-am făcut totul alandala și nu mă deranjează, dar e... tot e oarecum cu fundu-n sus.

„Și plus c-ai tot încercat să mă pipăi cât a durat filmul?"

— Cred că e un picuț ciudat, recunoaște el.

Iau o gură de ceai îndulcit, ușurată că nu mă consideră pe mine ciudată pentru că mi se pare ciudat totul.

El îmi zâmbește larg.

— Poate c-avem nevoie să încheiem un nou contract.

Nu-mi dau seama dacă glumește sau vorbește serios, așa că-i cânt în strună.

— Ce să includem în contract?

— Din ce-mi vine în minte acum... Cred c-ar trebui să te sun în fiecare seară înainte de culcare. Tu te-ai angaja să vii la toate meciurile mele de lacrosse. Și la câteva antrenamente. Eu ar trebui să vin să iau cina cu familia ta. Tu ar trebui să mă însoțești la petreceri.

Mă strâmb când aud de partea cu petrecerile.

— Hai să facem doar ce vrem să facem. Cum făceam și-nainte.

Brusc îmi răsună în minte vocea lui Margot.

— Hai... hai să ne simțim bine.

El încuviințează și acum el e cel care pare ușurat.

— Dal

Îmi place că nu ia lucrurile prea în serios. La alte persoane chestia asta ar putea fi enervantă, dar nu la el. E una dintre principalele lui calități, aș zice. Asta și înfățișarea. Aș putea să mă uit toată ziua la fața lui. Sorb cu paiul ceai îndulcit și mă uit la el. De fapt, poate că n-ar fi rău un contract. Ne-ar putea ajuta să prevenim problemele și să ne purtăm responsabil. Cred că Margot ar fi mândră de mine.

Scot un carnețel și un stilou din geantă. În capul paginii scriu *„Noul contract dintre Lara Jean și Peter"*.

Pe primul rând scriu „*Peter se angajează să fie punctual*".

Peter își sucește gâtul ca să citească ce e scris invers.

— Stai așa, acolo scrie „*Peter se angajează să fie punctual*"?

— Dacă spui c-o să fii într-un loc, atunci chiar să fii acolo.

Peter se strâmbă.

— *O dată* n-am venit și ții supărarea...

— Dar ești mereu în întârziere.

— Nu e totuna cu a nu veni deloc.

— Dacă întârzii tot timpul, dovedești o lipsă de respect față de persoana care te așteaptă.

— Te respect! Te respect mai mult decât pe oricare fată pe care o cunoscl

Arăt imediat spre el.

— „Fată"? Doar decât oricare „fată"? Care-i băiatul pe care-l respecți mai mult decât pe mine?

Peter își lasă capul pe spate și geme așa tare că aproape răcnește. Mă întind peste masă, peste mâncare, îl prind de guler și-l sărut înainte să apucăm să ne certăm din nou. Deși, drept să spun, genul ăsta de ceartă, când te ciondănești cu cineva, nu când te simți rănit și îndurerat, îmi dă pentru prima dată în seara asta sentimentul că ne-am revenit.

Iată ce convenim:

„Peter nu va întârzia niciodată mai mult de cinci minute.

Lara Jean nu-l va obliga pe Peter să facă niciun fel de activități practice.

Peter nu e obligat s-o sune pe Lara Jean înainte de culcare, dar poate s-o facă dacă simte nevoia.

Lara Jean o să meargă la petreceri doar dacă are chef.

Peter o va duce pe Lara Jean cu ma șina oricând vrea ea.

Lara Jean și Peter își vor spune întotdeauna adevărul."

Aș mai vrea să adaug ceva la contract, dar mi-e teamă să deschid subiectul acum, că totul merge șnur.

„*Peter poate să rămână prieten cu Genevieve, cu condiția să fie deschis cu Lara Jean pe tema asta.*"

Sau poate c-ar trebui să sune așa: „*Peter n-o va minți pe Lara Jean în legătură cu Genevieve*". Dar e repetitiv, pentru că avem deja regula să ne spunem întotdeauna adevărul. O regulă de genul ăla oricum n-ar garanta adevărul. Ce vreau să spun de fapt este „*Peter o va alege întotdeauna pe Lara Jean în locul lui Genevieve*". Dar nu pot spune asta. Sigur că nu pot. Nu știu prea multe despre relații sau despre băieți, dar știu că gelozia și neîncrederea în sine sigur îi taie elanul celuilalt.

Așa că-mi mușc limba, nu spun la ce mă gândesc. Mai e un singur lucru, un lucru foarte important de care vreau să m-asigur.

— Peter?

— Da?

— Vreau ca niciunul dintre noi să nu-i frângă inima celuilalt.

Peter râde nonșalant; îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Ai de gând să-mi frângi inima, Covey?

— Nu. Și sunt sigură că nici tu n-ai de gând să mi-o frângi pe-a mea. Nimeni n-o face dinadins.

— Atunci scrie și asta în contract. Peter și Lara Jean promit să nu-și frângă unul altuia inima.

Îi zâmbesc larg, ușurată la culme, și-apoi scriu: „*Lara Jean și Peter nu își vor frânge unul altuia inima*".

---

[7] În franceză în original: Imediat (*N.t.*)

6

În ziua dinainte să înceapă școala, eu și Kitty lenevim în pat uitându-ne la videoclipuri cu animale de companie pe computer. Cățelușul nostru, Jamie Fox-Pickle, stă făcut colac la capătul patului. Kitty l-a înfășurat în păturica ei aspră, de când era mică, așa că i se vede doar fața. Visează — îmi dau seama din felul cum tresare și tremură din când în când. Nu-mi dau seama dacă visează frumos sau are un coșmar.

— Crezi c-ar trebui să începem să facem videoclipuri cu Jamie? mă întreabă Kitty. Doar e îndeajuns de drăgălaș, nu?

— Categoric e destul de arătos, dar n-are niciun talent, nicio chestie mai ciudățică, ceva care să-l facă mai aparte.

De îndată ce spun cuvântul „ciudățică", mă gândesc la Peter și cum a zis la un moment dat că sunt „drăguță într-un fel mai ciudat". Mă întreb dacă mă vede în continuare așa. Se spune că, cu cât îți place mai mult de cineva, cu-atât mai frumoasă consideri persoana cu pricina, chiar dacă nu ți s-a părut frumoasă la început.

— Are figura aia când țopăie de colo-colo ca și cum ar fi un pui de ren, îmi amintește Kitty.

— Hm. N-aș zice că e chiar „o figură". Nu e totuna cu a sări în cutii de carton sau a cânta la pian sau a avea o mutră foarte îmbufnată.

— Doamna Rothschild o să mă ajute să-l dresez. Crede că are personalitatea potrivită ca să-l învețe scamatorii.

Kitty dă click pe următorul videoclip, cu un câine care începe să urle când îi pui *Thriller*. Eu și Kitty ne spargem de râs și ne mai uităm o dată la el.

După un videoclip cu o femeie a cărei pisică i se înfășoară în jurul feței ca o eșarfă, zic:

— Stai așa — ți-ai făcut temele?

— Aveam doar să citim o carte.

— Și? Ai citit-o?

— În mare, încearcă ea s-o dea cotită, cuibărindu-se în mine.

— Ai avut toată vacanța de Crăciun la dispoziție s-o citești, Kitty!

Tare mi-aș dori ca lui Kitty să-i placă mai mult să citească, cum ne place mie și lui Margot. Ea preferă să se uite la televizor. Întrerup videoclipul și închid laptopul cu un gest hotărât.

— Gata cu videoclipurile cu animale. Du-te să-ți termini de citit cartea.

Încep s-o împing din pat și ea se agață de picioarele mele.

— O, dulce soră, nu mă izgoni![8]

Mândră de ea, îmi spune:

— E din Shakespeare. Din „Romeo și Julieta", în caz că n-ai citit-o.

— Nu te da tu rotundă c-ai citit Shakespeare. Am văzut că te uitai la film mai ieri.

— Ce contează dacă am citit cartea sau am văzut filmul? Mesajul e același.

Kitty se urcă târâș înapoi în pat lângă mine.

O mângâi pe păr.

— Și care-i mesajul?

— Nu te sinucide din cauza unui băiat.

— Sau a unei fete.

— Sau a unei fete, încuviințează ea.

Deschide laptopul.

— Încă un videoclip cu pisici și apoi mă duc să citesc.

Îmi zbârnâie telefonul — am primit un sms de la Chris.

Intră pe contul de Instagram al lui Anonybitch — ACUM.

Anonybitch e un cont anonim de Instagram unde se postează poze și videoclipuri compromițătoare cu persoane care se cuplează și se îmbată pe la petreceri. Nimeni nu știe cine administrează contul; lumea doar îi furnizează materialul. Anul trecut a circulat peste tot o poză cu o fată de la un alt liceu —

își arăta sânii unor polițiști. Am auzit c-a fost exmatriculată pentru chestia asta.

Îmi zbârnâie din nou telefonul.

ACUM!

— Stai așa, Kitty, să mă uit la ceva mai întâi, zic, punând videoclipul pe pauză.

În timp ce scriu adresa site-ului, îi zic:

— Dacă vrei să rămâi aici, închide ochii și nu-i deschide până nu-ți spun eu.

Kitty se conformează.

Prima postare din feed-ul Anonybitch e un videoclip cu un băiat și o fată care se sărută într-un jacuzzi. Anonybitch e celebră pentru videoclipurile ei plasate în vreun jacuzzi. Le pune hashtag-ul *#rubadub*[9]. Ăsta se vede un pic neclar., ca și cum a fost focalizat de la mare depărtare. Îi dau drumul. Fata stă în brațele băiatului, tolănită peste el, cu picioarele în jurul mijlocului lui, ținându- cu brațele de gât. Poartă o cămașă de noapte roșie, care se umflă în apă ca o pânză de corabie. I se vede doar ceafa, iar capul ei ascunde fața băiatului. Are părul lung și vârfurile îi atârnă în apă, ca niște pensule de caligrafie înmuiate în cerneală. Băiatul își lasă mâinile să alunece pe spatele ei, ca și cum ar fi un violoncel pe strunele căruia cântă.

Sunt așa prinsă de ce văd încât, la început, nu observ că se uită și Kitty alături de mine. Stăm amândouă cu capetele înclinate, încercând să ne dăm seama la ce ne uităm.

— N-ar trebui să te uiți la chestia asta, zic.

— Și-o pun? mă întreabă.

— E greu de spus, are cămașa de noapte pe ea.

Dar poate că și-o pun.

Apoi fata îi atinge obrazul băiatului și e ceva în acel gest, în felul cum îl atinge, ca și cum ar citi ceva scris în braille. Ceva care mi se pare cunoscut.

Simt un fior rece în ceafă și mă izbește, ca o rafală, revelația umilitoare.

Eu sunt fata din videoclip. Suntem eu și Peter, în jacuzzi în excursie.

Oh, Doamne.

Țip.

Margot dă fuga în cameră, cu o mască de frumusețe tipic coreeană, de nu i se văd decât ochii, nasul și gura.

— Ce e? *Ce s-a întâmplat?*

Încerc să acopăr monitorul cu mâna, dar mă dă la o parte și apoi țipă și ea. Îi cade masca de pe față.

— Oh, Doamne! Tu ești acolo?

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne.

— N-o lăsa pe Kitty să vadă! strig.

Kitty se uită cu ochii cât cepele.

— Lara Jean, credeam că ești o fată cuminte.

— Sunt! zbier.

Margot înghite în sec.

— Arată... arată ca și cum...

— Știu. N-o spune.

— Nu-ți face griji, Lara Jean, mă liniștește Kitty. Am văzut chestii și mai și pe canalele obișnuite, nici măcar pe HBO.

— Kitty, du-te în camera ta! zbiară Margot la ea.

Kitty scâncește și se agață de mine.

Nu-mi vine să cred ce văd. Textul de la videoclip este „*Mironosița de Lara Jean face sex pe bune cu Kavinsky în jacuzzi. Oare prezervativele funcționează sub apă? Cred c-o să aflăm în curând ;)*". Comentariile constau într-o mulțime de emoticoane cu ochii holbați și „*lol*". Cineva pe nume Veronica Chen a scris „*Ce parașută! E asiatică??*". Nici măcar n-o cunosc pe Veronica Chen asta.

— Cine ar fi putut să-mi facă faza asta? mă tânguiesc, cuprinzându-mi obrajii în mâini. Nu-mi mai simt fața. Mai am față?

— Cine naiba e Anonybitch? mă întreabă Margot.

— Nimeni nu știe, spun și-mi zvâcnește așa tare sângele în urechi că de-abia dacă mă aud ce zic. Lumea pur și simplu partajează ce postează ea. Sau el. Vorbesc foarte tare acum?

Sunt în stare de șoc. Acum nu-mi mai simt nici mâinile, nici picioarele. O să leșin. Chestia asta mi se întâmplă cu adevărat? E pe bune?

— Trebuie s-o facem să șteargă imediat asta. E vreun număr de telefon unde poți anunța postări cu conținut nepotrivit? Trebuie să raportăm chestia astal

Margot îmi ia laptopul din brațe. Dă click unde scrie „Raportează conținut nepotrivit". Studiind comentariile de pe pagină, începe să spumege de nervi.

— Oamenii sunt niște jigodii! S-ar putea să trebuiască să sunăm și-un avocat. N-o să fie șters imediat videoclipul.

— Nu! țip eu. Nu vreau să-l vadă tata!

— Lara Jean, e o treabă serioasă. Nu vrei să te caute pe Google reprezentanții facultăților și să le apară videoclipul ăsta! Sau, gen, viitorii angajatori...

— Gogol Mă faci să mă simt și mai nasol în momentul ăstal

Pun mâna pe telefon. Peter. El o să știe ce să facă. E cinci, așa că e încă la antrenament. Nu pot nici măcar să-l sun imediat. Îi trimit un sms:

Sună-mă ASAP.

Apoi aud vocea tatei, ne strigă de jos.

— Piureul ăsta n-o să se facă singur! Cine vine să m-ajute?

Oh, Doamne. Acum trebuie să mă așez la masă și să-l privesc pe tata în ochi, știind că acest videoclip există. Asta nu-i viața mea.

Margot și Kitty se uită una la alta, apoi se uită din nou la mine.

— Să nu-i suflați nicio vorbă tatei! șuier la ele. Mai ales tu, Kitty!

Îmi aruncă o privire jignită.

— Știu când să-mi țin gura.

— Iartă-mă, mormăi.

Inima îmi bate așa tare că m-a luat durerea de cap. Nu pot nici măcar să gândesc limpede.

La cină mi-e greață și de-abia reușesc să înghit un dumicat. Din fericire, le am pe Margot și Kitty care fac conversație spre a mă scuti pe mine de asta. Eu plimb mâncarea de colo-colo prin farfurie și-i strecor dumicați lui Jamie Fox-Pickle sub masă. De îndată ce toată lumea a terminat de mâncat, urc în fugă scările și-mi verific telefonul. Încă n-am primit niciun semn de la Peter. Am mai primit câteva mesaje de la Chris și unul de la Haven:

OMG tu ești în videoclipul ăsta??!

Nu știu cine e fata din videoclip. Nu mă recunosc în ea. Eu nu mă văd deloc așa. Pare o altă persoană, care n-are nimic de-a face cu mine. Eu nu sunt genul de persoană care intră într-un jacuzzi cu băieți și li se așază în poală și-i sărută pasional, într-o cămașă de noapte udă care i se lipește de corp. Dar am fost în noaptea aia. Numai că videoclipul ăla nu spune tot adevărul.

Îmi tot spun că nu e ca și cum am fi făcut cu adevărat sex în videoclip. Nu e ca și cum aș fi despuiată. Doar *pare* că sunt despuiată în videoclip. Și singurul lucru la care mă pot gândi e că toată lumea de la școală a văzut videoclipul ăla, un videoclip cu mine într-unul dintre cele mai intime și romantice momente din viața mea. Și, mai mult, cineva l-a înregistrat. Cineva a fost de față. Amintirea aia ar fi trebuit să ne aparțină doar mie și lui Peter, dar acum se dovedește c-a mai fost altcineva cu noi care ne-a pândit acolo în pădure. Nu mai e doar momentul nostru. Pare ceva sordid acum. Cu siguranță asta-i impresia pe care o dă. În momentul respectiv m-am simțit liberă, îndrăzneață, poate chiar sexy. Nu știu dacă m-am simțit vreodată, de când mă știu, sexy. Și acum vreau doar să dispar de pe fața pământului.

Stau în pat cu privirea în tavan, cu telefonul lângă mine. Margot și Kitty mi-au interzis să mă mai uit la videoclip. Au încercat să-mi confiște telefonul, dar le-am spus c-am nevoie de el pentru când o să mă sune Peter. Apoi m-am

uitat pe furiș la videoclip și până acum sunt peste o sută de comentarii, niciunul de bine.

Kitty stă pe jos, jucându-se cu Jamie Fox-Pickle, și Margot tocmai trimite un mail celor de la Instagram, la relații cu publicul, când Chris bate în geam. Margot îi deschide fereastra și Chris intră pe geam, tremurând, rumenă în obraji.

— Cum se simte?

— Cred că e în stare de șoc, face Kitty.

— Nu sunt în stare de șoc, zic.

Dar poate că sunt. Poate că așa e când ești în stare de șoc. E o senzație stranie, irealǎ, ca și cum aș fi amorțită, dar în același timp percep totul mai intens.

— De ce nu poți intra și tu pe ușă, ca un om normal? o întreabă Margot pe Chris.

— N-a răspuns nimeni la ușă.

Chris se descalță și se așază pe jos, lângă Kitty. Mângâindu-l pe Jamie, spune:

— OK, mai întâi, aproape că nu se vede că ești tu. Și, doi, e chiar sexy, așa că n-ai niciun motiv să te simți rușinată. Vreau să zic, arăți super.

Margot scoate o exclamație dezgustată.

— Asta e aiurea rău de tot, e așa deplasat că nici nu știu de unde să încep.

— Sunt sinceră! Obiectiv vorbind, e nasol, dar, la fel de obiectiv, Lara Jean arată superb în videoclip.

Ascunzându-mă sub cuvertură, zic:

— Parcă spuneai că aproape că nu se vede că-s eu! Știam eu că n-ar fi trebuit să merg în excursia aia. Urăsc căzile cu jacuzzi. De ce m-oi fi băgat de bunăvoie într-una?

— Hei, zi mersi c-aveai ceva pe tine, spune Chris. Puteai să fii dezbrăcată.

Scot capul de sub cuvertură și mă uit chiorâș la ea.

— N-aș fi niciodată dezbrăcată!

Chris pufnește.

— Niciodată dezbrăcată. Știați că există pe bune ceva de genul ăsta? Există niște oameni care se autointitulează „niciodată dezbrăcați" și poartă tot timpul ceva pe ei, chiar și la duș. Gen pantaloni scurți de blugi.

Mă întorc pe-o parte, cu spatele la Chris.

Simt cum se lasă patul când Margot vine să se așeze lângă mine.

— O să se rezolve totul, îmi spune, trăgând pătura de pe mine. O să-i obligăm să scoată videoclipul.

— Nu va conta, zic. Toată lumea l-a văzut deja. Toți cred că sunt o parașută.

Chris mă privește cu ochii îngustați.

— Vrei să zici că, dacă o fată face sex într-un jacuzzi, asta o face automat parașută?

— Nu! Nu zic eu asta; asta zic alții.

— Dar *tu* ce zici? mă întreabă.

Mă uit la Kitty,, care-i face codițe lui Chris. N-a mai zis nimic sperând c-o să uităm de prezența ei și n-o s-o dăm afară din cameră.

— Cred că, atâta timp cât ești pregătită și vrei s-o faci și te protejezi, atunci n-ai decât și-ar trebui să faci ce vrei să faci.

— E o practică mult prea răspândită în societate să umilim o femeie pentru că îi place sexul și să-i aplaudăm pe bărbați, spune Margot. Vreau să zic, toate comentariile alea o fac pe Lara Jean parașută, dar nimeni nu spune nimic despre Peter, chiar dacă e acolo cu ea. Se aplică un dublu standard absolut ridicol.

Nu mă gândisem la chestia asta.

Chris se uită la telefon.

— Vreau să zic, trei persoane diferite mi-au trimis un mesaj cu videoclipul de când sunt aici.

Eu scot un sughiț de plâns și Margot spune:

— Chris, nu ne ajuți. Deloc.

Mie îmi spune:

— Dacă cineva îți zice ceva, să fii cât mai blazată, ca și cum ar fi sub demnitatea ta.

— Sau dă-le clasă, face Chris.

Din spatele ei, Kitty spune:

— Nimeni n-o să-i zică nimic Larei Jean pentru că e iubita lui Peter. Asta înseamnă că e sub protecția lui, ca în „Clanul Soprano".

Șocată, Margot exclamă:

— Oh Doamne, te-ai uitat la „Clanul Soprano"? Cum de te-ai uitat la asta? Nici măcar nu-l mai dau la televizor.

— M-am uitat cu opțiunea video la cerere. Am ajuns la sezonul trei.

— Kitty! Nu te mai uita la serialul ăla!

Închide ochii și clatină din cap.

— Nu contează. Nu asta contează acum. O să discutăm mai târziu despre asta, Kitty. Lara Jean n-are nevoie de un băiat care s-o protejeze.

— Nu, Kitty are dreptate, spune Chris. N-are a face cu faptul că Peter e băiat. Mă rog, nu doar cu asta. Are a face cu faptul că el e popular, spre deosebire de ea. Și aici vine faza cu protecția. Fără supărare, LJ.

— Nu mă supăr., spun.

E oarecum jignitor., dar., totodată, e adevărat și nu e momentul să mă simt jignită de o chestie așa măruntă în comparație cu importanța materialelor compromițătoare.

— Kavinsky ce-a zis despre asta? mă întreabă Chris.

— Deocamdată nimic. E încă la antrenament.

Chiar atunci începe să-mi zbârnâie telefonul și ne uităm toate trei una la alta, cu ochii mari. Margot pune mâna pe telefon și se uită la ecran.

— E Peter!

Îmi aruncă telefonul ca și cum ar fi un cartof fierbinte.

— Hai să le lăsăm puțină intimitate, spune, dându-i un cot lui Chris.

Chris se face că plouă.

Le ignor pe amândouă și răspund la telefon.

— Alo! zic, cu un firicel de voce.

Peter începe să vorbească grăbit.

— OK. Am văzut videoclipul și prima chestie pe care o să ți-o zic e să nu te panichezi.

Gâfâie, ca și cum ar fi alergat.

— Să nu mă panichez? Cum aș putea să nu mă panichez? E groaznic. Știi ce spun despre mine în comentarii? Că sunt o parașută. Au impresia că făceam sex în videoclipul ăla, Peter.

— Nu citi niciodată comentariile, Covey! Asta e prima regulă din...

— Dacă-mi zici acum că-i prima regulă din *Fight Club*, îți închid.

— Scuze. OK, știu că e naspa, dar...

— Nu e „naspa". E un coșmar, la propriu. Cel mai intim moment din viața mea expus, astfel că-l poate vedea oricine. Mă simt complet umilită. Ce spun oamenii...

Mi se frânge glasul. Kitty, Margot și Chris se uită la mine cu un aer trist, ceea ce mă întristează și mai tare.

— Nu plânge, Lara Jean. Te rog, nu plânge. Promit c-o să rezolv problema. O să conving persoana care administrează Anonybitch, oricine ar fi, să scoată videoclipul.

— Cum? Nici măcar nu știm cine e persoana! Și, pe deasupra, pariez că l-a văzut deja toată școala. Și profii. Știu sigur că profii urmăresc Anonybitch. Am fost odată în cancelarie și i-am auzit pe domnul Filipe și pe doamna Ryan spunând că pune școala într-o lumină proastă. Și ce ne facem cu comisiile de admitere din facultăți și cu viitorii angajatori?

Peter pufnește în râs.

— Viitorii angajatori? Covey, am văzut chestii și mai și. Drace, am văzut

poze mai nasoale cu *mine* pe-acolo. Mai știi poza aia cu mine cu capul în closet, în care sunt dezbrăcat?

Mă cutremur.

— N-am văzut niciodată poza aia. Pe deasupra, e vorba de tine, nu de mine. Eu nu fac chestii de genul ăla.

— Ai încredere în mine, bine? Promit c-o rezolv eu.

Dau din cap, chiar dacă știu că nu mă poate vedea. Peter e un tip influent. Dacă există cineva care să poată rezolva problema, el e acela.

— Uite ce e, trebuie să închid. Antrenorul o să mă ia la șuturi dacă mă vede că vorbesc la telefon. Te sun diseară, bine? Să nu te culci.

Nu vreau să închid. Mi-aș dori să putem vorbi mai mult.

— Bine, șoptesc.

Când închid, Margot cu Chris și Kitty se uită toate trei țintă la mine.

— Ei bine? întreabă Chris.

— Zice c-o s-o rezolve el.

— V-am zis eu, face Kitty, umflându-se în pene.

— Ce înseamnă de fapt „o s-o rezolve el"? întreabă Margot. Nu s-a dovedit o persoană prea responsabilă.

— Nu e vina lui, zicem eu și Kitty în același timp.

— Oh, știu exact cine e de vină pentru asta, declară Chris. Diavolița de vară-mea.

Mi se taie răsuflarea.

— Ce? De ce?

Ea mă privește ca și cum nu i-ar veni a crede.

— Pentru că i-ai furat iubitul!

— Genevieve a fost cea care l-a înșelat pe Peter. De-asta s-au despărțit. N-a fost din cauza mea!

— De parcă ar conta!

Chris clatină din cap.

— Zău așa, Lara Jean. Nu mai știi ce i-a făcut Jamilei Singh? Cum le-a

spus tuturor că ai ei aveau un sclav din Indonezia doar pentru că fata a avut curajul să iasă cu Peter după ce s-au despărțit ei doi? Tot ce zic e c-o cred în stare de o mârșăvie ca asta.

Când eram în excursie, Genevieve a zis că știe că ne-am sărutat, ceea ce înseamnă că Peter i-a povestit la un moment dat — deși mă îndoiesc că i-a spus că el a fost cel care m-a sărutat și nu invers! Chiar și-așa, nu-mi vine să cred c-ar putea să-mi facă o chestie așa crudă. Jamila Singh și Genevieve nu s-au simpatizat niciodată. Dar eu și Gen eram cândva cele mai bune prietene. Sigur, n-am mai vorbit cine știe ce în ultimii ani, dar Gen a rămas mereu loială prietenilor ei.

Trebuie să fi fost vreunul dintre tipii care pierdeau vremea în sala de jocuri sau poate c-o fi fost... Nu știu. Putea fi oricine!

— Eu n-am avut niciodată încredere în ea, zice Margot, adăugând apoi, către Chris — fără supărare. Știu că e verișoara ta.

Chris pufnește.

— De ce m-aș simți jignită? N-o înghit.

— Sunt sigură că ea i-a zgâriat aripa de la mașină bunicii cu bicicleta, spune Margot. Mai ții minte, Lara Jean?

De fapt, Chris e vinovata, dar nu zic nimic. Chris începe să-și roadă unghiile și să mă privească panicată și eu zic:

— Nu cred că Genevieve a postat videoclipul. Ar fi putut fi oricine care ne-o fi văzut întâmplător în noaptea aia.

Margot mă înconjoară cu brațul.

— Nu-ți face griji, Lara Jean. O să-i convingem să șteargă videoclipul. Ești minoră.

— Mai pune-l o dată, spun.

Kitty dă click pe videoclip și apasă pe „play". De fiecare dată când îl văd mă ia cu rău de la stomac. Închid ochii ca să nu-l mai văd. Slavă Domnului că nu se aud alte sunete decât zgomotele din pădure și clipocitul apei din jacuzzi.

— E... e la fel de nasol cum îmi amintesc? Vreau să zic, chiar pare că

facem sex? Spuneți-mi sincer.

Deschid ochii.

Margot se uită atent, cu capul înclinat.

— Nu, chiar nu. Pare doar că...

— Că vă sărutați cu foc, intervine Chris.

— Exact, încuviințează Margot. Că vă sărutați cu foc.

— Jurați?

— Jurăm, exclamă ele într-un glas.

— Kitty? întreb.

Ea își mușcă buza.

— Mie mi se pare că faceți sex, dar eu sunt singura de-aici în afară de tine care n-a făcut-o niciodată, așa că ce știu eu?

Margot icnește șocată.

— Scuze, ți-am citit jurnalul.

Margot dă să-i tragă una, și Kitty o șterge repede, târâș, ca un crab pe uscat.

Trag aer în piept.

— OK, o să supraviețuiesc. Cui îi pasă dacă doi oameni se sărută cu foc, nu? Se mai întâmplă, nu? Și de-abia dacă se vede că-s eu, este? Doar cine mă cunoaște bine m-ar recunoaște. N-apare nicăieri numele meu complet, doar Lara Jean. Trebuie să fie o mulțime de fete pe care le cheamă așa, nu? Nu?

Margot încuviințează, părând impresionată.

— N-am mai văzut pe nimeni care să parcurgă atât de rapid cele cinci stadii ale durerii. Chiar încasezi incredibil de bine.

— Mulțumesc, spun, simțind o undă de mândrie.

Dar stând apoi pe întuneric, după ce surorile mele și Chris au plecat, iar eu și Peter ne-am urat noapte bună și el m-a asigurat pentru a mia oară că totul o să se termine cu bine, mă uit din nou pe Instagram, la toate comentariile. Și mă simt rușinată la culme.

L-am întrebat pe Peter pe cine bănuiește c-ar fi putut face asta; a zis că nu

știe. Probabil doar vreun tip trist care tânjea după sex, a zis. Nu-l întreb chestia care mă roade în continuare, care mi-a rămas pe creier. O fi fost Genevieve? Oare m-o urî chiar atât de tare, încât să vrea să-mi facă așa mult rău?

Îmi amintesc ziua în care ne-am dăruit una alteia brățări ale prieteniei.

— Asta dovedește că suntem cele mai bune prietene, mi-a zis. Suntem mai aproape una de cealaltă decât de oricine altcineva.

— Și Allie? am întrebat-o.

Fusesem dintotdeauna un trio, deși Genevieve începuse să-și petreacă mai mult timp acasă la mine, mai ales pentru că mama lui Allie avea reguli foarte stricte cu privire la vizitele băieților și statul pe Internet.

— Allie e de treabă, dar îmi place mai mult de tine, zisese și eu mă simțisem vinovată, dar onorată.

Lui Genevieve îi plăcea mai mult de mine. Eram apropiate, mai apropiate una de alta decât de oricine altcineva. Brățările o dovedeau. Cât de ieftin m-am lăsat cumpărată atunci, cu o brățară împletită din sfoară.

---

[8] Parafrazarea unui vers din „Romeo și Julieta", Actul III, Scena 5 (William Shakespeare, „Romeo și Julieta", în traducerea lui Șt. O. Iosif, Editura Mondero, București, 2000). (*N.t.*)

[9] „Partidă în cadă" (*N.t.*).

7

A doua zi mă pregătesc cu multă grijă pentru școală. Chris a zis să le dau clasă, ceea ce-ar însemna o ținută care să atragă privirile. Margot a zis c-ar trebui să fiu mai presus de bârfe, ceea ce înseamnă ceva mai matur, gen o fustă dreaptă, mulată, sau poate sacoul meu verde de velur. Dar instinctul meu îmi spune să nu ies deloc în evidență. Un pulover larg care arată mai degrabă ca o pătură. Colanți, ghetele maro ale lui Margot. Dacă aș putea să port o șapcă de baseball la școală, aș face-o, dar n-avem voie cu șepci sau pălării.

Îmi fac un castron de cereale cu felii de banană deasupra, dar mănânc foarte puțin, cu noduri. Sunt prea agitată ca să mănânc. Margot observă și-mi strecoară un baton cu caju la pachet. Am noroc că mai e ea prin preajmă să aibă grijă de mine. Mâine se întoarce în Scoția.

Tata îmi pune mâna pe frunte.

— Ți-e rău? Nici aseară n-ai mâncat mai nimic.

Clatin din cap.

— Doar crampe. Trebuie să-mi vină ciclul.

E de-ajuns să spun cuvântul magic „ciclu" și știu că n-o să mai insiste.

— Ah, zice, dând din cap. După ce-ai mâncat ceva, să iei două capsule de ibuprofen, ca să apuce să-și facă efectul.

— Bine, spun.

Mă simt prost că i-am spus o minciună, dar e una măruntă și e spre binele lui. Nu trebuie să afle niciodată de videoclipul ăla, dar niciodată.

Peter oprește în fața casei noastre, pentru prima dată la timp. Chiar se ține de condițiile contractului. Margot mă conduce până la ușă și-mi spune:

— Să mergi cu capul sus, bine? N-ai făcut nimic rău.

De îndată ce mă urc în mașină, Peter se apleacă și mă sărută pe buze, ceea ce, cumva, încă mă surprinde. Mă ia pe neașteptate, așa că-i tușesc din greșeală un pic în gură.

— Scuze, spun.

— Nu-i nimic, spune, la fel de relaxat ca întotdeauna.

Își lasă brațul pe spătarul scaunului meu în timp ce bagă în marșarier; apoi îmi aruncă telefonul lui.

— Intră pe Anonybitch.

Intru pe contul lui de Instagram și de-acolo pe Anonybitch. Văd postarea care era sub a noastră, o poză cu un tip inconștient, căruia cineva i-a desenat mai multe penisuri pe față cu markerul permanent. E prima de sus acum. Scot o exclamație de surprindere. Videoclipul cu noi doi în jacuzzi a dispărut!

— Peter, cum ai reușit?

Peter rânjește larg, umflându-se în pene.

— Am trimis un mesaj pe adresa Anonybitch azi-noapte și le-am spus să șteargă mizeria aia, dacă nu vor să-i dăm în judecată. Le-am spus că unchiul meu e avocat și că suntem amândoi minori.

Îmi strânge genunchiul.

— Unchiul tău chiar e avocat?

— Nu. Are o pizzerie în New Jersey.

Pufnim amândoi în râs și e așa o ușurare.

— Uite ce e, nu-ți face griji în nicio privință azi. Dacă zice cineva ceva, și-o ia de la mine.

— Mi-aș dori doar să știu cine a făcut-o. Aș fi putut jura că eram singuri în noaptea aia.

Peter clatină din cap.

— Nu e ca și cum am făcut ceva rău! Vreau să zic, cui îi pasă dacă ne-am sărutat într-un jacuzzi, în puii mei? Cui îi pasă dacă am făcut sex?

Mă încrunt și el adaugă grăbit:

— Știu, știu. Nu vrei ca lumea să creadă c-am făcut ceva ce n-am făcut. Categoric n-am făcut-o și asta i-am spus și scorpiei de Anonybitch.

— Nu e totuna pentru băieți și pentru fete, Peter.

— Știu. Nu te supăra. O să aflu cine a făcut chestia asta.

Se uită drept în față, cu un aer așa grav, arătând cu tot altfel ca de obicei;

are un profil aproape aristocratic.

Oh, Peter, de ce trebuie să fii așa arătos? Dacă nu erai așa arătos, n-aș fi intrat niciodată în cada aia cu tine. Doar tu ești de vinăl Numai că nu-i așa. Eu sunt cea care s-a descălțat și și-a scos șosetele și-a intrat în jacuzzi. Am vrut-o și eu. Mă bucur doar că el a luat așa în serios situația și scrie e-mailuri în numele nostru. Știu că e o chestie care n-ar deranja-o pe Genevieve; ea n-a avut niciodată o problemă cu gesturi de afecțiune în public sau cu a fi în centrul atenției. Dar pe mine mă deranjează, mă deranjează foarte tare.

Întoarce capul și se uită la mine, studiindu-mi chipul, expresia.

— Nu regreți noaptea aia, Lara Jean, nu?

Clatin din cap.

— Nu, n-o regret.

Îmi zâmbește așa afectuos, încât îi răspund involuntar la zâmbet.

— Mulțumesc pentru că i-ai convins să șteargă videoclipul de dragul meu.

— De dragul nostru, mă corectează Peter. Am făcut-o pentru noi.

Mă ia de mână.

— Suntem împreună, puștoaico.

Îi strâng degetele între ale mele. Dacă ne ținem îndeajuns de strâns unul de altul, totul va fi bine.

* * *

Când străbatem împreună culoarul, fetele încep să șușotească. Băieții se hlizesc. Un tip din echipa de lacrosse vine în fugă spre noi și încearcă să bată palma cu Peter, care-l dă la o parte mârâind.

Lucas vine la mine când sunt singură la dulăpior și tocmai îmi scot cărțile.

— N-o să te iau pe ocolite, zice. O să te întreb direct. Tu ești fata din videoclipul ăla?

Inspir adânc ca să mă calmez.

— Da.

Lucas fluieră în surdină.

— La naiba!

— Mda.

— Așadar... ați...

— Nu, categoric nu. N-o *facem*.

— De ce nu?

Sunt stingherită de întrebare, deși știu că n-am motive. Doar că n-am mai fost pusă în situația de a vorbi despre viața mea amoroasă până acum, pentru că cine s-ar fi gândit să mă întrebe ceva tocmai pe mine?

— N-o facem pentru că n-o facem. Nu există niciun motiv special, în afară de faptul că nu mă simt pregătită încă și nici el nu știu dacă e. Nici măcar n-am vorbit despre asta.

— Păi, nu e ca și cum ar fi virgin. Nici pe departe.

Lucas își holbează ochii lui azurii, angelici, spre a-și accentua spusele.

— Știu că tu ești pură și nevinovată, Lara Jean, dar Kavinsky categoric nu e. Ți-o zic ca băiat.

— Nu văd ce-are asta de-a face cu mine, spun, deși m-am întrebat și m-am frământat și eu pe tema asta.

Eu și Peter am discutat odată subiectul ăsta, dacă un băiat și o fată care sunt împreună de mai mult timp trebuie automat să se culce împreună, dar nu-mi amintesc dacă mi-a zis vreodată părerea lui. Ar fi trebuit să-l ascult mai atent.

— Uite ce e, doar pentru că el și Genevieve o făceau ca... ca iepurii sau cum s-o zice — Lucas se hlizește la asta și-l ciupesc. Doar pentru că ei doi o făceau, nu înseamnă că trebuie automat s-o facem și noi sau că el vrea automat s-o facem, de fapt și de drept.

Sau înseamnă?

— El sigur vrea.

Înghit în sec.

— Ei, dacă-i așa, ghinion. Dar, sincer, nu cred că-i așa.

Decid aici și acum că eu și Peter vom fi echivalentul fripturii înăbușite în materie de relații. Gătit înăbușit, la foc mic. Îi spun încrezătoare:

— Relația dintre mine și Peter e complet diferită de relația pe care o are el cu Genevieve. Sau a avut-o. Mă rog. Ideea e că n-ar trebui să faci comparație între relații, bine?

Trecem peste faptul că eu, în minte, le compar constant.

La ora de franceză, o aud pe Emily Nussbaum șoptindu-i lui Genevieve:

— Dacă rămâne borțoasă, crezi c-o să-i dea Kavinsky banii de avort?

— Nici gând, îi răspunde Genevieve, tot pe șoptite. E prea chitros. Poate jumate din bani.

Și toată lumea se hlizește.

Eu mă înroșesc rușinată. Îmi vine să țip la ele: „Nu ne-am culcat împreună! Noi suntem ca friptura înăbușită!". Dar n-aș face decât să le cânt în strună, dacă le arăt că au reușit să mă supere. Cel puțin asta ar spune Margot. Așa că-mi ridic și mai sus bărbia, cât de sus pot, așa de sus că mă doare gâtul.

Poate că Gen e vinovata totuși. Poate chiar mă urăște așa tare.

Doamna Davenport mă prinde în drum spre ora următoare. Mă înconjoară cu brațul și-mi zice:

— Lara Jean, cum te simți?

Știu că n-o interesează cum mă simt, nu sincer. Vrea doar să afle bârfele. E cea mai mare bârfitoare dintre toți profii, poate chiar din toată școala. Ei bine, n-o să le ofer un subiect de bârfă în cancelarie.

— Minunat, spun, zâmbind larg.

Țin capul sus, sus de tot.

— Am văzut videoclipul, îmi șoptește, uitându-se de jur împrejur să vadă dacă trage cineva cu urechea. Cel cu tine și Peter în jacuzzi.

Încleștez așa tare maxilarul că mă dor dinții.

— Probabil că ești tare necăjită de comentarii și nici nu te învinovățesc.

Doamna Davenport chiar are nevoie de o ocupație dacă tot ce face în vacanța de iarnă e să se uite la conturile de Instagram ale elevilor!

— Copiii pot fi foarte cruzi. Crede-mă, o știu din experiență. Nu sunt cu mult mai în vârstă decât voi.

Împinge buza în față.

— Mă rog, dacă ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, să știi că poți conta pe mine. Dă-mi voie să-ți fiu un sprijin. Vino pe la mine oricând; îți scriu eu o scutire.

— Mulțumesc, doamnă Davenport.

Mă desprind de sub brațul ei.

Doamna Duvall, consiliera vocațională, mă oprește când mă îndrept spre ora de engleză.

— Lara Jean, începe, apoi se poticnește. Ești o fată așa de isteață și de talentată. Nu ești genul de fată care să se lase prinsă de lucruri din astea. N-aș vrea să văd c-o iei pe căi greșite.

Simt că mi se pune un nod în gât și stau să-mi dea lacrimile. O respect pe doamna Duvall. Vreau să aibă o părere bună despre mine. Mă mulțumesc să dau din cap.

Ea îmi ridică blând bărbia. Răspândește un parfum de trandafiri uscați. E mai în vârstă; lucrează la liceu de când mă știu. Doamnei Duvall chiar îi pasă de soarta elevilor. E persoana pe care o vizitează foștii elevi când vin în vacanță de sărbători.

— Acum e perioada în care trebuie să te pui cu burta pe carte și să te gândești serios la viitor, nu să te ții de telenovele cu liceeni. Nu le da comisiilor de selecție de la facultăți un motiv să te respingă, bine?

Dau din nou din cap.

— Bravo, spune. Știu că tu nu te cobori la nivelul ăsta.

Îmi răsună în urechi cuvintele ei: „nu te cobori la nivelul ăsta". La care nivel? La nivelul cui?

La prânz, mă refugiez în baia fetelor, ca să nu trebuiască să stau de vorbă cu nimeni. Și, desigur, dau nas în nas cu Genevieve, care se uită în oglindă și-și dă cu strugurel pe buze. Îmi întâlnește privirea în oglindă.

— Bună!

O dă de gol tonul pe care mă salută — *„bună!"*. E atât de încrezătoare, atât de plină de ea.

— A fost mâna ta?

Întrebarea mea răsună în toată baia.

Genevieve se oprește. Apoi își vine în fire și pune la loc capacul tubului de strugurel.

— Unde să fie mâna mea?

— Tu ai trimis videoclipul ăla la Anonybitch?

— Nu, râde disprețuitor.

Îi apare un zâmbet abia perceptibil în colțul gurii. Și-atunci știu că minte. Am văzut-o de destule ori când o mințea pe mama ei ca să recunosc semnele. Deși o bănuiam, poate chiar știam instinctiv, mi se taie răsuflarea când îmi confirmă bănuielile.

— Știu că nu mai suntem prietene, dar am fost cândva. Le cunoști pe surorile mele, îl știi pe tata. Mă cunoști. Știai cât rău îmi vei face.

Strâng din pumni, încercând să-mi reții lacrimile.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— Lara Jean, îmi pare rău că ți s-a întâmplat chestia asta, dar sincer n-a fost mâna mea.

Dă din umeri, cu un aer prefăcut de compătimire, și iar îi surprind zâmbetul din colțul gurii.

— Ba a fost. Știu eu. Stai să-i spun lui Peter...

Ridică din sprânceană.

— Ce-o să-mi facă? O să mă ia la șuturi?

Îmi tremură mâinile de nervi.

— Nu, pentru că ești fată. Dar nici n-o să te ierte. Mă bucur c-ai făcut așa

ceva, așa o să vadă ce fel de om ești.

— Știe exact ce fel de om sunt. Și știi ce? Chiar și-așa mă iubește mai mult decât va ține vreodată la tine. O să vezi tu.

Și, fără să mai zică altceva, face stânga împrejur și pleacă.

Și-atunci îmi pică fisa. E geloasă. Pe mine. Îi stă în gât faptul că Peter e cu mine și nu mai e cu ea. Ei bine, tocmai și-a tăiat craca de sub picioare, fiindcă, de îndată ce-o să audă Peter că ea ne-a făcut faza asta, n-o s-o mai vadă cu aceiași ochi.

Când se termină orele, ies în fugă în parcare, unde mă așteaptă Peter cu motorul pornit. De cum deschid portiera din dreapta, îi spun gâfâind:

— A fost mâna lui Genevieve!

Mă urc în mașină.

— Ea a trimis videoclipul la Anonybitch. Tocmai a recunoscut în fața mea!

El mă întreabă pe un ton grav:

— A zis că ea ne-a filmat? A folosit exact cuvintele astea?

— Păi... nu.

Cum a zis mai exact? Am ieșit de-acolo convinsă că mărturisise, dar, acum că-mi rememorez în minte conversația, n-a recunoscut-o explicit niciun moment.

— N-a recunoscut explicit, dar practic a fost o mărturisire. Și, pe deasupra, a schițat grimasa aia a ei — ridic colțul gurii. Vezi? Ăsta e semnul care o dă de gol.

El ridică din sprânceană.

— Zău așa, Covey.

— Peter!

— Bine, bine. Vorbesc eu cu ea.

Pornește mașina.

Sunt oarecum sigură că știu deja răspunsul la întrebarea următoare, dar

trebuie să i-o pun:

— Ți-a spus vreunul din profi ceva în legătură cu videoclipul? Domnul antrenor White, poate?

— Nu. De ce? Ție ți-a spus cineva ceva?

La asta se referea Margot, la aceste standarde duble. Băieții tot băieți, dar fetele trebuie să fie atente: să ne protejăm trupurile, să ne gândim la viitor, să fim atente cum ne judecă unii și alții.

— Când ai de gând să vorbești cu Genevieve? îl întreb brusc.

— O să trec diseară pe la ea.

— Te duci pe la ea? repet.

— Păi, da. Trebuie s-o văd față în față ca să-mi dau seama dacă mă minte sau nu. O să fiu atent la semnul ăsta de care ești obsedată.

Peter e lihnit de foame, așa că ne oprim să ne luăm câte un hamburger și milkshake-uri. Când ajung în sfârșit acasă, mă așteaptă Margot și Kitty.

— Povestește-ne tot, zice Margot, punându-mi o cană cu cacao în mână.

Mă uit să văd dacă mi-a pus și mini-bezele și descopăr că mi-a pus.

— A rezolvat-o Peter? mă întreabă Kitty.

— Da! A convins persoana care administrează Anonybitch să șteargă videoclipul. Le-a spus că are un unchi care e mare avocat, când omul e de fapt patron de pizzerie în New Jersey.

Margot zâmbește când aude chestia asta. Apoi îi piere zâmbetul.

— Lumea s-a purtat naspa cu tine la școală?

— Ah, nu, n-a fost deloc nasol, zic, pe un ton nonșalant.

Simt o undă de mândrie c-o fac pe viteaza în fața surorilor mele.

— Dar sunt aproape sigură că știu cine e vinovata.

— *Cine*? mă întreabă într-un glas.

— Genevieve, exact cum a zis Chris. Am luat-o la întrebări la baie și a negat, dar apoi a schițat grimasa aia pe care o face când minte.

Ilustrez prin gestul respectiv.

— Gogo, îți amintești grimasa asta a ei?

— Cred că da! zice, dar îmi dau seama că habar n-are. Ce-a zis Peter când i-ai spus c-a fost mâna ei? Te-a crezut, nu-i așa?

— Nu tocmai, o dau cotită, suflând în cana cu cacao. Vreau să zic, o să stea de vorbă cu ea și-o să afle care-i treaba.

Margot se încruntă.

— Ar trebui să te apere orice-ar fi.

— Dar o face, Gogo!

O iau de mână.

— Asta a și făcut. Mi-a zis: „Suntem împreună, puștoaico!" A fost foarte romantic!

Ea începe să râdă.

— Ești incurabilă. Să nu te schimbi!

— Mi-aș dori să nu trebuiască să pleci mâine! oftez.

Deja mi-e dor de ea. Mă simt în siguranță știind că Margot e aici, că-și dă cu părerea și ne dă sfaturi înțelepte. Mă simt mai puternică.

— Lara Jean, te descurci tu, îmi spune și ciulesc bine urechea, încercând să surprind orice undă de îndoială sau prefăcătorie, orice semn c-o spune doar ca să mă încurajeze.

Dar nu sesizez nimic de genul ăsta. Doar încredere.

8

E ultima cină pe care o luăm cu Margot înainte să plece înapoi în Scoția. Tata ne face costiță în stil coreean și cartofi gratinați, fără nimic semipreparat. Ba ne face și-o prăjitură cu lămâie.

— A fost așa frig și mohorât; cred că meritățm cu toții un pic de soare, sub formă de prăjitură cu lămâie.

Apoi mă înconjoară cu brațul și mă bate încurajator peste coaste și, deși nu mă întreabă nimic, știu că s-a prins că mă supără ceva, ceva mult mai grav decât menstruația.

De-abia apucăm să ducem furculițele la gură că ne și întreabă:

— *Galbi jjim*-ul[10] ăsta seamănă la gust cu cel al bunicii?

— În mare, zic.

Tata se pleoștește și adaug imediat:

— Vreau să zic, s-ar putea să fie chiar mai bun.

— Am frăgezit carnea cum a zis ea, spune tata. Dar nu se desprinde de pe os ca atunci când o face ea, știi? *Galbi jjim*-ul ar trebui să se poată mânca fără cuțit dacă-l gătești ca lumea.

Margot, care tocmai se chinuia să taie o bucată de carne cu un cuțit de friptură, se oprește brusc.

— Am mâncat prima dată cu mama ta. La prima noastră întâlnire m-a dus la un restaurant coreean și a comandat tot în coreeană și mi-a povestit despre fiecare fel de mâncare. M-a dat pe spate în seara aia. Singurul meu regret e că v-ați lăsat de școala coreeană.

Pentru o clipă se pleoștește din nou, apoi îi revine zâmbetul.

— Mâncați, fetelor.

— Tată, la UVA[11] au un program de limba coreeană, zic. Dacă intru, o să mă-nscriu neapărat la cursuri de coreeană.

— Mama ta s-ar fi bucurat foarte mult, spune și iar i se citește tristețea în ochi.

— *Galbijjim*-ul e delicios, tată, intervine Margot repede. Nu găsești mâncare coreeană ca lumea în Scoția.

— Ia niște alge la pachet la tine, îi sugerează tata. Și niște ceai din ăla cu ginseng pe care ni l-a adus bunica din Coreea. Ar trebui să iei și vasul de fiert orezul.

Kitty se încruntă.

— Și *noi* cu ce mai gătim orezul?

— Noi putem să luăm unul nou, spune tata, adăugând: Mi-ar plăcea cel mai mult să mergem în vacanță cu toții acolo. Nu-i așa c-ar fi minunat? Mama voastră și-a dorit mereu să vă ia în excursie în Coreea. Mai aveți și-acum o mulțime de rude acolo.

— Poate să vină și bunica? întreabă Kitty.

Îi tot dă bucățele de carne pe furiș lui Jamie, care stă pe labele din spate și ne privește cu un aer rugător.

Lui tata aproape că-i stă mâncarea în gât.

— Ce idee minunată, spune poticnit. Ar fi bună de ghid.

Eu și Margot ne zâmbim complice. Bunica l-ar scoate din minți pe tata într-o săptămână. Pe mine mă entuziasmează perspectiva de a face cumpărături.

— Oh, Doamne, gândiți-vă la toată gama de papetărie, spun. Și haine. Și ace de păr. Creme BB. Ar trebui să-mi fac o listă.

— Tată, tu ai putea să faci un curs de bucătărie coreeană, îi sugerează Margot.

— Dal Hai să ne gândim la planul ăsta pentru vară, spune tata.

Deja a început să se entuziasmeze, se vede.

— În funcție de cum va arăta programul vostru, desigur. Margot, tu o să-ți petreci toată vacanța de vară aici, nu?

Așa susținea săptămâna trecută.

Ea își lasă nasul în farfurie.

— Nu sunt sigură. N-am hotărât nimic sigur deocamdată.

Tata pare intrigat, iar eu și Kitty ne privim cu subînțeles. Clar e din cauza lui Josh și o înțeleg.

— S-ar putea să prind o stagiatură la Institutul Regal de Antropologie din Londra.

— Dar parcă ziceai că vrei să-ți reiei lucrul la Montpelier, spune tata, cu fruntea încrețită.

— Încă mă mai gândesc. Cum ziceam, n-am hotărât nimic sigur deocamdată.

Kitty intervine.

— Dacă faci stagiatura aia regală, o să ai ocazia să întâlnești membri ai familiei regale?

Eu îmi dau ochii peste cap, în timp ce Margot îi mulțumește din priviri și spune:

— Mă îndoiesc, Pisoiaș, dar nu se știe niciodată.

— Dar tu, Lara Jean? mă întreabă Kitty, cu ochii mari și un aer nevinovat. N-ar trebui să faci niște chestii vara asta ca să ai un dosar bun pentru facultate?

Mă uit chiorâș la ea.

— Am destul timp să mă hotărăsc.

O ciupesc tare pe sub masă și ea scâncește.

— Ar fi trebuit să-ți cauți o stagiatură din primăvară, îmi amintește Margot. Îți spun eu, Lara Jean, dacă nu te mobilizezi rapid, n-o să mai prinzi nicio stagiatură bună. Lui Noni i-ai scris despre meditațiile pentru SAT?[12] Întreab-o dacă se bagă la școala de vară sau dacă pleacă acasă vara asta.

— Bine, bine. Îi scriu.

— Cred c-aș putea să-ți găsesc un job la magazinul de cadouri de la spital, propune tata. Am putea merge împreună cu mașina și-am putea lua prânzul împreună. Ar fi fain să-ți petreci toată ziua cu bătrânul tău tată!

— Tati, tu n-ai niciun prieten la lucru? îl întreabă Kitty. Mănânci singur la prânz?

— Păi, nu, nu mereu. Adică, uneori mănânc singur la birou, dar asta

pentru că n-am timp să mănânc. Dar, dacă Lara Jean ar lucra la magazin, mi-aș face timp.

Bate cu bețișoarele în farfurie, pe gânduri.

— S-ar putea să fie vreun loc pentru ea și la McDonald's, dar trebuie să verific.

— Hei, dacă te angajezi la McDonald's, pariez c-ai avea cartofi prăjiți la discreție, se bagă în seamă Kitty.

Mă strâmb. Întrezăresc cam cum o să arate vara mea și nu-mi place ce văd.

— Nu vreau să lucrez la McDonald's. Și, fără supărare, tată, dar nu vreau să lucrez la magazinul de la spital.

Caut repede o alternativă.

— Mă gândeam să fac ceva mai oficial la Belleview. Cred c-aș putea fi interna directorului de programe. Sau asistenta. Margot, care post dă mai bine?

— Director-adjunct de programe, zice Margot.

— Asta chiar sună mai profesionist, încuviințez. Am o mulțime de idei. Poate c-o să trec săptămâna asta pe-acolo să i le prezint lui Janette.

— Cum ar fi? mă întreabă tata.

— Un curs de făcut albume, improvizez. Au adunat o mulțime de fotografii și suveniruri, și chestii, cred c-ar fi o idee bună să le lege pe toate laolaltă să nu se piardă nimic.

Brusc sunt în vervă.

— Și-apoi am putea face și-o mică expoziție, cu toate albumele, ca oamenii să le poată răsfoi și să descopere poveștile lor de viață. Aș putea să fac niște pateuri cu brânză, am putea servi vin alb...

— Asta e o idee *extraordinară*, spune Margot, dând din cap încurajator.

— Chiar foarte bună, se entuziasmează tata. Evident, fără vin alb pentru voi, dar pateurile cu brânză absolut!

— Oh, tată! exclamăm toate într-un glas, pentru că îi place când facem asta, când el joacă rolul tatălui lacrimogen și ne lamentăm cu toate ca și cum

am fi exasperate, zicându-i „*Oh, tată*l".

În timp ce spălăm vasele, Margot îmi spune c-ar trebui neapărat să pun în practică ideea legată de Belleview.

— Au nevoie de o persoană ca tine care să treacă la cârmă, îmi spune, curățând ceaunul. De forțe proaspete și de idei noi. Când lucrezi la un cămin de bătrâni, riști să ajungi la epuizare. Janette va fi ușurată să primească o mână de ajutor.

În mare, am zis toate chestiile alea despre Belleview ca să scap de cicăleală, dar acum mă gândesc că ar trebui să vorbesc pe bune cu Janette.

Când urc din nou în cameră, văd că m-a sunat Peter. Îl sun și aud televizorul în fundal.

— Ai vorbit cu ea?

Sper, sper, sper că acum mă crede.

— Am vorbit.

Simt cum îmi zvâcnește inima în piept.

— Și? A recunoscut?

— Nu.

— Nu.

Oftez. OK. Era de așteptat, cred. Gen nu e genul care să se dea bătută fără luptă.

— Ei bine, poate să spună ce vrea, dar știu că ea a fost.

— N-ai cum să te prinzi de asta dintr-o privire, Covey.

— N-a fost doar o privire. O cunosc. Am fost cele mai bune prietene. Știu cum gândește.

— Eu o cunosc mai bine decât tine și, îți spun, nu cred c-a fost ea. Ai încredere în mine.

Într-adevăr, o cunoaște mai bine; sigur c-o cunoaște. Dar, ca între fete care au fost cele mai bune prietene, știu că ea a fost. Nu-mi pasă câți ani au trecut. Există anumite lucruri pe care o fată le știe instinctiv, până în măduva

oaselor.

— Am încredere în *tine*. În *ea* n-am.

Se lasă o tăcere prelungită și ultima propoziție îmi reverberează în urechi, sunându-mi aiurea chiar și mie.

— E stresată cu probleme de familie acum, nici n-ar avea timp să comploteze împotriva ta, Covey„ îmi spune Peter pe un ton foarte răbdător.

Probleme de familie? Oare așa să fie? Simt o împunsătură de vinovăție, amintindu-mi că ne-a pomenit Chris că bunica lor a suferit o fractură de șold și că se discuta în familie dacă s-o interneze sau nu într-un cămin de bătrâni. Genevieve a fost dintotdeauna apropiată de bunica ei; spunea că e preferata ei dintre toți nepoții pentru că-i semăna leit, altfel zis, era superbă.

Sau poate că e vorba de părinții ei. Genevieve își făcea cândva griji că vor divorța.

Sau poate că totul e o minciună. Îmi stă pe limbă să-i spun asta, dar chiar atunci îmi spune:

— Mă cheamă mama jos. Putem să continuăm discuția mâine?

— Sigur, zic.

Vreau să zic, ar putea fi oricare dintre aceste explicații. Peter are dreptate. Poate c-am cunoscut-o bine cândva, dar acum n-o mai cunosc. Peter o cunoaște cel mai bine acum. Și, pe deasupra, dacă n-ai încredere în tine și dai dovadă de gelozie și paranoia, asta nu-i rețeta sigură spre a-ți pierde iubitul? Sunt sigură că nu mă avantajează atitudinea asta.

După ce închidem, decid să las definitiv în urmă povestea cu videoclipul. Faptul e consumat. Am un iubit, un job nou, poate (neplătit, sunt sigură de asta, dar chiar și-așa), și trebuie să mă concentrez pe studii. Nu pot lăsa chestia asta să mă doboare. Pe deasupra, nici măcar nu mi se vede fața în videoclip.

---

[10] Specialitate coreeană constând din costițe de vită sau de porc gătite înăbușit, cu legume și condimente. (*N.t.*)

[11] University of Virginia. (*N.t.*)

[12] Test standardizat pe care trebuie să-l susțină liceenii americani spre a putea aplica la facultate. (*N.t.*)

9

A doua zi înainte de școală, ducem bagajele la mașină pentru ca tata s-o conducă pe Margot la aeroport și mă tot uit la geamul de la camera lui Josh, întrebându-mă dacă o să coboare să-și ia rămas-bun. Măcar asta poate să facă. Dar are lumina stinsă, probabil că încă nu s-a trezit.

Doamna Rothschild iese să-și plimbe câinele în timp ce Margot își ia la revedere de la Jamie Fox-Pickle. De cum o vede, Jamie sare din brațele lui Margot și o ia la goană spre ea, traversând strada. Tata o ia la fugă după el. Jamie latră și sare peste sărmana cățelușă a doamnei Rothschild, o bătrânică pe nume Simone, care îl ignoră. Jamie e așa entuziasmat că face pipi pe cizmele verzi de cauciuc ale doamnei Rothschild și tata își cere scuze, dar ea începe să râdă.

— Se spală imediat, o aud spunând.

Arată bine, părul ei șaten e prins într-o coadă de cal, în creștet, și e îmbrăcată în pantaloni de trening și într-o geacă voluminoasă de pilot, cred că are și Genevieve una așa.

— Grăbește-te, tată! îi strigă Margot. Trebuie să ajung la aeroport cu trei ore înainte de decolare.

— Trei ore sunt un pic cam mult, îi spun. Două ore sunt suficiente.

Ne uităm cum se chinuie tata să-l ia în brațe pe Jamie, care tot încearcă să-i scape. Doamna Rotchschild îl înhață cu o singură mână și îi trage o pupătură pe creștet.

— La zborurile internaționale trebuie să ajungi cu trei ore înainte la aeroport. Am bagaje, trebuie să fie verificate, Lara Jean.

Kitty nu spune nimic, se uită fascinată la spectacolul canin de vizavi.

Când tata se întoarce, cu Jamie foindu-i-se în brațe, spune:

— Hai să plecăm înainte ca Jamie să provoace alte belele.

Ne îmbrățișăm toate trei cu foc și Margot îmi șoptește să fiu tare și eu încuviințez, și-apoi ea și tata o pornesc spre aeroport.

E încă devreme, mai devreme decât ne-am fi trezit de obicei într-o dimineață când avem ore, așa că fac clătite cu banane pentru mine și Kitty. Ea a rămas pe gânduri. O întreb de două ori dacă vrea o clătită sau două. Fac câteva în plus și le înfășor în folie ca să le împart cu Peter pe drum. Spăl vasele; apuc chiar să-i trimit și un mail de tatonare lui Janette de la Belleview și ea îmi răspunde imediat. Persoana care-a înlocuit-o pe Margot și-a dat demisia acum o lună, așa că i-am scris la țanc, îmi spune. Vino pe-aici sâmbătă și vom discuta despre îndatoririle tale.

S-ar părea că, în sfârșit, m-am mobilizat: mi-am intrat în ritm. Chiar pot s-o fac.

Așadar, când intru în școală în acea dimineață rece de ianuarie, cu Peter de mână, după ce m-am îndopat cu clătite cu banane, cu un nou job și cu puloverul cu model jacquard al lui Margot, pe care nu l-a mai luat cu ea, mă simt bine. Minunat, chiar.

Peter vrea să treacă pe la laboratorul de info ca să-și scoată eseul la imprimantă. Intră pe contul lui și mi se taie respirația când văd poza de fundal.

Cineva a salvat un cadru din videoclipul cu jacuzzi-ul, cu mine în poala lui Peter, cu cămașa mea de noapte roșie, din flanelă, cu poalele ridicate până în dreptul coapselor, și în partea de sus scrie, în diagonală, PARTIDĂ TORIDĂ ÎN JACUZZI. Dedesubt scrie „O FACEȚI AIUREA".

— Ce naiba? mormăie Peter, uitându-se de jur împrejur prin laborator.

Nimeni nu ridică privirea. Se mută la următorul calculator — aceeași poză, cu un alt comentariu. Sus scrie „NU ȘTIE CĂ UNELE LUCRURI SE CONTRACTĂ ÎN APĂ", dedesubt — „SE MULȚUMEȘTE ȘI EL CU CE POATE."

Am ajuns și *meme*.

În următoarele câteva zile, poza aia apare peste tot. Pe conturile de Instagram ale unora și altora, pe pagina lor de Facebook.

Într-o versiune cineva a inserat și un rechin dansator. În alta capetele noastre au fost înlocuite cu capete de pisici.

Și mai e una pe care scrie „BIKINI AMISH".

Prietenii lui Peter din echipa de lacrosse sunt amuzați la culme, dar se jură că n-au avut nimic de-a face cu asta.

— Nici măcar nu știu să lucrez cu Photoshopul, protestează Gabe când luăm prânzul cu ei.

Peter își îndeasă jumătate de sandvici în gură.

— Bine, atunci cine a făcut-o? Jeff Bardugo? Carter?

— Frate, nu știu, zice Darrell. E un *meme*. S-ar putea să fie mai mulți suspecți.

— Trebuie să recunoașteți, ăla cu capetele de pisici a fost chiar amuzant, spune Gabe. Scuze, Large, adaugă, întorcându-se spre mine.

Nu zic nimic. Capetele de pisici chiar arătau amuzant. Dar toată treaba nu mi se pare deloc amuzantă. Peter a încercat s-o dea pe glumă când am văzut-o pe prima, dar acum, c-au trecut deja câteva zile, îmi dau seama că-l seacă. Nu e obișnuit să se facă mișto pe seama lui. Cred că nici eu nu sunt, dar asta doar pentru că nu sunt obișnuită să urmărească nimeni atât de atent ce fac. Dar, de când sunt cu Peter, lumea e cu ochii pe mine și mi-aș dori să nu mai fie.

10

În după-amiaza aia avem o reuniune cu toți elevii de-a unșpea în amfiteatru. Șefa clasei, Reena Patel, tocmai ține o prezentare în PowerPoint pe scenă, despre „starea națiunii" — câți bani s-au strâns pentru balul de absolvire, propunerea de excursie pentru clasa a doișpea. Eu m-am făcut mică în scaun, ușurată că am un răgaz în care lumea nu se uită la mine, șușotind și judecându-mă.

Dă click pe ultima imagine și-atunci se întâmplă. Din difuzoare se revarsă *Me So Horny* la maximum și pe ecran se derulează videoclipul cu mine și Peter. Cineva l-a luat de pe contul de Instagram al lui Anonoybitch și i-a adăugat un fond sonor. L-a și editat, așa că acum mă zbânțui în poala lui Peter într-un ritm accelerat.

„Oh, nu, nu, nu! Te rog, nu!"

Se întâmplă mai multe lucruri odată. Se aud zbierete și râsete, lumea arată cu degetul spre ecran și face „Ooohl". Domnul Vasquez țâșnește glonț să scoată videoproiectorul din priză și-apoi Peter dă fuga pe scenă, smulgându-i microfonul din mână Reenei, care a amuțit.

— Cine a făcut faza asta e un jeg! Și, nu c-ar fi treaba cuiva, futu-i, dar eu și Lara Jean n-am făcut sex în jacuzzi.

Îmi țiuie urechile și toată lumea se întoarce să se uite la mine, întorcându-se apoi din nou spre Peter.

— N-am făcut altceva decât să ne sărutăm, așa că să vă futl

Domnul Vasquez, consilierul pentru clasa a unșpea, încearcă să-i ia microfonul din mână, dar Peter îl ține bine. Ridică microfonul și strigă:

— Oricine a făcut chestia asta, o să-l găsesc și o să-l bat măr!

În încleștarea care a izbucnit, îi scapă microfonul din mână. Lumea chiuie și se hlizește. Peter e luat la goană de pe scenă și se uită agitat prin mulțime. Mă caută din priviri.

Întrunirea se încheie apoi și lumea începe să iasă rânduri-rânduri, dar eu

rămân pe scaun, cu capul la cutie. Chris vine să mă caute și mă descoperă roșie ca racul. Mă prinde de umeri.

— Ăăă, a fost foarte tare! A zis de două ori cuvântul cu „f", băga-mi-aș!

Poate că sunt încă în stare de șoc. Un videoclip cu mine și Peter făcându-ne de cap tocmai a fost proiectat pe ecranul mare și toată lumea l-a văzut. Domnul Vasquez, domnul Glebe, om la șaptezeci de ani, care nici măcar n-a auzit de Instagram. Singurul sărut pasional din viața mea și l-a văzut toată lumea.

Chris mă scutură.

— Lara Jean! Te simți bine?

Încuviințez și îmi dă drumul.

— O să-l bată măr pe ăla care a făcut asta? Chiar aș vrea să văd asta!

Pufnește și-și lasă capul pe spate ca un ponei sălbatic.

— Vreau să zic, băiatul e bătut în cap dacă își imaginează pentru o clipă doar că vinovatul a fost altcineva decât Gen. Adică, oau, chiar are ochelari de cal la faza asta, știi?

Se oprește brusc din tiradă și se uită atent la mine.

— Ești sigură că te simți bine?

— Ne-a văzut toată lumea.

— Mda... nasol moment. Sunt sigură că e mâna lui Gen. Probabil că l-a pus pe unul dintre trepădușii ei să-l strecoare în prezentarea Reenei.

Chris clatină scârbită din cap.

— Ce scorpie e. Dar mă bucur că Peter a spus lucrurilor pe nume. Adică, nu-mi place să-l laud, dar a fost un adevărat cavaler. Niciun tip n-a făcut vreodată chestia asta pentru mine.

Știu că se gândește la băiatul ăla dintr-a noua, cel care le-a spus tuturor că a făcut sex cu Chris în vestiar. Și mă gândesc la doamna Duvall, la ce mi-a zis deunăzi. Probabil că ea ar pune-o pe Chris în categoria fetelor petrecărețe, fetele care se combină aiurea, fetele care „se coboară la nivelul ăsta". Dar s-ar înșela. Suntem toate la fel.

După ore, tocmai ies din sala de clasă când îmi zbârnâie telefonul în poșetă. E un mesaj de la Peter.

M-au eliberat condiționat. Ne vedem la mașină!

Dau fuga în parcare, unde mă așteaptă Peter cu motorul pornit. Zâmbindu-mi larg, zice:

— N-ai de gând să-ți săruți drăguțul? Tocmai am ieșit din închisoare.

— Peter! Nu-i de glumă. Te-au suspendat?

El rânjește.

— Neah. Am reușit să-i vrăjesc. Domnul director Lochlan mă adoră. Dar aș fi putut fi. Dacă ar fi fost altcineva în locul meu...

Oh, Peter.

— Te rog să nu începi să te lauzi acum.

— Când am ieșit din biroul directorului, mă așteptau o liotă de fete de-a unșpea, gata să-mi facă galerie. M-au luat cu faze gen „Kavinsky, cât ești de romantic!"

Începe să râdă în hohote și eu mă uit chiorâș la el. Mă trage spre el.

— Hei, știu și ele că sunt luat deja. Nu există decât o fată pe lume pe care să vreau s-o văd într-un bikini Amish.

Mă umflă râsul. Lui Peter îi place să fie în centrul atenției și nu-mi convine să fiu încă una dintre admiratoarele lui, dar e foarte greu să-i reziști uneori. Pe deasupra, chiar *a fost* romantic, pe undeva.

Mă sărută pe obraz, frecându-și nasul de obrazul meu.

— Nu ți-am zis c-o rezolv eu, Covey?

— Ba da, recunosc, mângâindu-i părul.

— Așadar, am făcut treabă bună?

— Da.

Și asta e de-ajuns spre a-l face fericit, să-i spun că a făcut treabă bună. Zâmbește tot drumul până acasă. Dar eu am rămas cu gândul la ce s-a

întâmplat.

Mă sustrag de la petrecerea cu echipa de lacrosse la care trebuia să merg în seara asta cu el. Îi spun că e din cauză că trebuie să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Janette de mâine, dar știm amândoi că nu e doar asta. Ar putea să invoce contractul, să-mi amintească de promisiunea pe care ne-am făcut-o, să fim mereu sinceri unul cu altul, dar n-o face. Mă cunoaște îndeajuns de bine ca să știe că trebuie să mă retrag un răstimp în vizuina mea de hobbit și c-o să ies de-acolo când o să mă simt pregătită și totul va fi bine.

În seara aia fac prăjiturele cu zahăr și mirodenii, cu glazură de lapte de păsăre și scorțișoară — te ung la suflet, nu altceva. Când fac prăjituri, mă relaxează; îmi dă un sentiment de echilibru. Asta fac când nu vreau să mă gândesc la lucruri complicate. E o activitate care nu presupune prea mult efort — pur și simplu urmezi instrucțiunile și, odată ce termini ce-ai de făcut, te trezești că ai creat ceva. Pornind de la ingrediente ajungi la un desert concret. E un soi de magie. Hocus pocus și te trezești cu ceva delicios.

După miezul nopții, las prăjiturelele la răcit, mă schimb în pijamaua mea cu pisici și tocmai mă bag în pat când îmi bate cineva în geam. Mă gândesc că e Chris și mă duc la geam să verific și să văd dacă i-am pus piedica, dar nu e ea — e Peter! Ridic geamul.

— Oh, Doamne, Peter! Ce-i cu tine aici? îi șoptesc, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. E acasă tatal

Peter intră pe geam. Poartă un fes bleumarin și o helancă de iarnă cu o vestă voluminoasă. Scoțându-și fesul, zâmbește larg și-mi zice:

— Sst! O să-l trezești.

Dau fuga la ușă și-o încui.

— Peter! Nu poți să vii aici!

Sunt deopotrivă panicată și emoționată. Nu știu dacă a mai intrat vreodată un băiat în camera mea, de la Josh încoace, și asta a fost acum nu știu cât timp.

Deja se descalță.

— Lasă-mă să stau doar câteva minute.

Îmi încrucișez brațele la piept pentru că n-am sutien pe mine și zic:

— Dacă stai doar câteva minute, atunci de ce te descalți?

El fentează întrebarea. Trântindu-se pe patul meu, îmi spune:

— Hei, de ce nu porți costumul de baie Amish? E foarte sexy.

Dau să-i dau una după ceafă și el mă prinde de mijloc și mă trage spre el. Își lipește fața de burta mea, ca un copil mic.

— Îmi pare rău că se întâmplă toate chestiile astea din cauza mea, îmi spune, înfundat.

Îl mângâi pe creștet. Părul lui e moale și mătăsos la atingere.

— Nu-i nimic, Peter. Știu că nu e vina ta.

Mă uit la ceasul deșteptător.

— Poți să rămâi un sfert de oră, dar apoi trebuie să pleci.

Peter încuviințează din cap și îmi dă drumul. Mă las să cad pe pat lângă el și-mi las capul pe umărul lui. Sper că acel sfert de oră va trece cât mai încet.

— Cum a fost la petrecere?

— Plictisitor fără tine.

— Mincinosule!

El râde relaxat.

— Ce prăjitură ai făcut în seara asta?

— De unde știi c-am făcut prăjitură?

Mă adulmecă.

— Miroși a zahăr și unt.

— Prăjiturele cu zahăr și mirodenii, cu glazură de lapte de păsăre.

— Îmi dai și mie la pachet?

Dau din cap și ne rezemăm cu spatele de perete. Mă înconjoară cu brațul, ocrotindu-mă.

— Au mai rămas douăsprezece minute, spun, cu capul în umărul lui, și simt mai curând decât să văd că zâmbește.

— Atunci hai să profităm de ele.

Începem să ne sărutăm și clar nu n-am mai sărutat cu un băiat în patul meu până acum. E o senzație nou-nouță. Mă îndoiesc c-o să-mi mai văd patul în aceeași lumină de acum înainte. Între sărutări îmi spune:

— Cât timp mai avem?

Mă uit cu coada ochiului la ceas.

— Șapte minute.

Poate c-ar trebui să mai adaug vreo cinci...

— Putem să ne întindem, atunci? propune el.

Îl împing în umăr.

— Peter!

— Vreau doar să te țin un pic în brațe! Dacă voiam să încerc mai mult, mi-ar trebui mai mult de șapte minute, crede-mă.

Așa că ne întindem, eu cu spatele lipit de pieptul lui, el arcuit asupra mea, cu brațele încolăcite peste ale mele. Își lasă bărbia între gâtul și umărul meu. Cred că e chestia cea mai plăcută din tot ce-am făcut vreodată cu el. Îmi place așa mult că trebuie să-mi reamintesc întruna să fiu pe fază nu cumva să ne ia somnul. Aș vrea să închid ochii, dar mă uit țintă la ceas.

— Să fiu al naibii, să te cuibărești cu cineva e chestia cea mai mișto, spune oftând și-mi doresc să nu fi spus chestia asta, pentru că mă gândesc involuntar de câte ori o fi ținut-o pe Genevieve în brațe fix așa.

Când a trecut sfertul de oră, mă ridic așa repede, încât îl fac să tresară. Îl bat pe umăr.

— E momentul s-o ștergi, amice.

Se îmbufnează.

— Zău așa, Covey!

Clatin hotărâtă din cap.

„Dacă nu mi-ai fi amintit de Genevieve, ți-aș mai fi acordat cinci minute."

După ce-l trimit la plimbare, cu o pungă cu prăjiturele, mă întind din nou în pat și închid ochii, închipuindu-mi că mă ține și acum în brațe, și așa mă ia somnul.

11

A doua zi mă duc să mă întâlnesc cu Janette la biroul ei de la Belleview, înarmată cu agenda și stiloul.

— Mi-a venit o idee pentru un curs de lucru manual.

Janette dă din cap încurajator și eu continui.

— Pot să-i învăț pe bătrâni să-și facă albume de amintiri și așa pot să-și catalogheze toate fotografiile lor vechi și alte amintiri în timp ce ascultăm muzică veche.

— Sună minunat, zice ea.

— Așadar aș putea să mă ocup de cursul ăla și aș putea să preiau și petrecerile din fiecare vineri?

Janette mușcă din sandviciul ei cu ton și înghite dumicatul.

— S-ar putea să renunțăm cu totul la petrecerile de vineri.

— Să renunțăm? repet șocată.

Dă din umeri.

— Numărul participanților e în scădere de când am introdus un curs de calculatoare. Bătrânii s-au prins cum e cu Netflix-ul. Au descoperit o nouă lume.

— Dacă am transforma petrecerile într-un eveniment? Într-unul mai special, adică?

— Nu prea avem fonduri ca să facem ceva prea select, Lara Jean. Sunt sigură că ți-a spus Margot ce eforturi facem să supraviețuim. Avem un buget minuscul.

— Nu, nu, ar putea fi chestii care nu ne costă nimic. Niște mici retușuri ar schimba radical lucrurile. De exemplu, am putea introduce o ținută de seară obligatorie pentru domni. Și n-am putea să împrumutăm pahare de sticlă de la cantină în loc să folosim pahare de plastic?

Janette mă ascultă în continuare, așa că-i dau înainte.

— De ce să servim alunele din cutie când le putem pune într-un bol

frumos, este?

— Alunele au fix același gust indiferent de recipient.

— Ar avea un gust mai rafinat dacă le-am servi într-un bol de cristal.

Deja am vorbit prea mult. Janette se gândește că toată povestea asta pare o bătaie prea mare de cap, se vede.

— N-avem boluri de cristal, Lara Jean, îmi spune.

— Sunt sigură că pot să șterpelesc unul de-acasă, o asigur.

— Pare cam mare efortul pentru fiecare seară de vineri.

— Păi — eventual am putea s-o facem doar o dată pe lună. Așa ar fi și mai special. Facem o mică pauză și revenim în forță cam peste o lună! sugerez. Le dăm oamenilor prilejul să-i ducă dorul. Să creăm suspans și-apoi s-o facem ca la carte.

Janette dă din cap fără tragere de inimă și, până să apuce să se răzgândească, zic:

— Consideră-mă asistenta ta, Janette. Lasă totul pe seama mea. Mă ocup eu de tot.

Ridică din umeri.

— Bagă.

În aceeași după-amiază eu și Chris pierdem vremea în camera mea, când mă sună Peter.

— Tocmai trec pe lângă casa ta, zice. Ai chef să facem ceva?

— Nu! zbiară Chris în telefon. E ocupată.

El geme în receptor.

— Îmi pare rău, îi zic. E Chris pe-aici.

Îmi spune c-o să mă sune mai târziu și, de cum pun receptorul în furcă, Chris începe să bombăne.

— Te rog, să n-ajungi una dintre fetele alea care, odată ce se cuplează cu cineva, dispar ca măgarul în ceață.

Știu eu foarte bine cum e cu „fetele alea", pentru că ea, una, dispare de

fiecare dată când întâlnește alt tip. Până să apuc să-i amintesc de asta, continuă:

— Și să n-ajungi nici vreo fană din aia înfocată a echipei de lacrosse. Le urăsc cu spume. Adică, nu pot să fie și ele fane ale unor chestii mai faine? Cum ar fi o trupă? Oh, Doamne, eu m-aș pricepe de minune să fiu fană împătimită a unei trupe adevărate, din alea mari. Ca un fel de muză, știi?

— Ce s-a ales de planul ăla pe care-l aveai să-ți faci propria trupă?

Chris dă din umeri.

— Tipul care cântă la chitară bas și-a nenorocit mâna când se dădea cu skateboard-ul și-apoi ni s-a tăiat elanul tuturor. Hei, vrei să mergem cu mașina până în DC mâine seară și să vedem o trupă, Felt Tip? Frank o să împrumute camioneta lui taică-său, așa că probabil c-o să avem loc.

Habar n-am cine e Frank, și Chris probabil că abia l-a cunoscut și ea. Mereu le spune oamenilor pe nume ca și cum ar trebui să știu deja despre cine vorbește.

— Nu pot — poimâine e zi de școală.

Se strâmbă.

— Vezi, exact de asta vorbesc. Deja te transformi într-una din „fetele alea".

— N-are nimic de-a face cu asta, Chris. Unu — tata nu mi-ar da niciodată voie să merg până în DC când am școală a doua zi, doi — nu știu cine e acest Frank și nu mă urc în camioneta lui, trei — presimt că Felt Tip nu sunt genul meu. *E* genul meu de muzică?

— Nu, recunoaște ea. Bine, dar, la următoarea chestie pe care ți-o propun, trebuie să zici da. Fără vrăjeli din astea gen „unu-doi-trei, uite de ce nu vin".

— Bine, încuviințez, deși simt un gol în stomac, pentru că nu știi niciodată în ce te bagi când ai de-a face cu Chris.

Deși, pe de altă parte, la cum o știu pe Chris, a uitat deja toată faza.

Ne instalăm pe jos și ne apucăm să ne facem unghiile. Chris înhață unul

dintre creioanele mele aurii de unghii și începe să-și deseneze steluțe pe unghia de la degetul mare. Eu mi le dau cu un strat de protecție lila, peste care aplic flori violet-închis, galbene la mijloc.

— Chris, vrei să-mi scrii tu inițialele la mâna dreaptă?

Îi întind mâna.

— Începe de la inelar și scrie-le până la degetul mare. *LJSC*.

— Cu litere mai fistichii sau simple?

O privesc cu subînțeles.

— Zău așa. Cu cine crezi că vorbești?

— Fistichii, spunem amândouă într-un glas.

Chris se pricepe la desenat litere. Se pricepe așa bine, de fapt, încât, în timp ce-i admir opera, îi spun:

— Auzi, mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă am începe să le facem manichiura bătrânelor de la Belleview? Le-ar plăcea la nebunie.

— Pe câți bani?

— Pe gratis! Poți s-o vezi ca pe un soi de muncă în folosul comunității, dar opțională. Ceva ce faci din mărinimie. Unele dintre doamnele de-acolo nu prea pot să-și taie singure unghiile. Au mâinile foarte noduroase. Și degetele de la picioare la fel. Unghiile li se îngroașă și...

Mă opresc când îi observ expresia dezgustată.

— Am putea avea totuși un borcănel pentru bacșișuri, cred.

— N-am de gând să le tai unghiile de la picioare unor bătrâni pe gratis. N-o fac pe mai puțin de cincizeci de dolari de căciulă. Am văzut cum arată picioarele lui bunicu-meu; are unghiile ca niște gheare de vultur.

Se concentrează iar pe unghia mea de la degetul mare, desenându-mi un C frumos de mână.

— Gata. Oh, Doamne, chiar mă pricep.

Își lasă capul pe spate și zbiară:

— Kitty! Mișcă-ți fundul pân-aici!

Kitty dă fuga în camera mea.

— Ce e? Eram prinsă cu ceva.

— „Eram prinsă cu ceva", o maimuțărește Chris. Dacă te duci să-mi aduci un Diet Coke, îți fac unghiile cum i le-am făcut Larei Jean.

Îmi întind degetele larg, ca un model pentru mâini. Chris numără pe degete.

— Kitty Covey intră la fix.

Kitty țâșnește ca din arc și strig după ea:

— Adu-mi și mie un suc!

— Cu gheață! zbiară Chris.

Apoi oftează melancolică.

— Mi-aș dori să am o soră mai mică. M-aș pricepe de minune să-i dau ordine.

— Kitty nu-i așa ascultătoare de-obicei. Pe tine te-ascultă doar pentru că te place.

— Chiar mă place, este?

Chris își pigulește o scamă de pe ciorap, zâmbind pentru sine.

Kitty o admira și pe Genevieve cândva. Aproape că se simțea intimidată de ea.

— Hei, exclam brusc, cum se mai simte bunica ta?

— E bine. E-o tipă dură.

— Și ce face... restul familiei? Totul e în regulă?

Chris dă din umeri.

— Sigur. Totul e ok.

Hmm. Dacă nu știe Chris, cât de nasoală poate fi situația cu familia lui Genevieve? Fie nu-i așa nasoală, fie, mai probabil, asta e încă una dintre minciunile lui Genevieve. Chiar și când eram mici, spunea minciuni la greu, fie spre a ieși basma curată din vreo belea, caz în care dădea vina pe mine, fie spre a le trezi mila adulților.

Chris se uită atent la mine.

— La ce te gândești așa concentrată? Tot te mai frământi din cauza

filmului cu voi în acțiune?

— Nu e un film cu noi în acțiune pentru că n-a fost niciun fel de acțiune.

— Liniștește-te, Lara Jean. Sunt sigură că discursul lui Peter și-a atins scopul și lumea o s-o lase moartă. O să-și găsească un nou subiect de bârfă.

— Sper să ai dreptate, zic.

— Crede-mă, până săptămâna viitoare o să apară altceva sau altcineva pe care să-l toace.

Se dovedește că a avut dreptate, că lumea a trecut la un nou subiect de bârfă. Marți, un băiat dintr-a unșpea, Clark, e prins masturbându-se în vestiarul băieților și numai despre asta se vorbește. Norocul meu!

După spusele lui Stormy„ sunt două genuri de fete pe lume. Cele care frâng inimi și cele care sfârșesc cu inima frântă. Cred că puteți ghici din prima din care categorie face parte Stormy.

Stau turcește pe canapeaua ei îmbrăcată în catifea, luând la mână fotografiile dintr-o cutie mare de pantofi, majoritatea alb-negru. A acceptat să vină la cursul în care o să-i învăț să facă albume de amintiri și organizăm fotografiile din timp. Le-am împărțit deja pe mai multe teancuri. Stormy: anii copilăriei; adolescența; prima, a doua și a patra nuntă — n-are nicio poză de la a treia nuntă pentru c-au făcut-o în secret.

— *Eu* sunt genul care frânge inimi, dar *tu*, Lara Jean, ești genul de fată căreia îi frâng alții inima.

Ridică din sprâncene spre a-și accentua spusele. Cred c-a uitat să și le umple cu creionul azi.

Reflectez. Nu vreau să fiu genul de fată căreia îi frâng alții inima, dar nu vreau nici să le frâng inimile băieților.

— Stormy, tu ai avut mulți iubiți în liceu?

— Oh, desigur.. Zeci. Așa era pe vremea mea. Vinerea mergeai la restaurantul drive-in cu Burt și sâmbăta mergeai la bal cu Sam. Păstram cât mai multe uși deschise. O fată nu se așeza la casa ei decât dacă era absolut sigură.

— Sigură că-i place de el?

— Sigură că vrea să se *mărite* cu el. Altfel, ce rost avea să renunți la toate distracțiile?

Mă uit la o poză cu Stormy îmbrăcată într-o rochie de ocazie albă și vaporoasă, fără bretele, cu o fustă amplă. Arată ca și cum ar putea fi o verișoară mai alunecoasă de-a lui Grace Kelly, cu părul ei blond-deschis, ridicând din sprânceană. E și un băiat în poză lângă ea și nu e foarte înalt sau extraordinar de arătos, dar are ceva aparte. O sclipire în ochi.

— Stormy, câți ani aveai în poza asta?

Stormy se uită atent la ea.

— Șaișpe-șaptește ani. Cam câți ai tu acum.

— Cine e băiatul?

Stormy se uită mai atent, cu fața încrețită ca o caisă uscată. Bate cu o unghie dată cu ojă poza.

— Walter! Toată lumea îi spunea Walt. Era foarte seducător.

— Era iubitul tău?

— Nu, era doar un băiat cu care mă vedeam din când în când.

Încrețește din sprâncenele deschise la culoare.

— Am mers să înotăm în pielea goală în lac și ne-a prins poliția. A fost un adevărat *scandale*. Am ajuns acasă cu mașina de poliție, doar cu o pătură pe mine.

— Și... lumea te-a bârfit?

— *Bien sûr*.

— Am avut și eu parte de un *scandale*, îi spun.

Apoi îi povestesc despre faza din jacuzzi și despre videoclip și tot ce s-a întâmplat apoi. Trebuie să-i explic ce-i ăla un „*meme*". E încântată; practic zumzăie de încântare de cât de picantă e povestea.

— Excelent! exclamă gâjâit. Sunt așa ușurată că ai ceva nerv. O fată cu o reputație dubioasă e mult mai interesantă decât o mironosiță.

— Stormy, chestia asta e pe Internet. Dacă e pe Internet, nu mai dispare în veci. Nu e doar o bârfă la școală. Și, pe deasupra, cam *sunt* o mironosiță.

— Nu, sora ta Margaret e mironosița.

— Margot, o corectez.

— Ei bine, cu siguranță pare mai curând o Margaret. Adică, sincer, în fiecare seară de vineri la un cămin de bătrâni! Eu mi-aș fi tăiat venele dacă eram o adolescentă care-și petrece cei mai frumoși ani la un cămin de bătrâni, la naiba. Iartă-mă că vorbesc urât, scumpo.

Își înfoaie perna la spate.

Stanley e teribil de plicticos. E groaznic. E medic de picioare, pentru Dumnezeu! Presupun că eu sunt de vină, pentru că l-am botezat Stanley. Nu c-aș fi avut vreun cuvânt de spus în privința asta. Soacră-mea a insistat să-l botezăm după răposatul ei soț. Oh, Doamne, era o adevărată cotoroanță.

Ia o gură din ceaiul cu gheață.

— Copiii mijlocii ar trebui să se distreze, să știi. Noi două avem lucrul ăsta în comun. Mă bucuram că n-ai mai venit așa des. Speram c-ai intrat în belele. S-ar părea c-am avut dreptate. Deși ai fi putut să vii pe-aici *un pic* mai des.

Stormy se pricepe de minune să te facă să te simți vinovat. A deprins magistral arta suspinelor prefăcute.

— Acum că am un post adevărat aici, o să vin mult mai des.

— Mă rog, nu prea des.

Se înviorează.

— Dar data viitoare vino și cu drăguțul ăla al tău. Nu ne-ar strica puțin sânge proaspăt. Să ne smulgă din rutină. E arătos?

— Da, foarte.

Cel mai arătos dintre băieții arătoși.

Stormy bate din palme.

— Atunci *trebuie* neapărat să-l aduci. Dar să mă anunți din timp, ca să apuc să mă dichisesc. Pe cine mai ai la păstrare?

Încep să râd.

— Pe nimeni! Ți-am spus, am prieten.

— Hmm.

Nu mai spune altceva, doar „hmm". Și-apoi:

— Am un nepot care s-ar putea să fie cam de-o seamă cu tine. Oricum, e încă la liceu. Poate c-o să-i spun să treacă pe-aici să te vadă. E bine să ai mai multe opțiuni, ca fată.

Mă întreb cum o fi un nepot de-al lui Stormy — probabil o pramatie, ca și ea. Dau să spun „Nu, mulțumesc", dar ea mă întrerupe, sâsâindu-mă.

— Când am terminat cu albumul meu de amintiri, o să-mi scriu memoriile de mână și tu o să mi le bați la computer. Mă gândesc să le dau un titlu gen „Ochiul furtunii" sau „Vreme furtunoasă"[13].

Începe să fredoneze:

— *„Stormy weather"*, cântă. *„Since my man and I ain't together... keeps rainin' all the time..."*[14]

Se oprește brusc.

— Ar trebui să avem o seară de cabaret! Închipuie-ți numai, Lara Jean. Tu în smoking. Eu într-o rochie mulată, roșie, tolănită pe pian. Domnul Morales ar face atac de cord.

Chicotesc.

— Hai să nu-i provocăm un atac de cord. Poate doar un tremur.

Ridică din umeri și cântă în continuare, unduindu-și un pic și șoldurile.

— *„Stormy weather..."*

O s-o țină tot într-un cântat dacă nu-i distrag atenția.

— Stormy, povestește-mi unde erai când a fost asasinat John F. Kennedy.

— Era vineri. Tocmai făceam o tartă cu ananas pentru clubul de bridge. Am pus-o la cuptor și-apoi am văzut știrile și-am uitat cu totul de tartă și-a fost cât pe-aci să dau foc la casă. A trebuit să zugrăvim bucătăria din cauza funinginii de pe pereți.

Își trece mâinile prin păr.

— Era un sfânt, omul ăla. Un adevărat prinț. Dacă l-aș fi întâlnit când eram în floarea vârstei, am fi putut să petrecem pe cinste. Știi, am flirtat cu un Kennedy odată într-un aeroport. S-a instalat lângă mine la bar și mi-a făcut cinste cu un gin martini foarte sec. Aeroporturile erau niște locuri mult mai elegante pe vremuri. Lumea se îmbrăca la patru ace când pleca în călătorie. Tinerii care merg cu avionul acum poartă cizme din alea oribile, îmblănite, și pantaloni de pijama, și te *zgârie pe retină*. Nu m-aș duce nici să-mi ridic poșta îmbrăcată așa.

— Cu care Kennedy? o întreb.

— Hmm? Oh, nu știu. Avea bărbia familiei, oricum.

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. Stormy și escapadele ei.

— Îmi dai și mie rețeta ta de tartă cu ananas?

— Sigur, scumpo. E doar budincă instant cu compot de ananas Del Monte, zahăr brun și o cireașă glasată deasupra. Dar ai grijă să iei compot cu ananasul tăiat *rondele*, nu *cubulețe*.

Tarta asta sună oribil. Încerc să dau din cap cu un aer diplomat, dar Stormy s-a prins.

— Crezi că aveam timp să fac prăjituri de la zero, ca o gospodină plicticoasă?

— Tu n-ai putea niciodată să fii plicticoasă, îi spun imediat, pentru că e adevărat și pentru că știu că asta vrea să audă.

— Nu ți-ar strica s-o lași mai moale cu rețetele de prăjituri și să te bucuri mai mult de viață.

Mi-o zice cam arțăgos și nu e niciodată arțăgoasă cu mine.

— Tinerii chiar nu știu să se bucure de tinerețe.

Se încruntă.

— Mă dor picioarele. Adu-mi și mie niște Tylenol, bine?

Sar în picioare, dornică să-i intru din nou în grații.

— Unde îl ții?

— În sertarul din bucătărie, lângă chiuvetă.

Scotocesc prin sertar, dar nu-l văd. Găsesc doar baterii, pudră de talc, un vraf de șervețele de la McDonald's, pachețele de zahăr și o banană înnegrită. O arunc pe furiș la coș.

— Stormy, nu-ți găsesc Tylenolul pe-aici. Ar putea să fie în altă parte?

— Las-o baltă, se burzuluiește, venind din spatele meu și dându-mă la o parte. Îl găsesc și singură.

— Vrei să pun de ceai?

Stormy e bătrână, de-asta se poartă așa. Nu vrea să fie răutăcioasă. Știu că n-o face dinadins.

— Ceaiul e pentru babe. Eu vreau un cocktail.

— Vine acum, zic.

---

[13] Jocuri de cuvinte bazate pe numele personajului: Stormy — „furtunos". *Stormy Weather* („Vreme furtunoasă") este, de asemenea, titlul unei melodii jazz interpretate, printre altele, de Billie Holiday și Lena Horne. (*N.t.*)

[14] „Vreme furtunoasă.. De când eu și drăguțul meu ne-am despărțit... Plouă întruna..." (*N.t.*)

13

Am început oficial cursul în care le arăt bătrâneilor cum să facă albume de amintiri. N-o să neg că sunt dezamăgită de numărul de participanți. Deocamdată singurii doritori sunt Stormy, Alicia Ito, care e vioaie și aranjată — are o manichiură îngrijită și o tunsoare pixie —, și vulpoiul de domnul Morales, pe care îl bănuiesc că i s-au aprins călcâiele după Stormy. Sau după Alicia. E greu să-ți dai seama, pentru că flirtează cu tot ce mișcă, dar le-a dedicat amândurora o pagină întreagă în albumul la care lucrează. S-a hotărât să-i dea titlul „Zilele bune de odinioară". A ilustrat pagina dedicată lui Stormy cu note muzicale și clape de pian și o poză cu ei doi dansând împreună la Seara Disco de anul trecut. Pagina dedicată Aliciei încă n-a terminat-o, dar centrul de interes e o poză cu ea așezată pe o bancă din curtea interioară, privind în zare, în jurul căreia a lipit niște abțibilduri cu flori. Foarte romantic.

N-am cine știe ce buget, așa c-am venit cu materialele de acasă. I-am îndemnat și pe ei să colecționeze poze decupate din reviste și alte nimicuri. Stormy e o fire strângătoare, ca mine, așa c-are tot felul de comori. Bucăți de dantelă de la hăinuțele de la botez ale copiilor, o cutie de chibrituri de la motelul unde și-a cunoscut soțul („Nu mă întreba", mi-a zis), cotoare de la biletele de intrare la un cabaret la care a fost în Paris. („Ai fost la Paris în anii '20? L-ai întâlnit vreodată pe Hemingway?" m-am băgat eu în seamă și ea mi-a aruncat o privire ucigătoare, zicându-mi că nu-i așa bătrână și c-ar trebui să mă pun la punct cu istoria.) Alicia are un stil mult mai discret și minimalist. Scrie cu markerul meu negru descrieri în japoneză sub fiecare poză.

— Ce scrie aici? o întreb, arătând spre textul de sub o poză cu ea și soțul ei, Phil, la cascada Niagara, ținându-se de mână, cu pelerine galbene de ploaie.

Alicia zâmbește.

— Scrie: „Când ne-a prins ploaia".

Așadar Alicia e și ea o fire romantică.

— Trebuie că ți-e tare dor de el.

Phil a murit acum vreun an. Eu l-am întâlnit doar de câteva ori, pe vremea când o ajutam pe Margot la petrecerile din fiecare vineri. Phil suferea de demență și nu era prea vorbăreț. Stătea în scaunul lui cu rotile în sala de adunări, zâmbindu-ne tuturor. Alicia nu se urnea nicio clipă de lângă el.

— Îi duc dorul în fiecare zi, îmi spune, cu lacrimi în ochi.

Stormy se bagă între noi, cu o carioca verde cu sclipici după ureche, zicând:

— Alicia, paginile tale au nevoie de mai multă culoare.

Îi întinde o foiță cu abțibilduri cu umbrele.

— Nu, mulțumesc, spune Alicia țepoasă, împingând foița înapoi spre ea. Noi două avem stiluri diferite.

Stormy o privește cu ochii îngustați.

Dau fuga la boxe și dau volumul mai tare ca să detensionez atmosfera. Stormy vine în pași de dans spre mine, cântând „*Johnny Angel, Johnny Angel/ You're an angel to me*". Ne lăsăm capetele laolaltă și cântăm la unison: „*I dream of him and me and how it's gonna be...*".[15]

Când Alicia se duce la baie, Stormy zice:

— Câh, ce plicticoasă!

— Mie nu mi se pare plicticoasă, spun.

Stormy mă arată cu o unghie dată cu ojă ciclam.

— Nu care cumva să-ți placă mai mult de ea doar pentru că sunteți amândouă asiatice!

După ce-am petrecut o bucată de timp într-un azil de bătrâni, m-am obișnuit cu lucrurile cu tentă rasistă pe care le spun oamenii în vârstă. Măcar Stormy nu mai folosește cuvântul „oriental".

— Îmi place la fel de mult și de tine, și de ea, îi spun.

— Nu există așa ceva, face ea, trăgându-și nasul. Nimeni nu poate să țină la fel de mult la două persoane.

— Tu nu-ți iubești la fel de mult toți copiii?

— Sigur că nu.

— Credeam că părinții n-au favoriți.

— Ei, cum nu? Favoritul meu e băiatul cel mic, Kent, pentru că e genul care se ține de fusta maică-sii. Mă vizitează în fiecare duminică.

Din loialitate spun:

— Ei bine, nu cred că ai mei aveau o fiică favorită.

Zic asta pentru că pare răspunsul potrivit, dar oare așa e? Vreau să zic, dacă mi-ar pune cineva un pistol la tâmplă și m-ar pune să aleg, care din noi aș zice că e favorita tatei? Margot, probabil. Îi seamănă cel mai mult. E sincer pasionată de documentare și îi place să stea la pândă după păsări, ca și el. Kitty e mezina, ceea ce-i oferă automat un avantaj. Și-atunci eu, mijlocia, cu ce pot să mă laud? Poate c-am fost favorita mamei. Mi-aș dori să știu sigur. L-aș întreba pe tata, dar mă îndoiesc că mi-ar spune adevărul. Margot poate că mi-ar spune.

Eu, una, n-aș putea niciodată să aleg între Margot și Kitty. Dar, dacă, să zicem, ar fi amândouă în pericol să se înece și-aș putea să le arunc o singură vestă de salvare, probabil c-ar trebui s-o aleg pe Kitty. Altfel, Margot nu m-ar ierta în veci. Amândouă avem datoria să avem grijă de Kitty.

Gândul că i s-ar putea vreodată întâmpla ceva lui Kitty mă pune pe gânduri și îmi trezește sentimente mai duioase, așa că în noaptea aia, după ce-o ia somnul, îi coc o tavă de biscuiți cu zahăr și scorțișoară, prăjiturile ei preferate. Am mai multe pungi de aluat de prăjituri la congelator, conservate în formă de biluțe suprapuse, astfel că, oricând i se face vreuneia dintre noi poftă de ceva dulce, pot să le fac în douăzeci de minute pe ceas. O să aibă parte de o surpriză plăcută mâine când o să-și desfacă pachețelul la prânz.

Îi dau și lui Jamie un biscuit, deși știu că n-ar trebui. Dar se uită la mine cu o privire rugătoare, de cățeluș, și nu-i pot rezista.

---

[15] „Johnny Angel, Johnny Angel/ Ești un înger pentru mine"; „Visez la noi doi și la cât de bine ar fi" — versuri din cântecul *Johnny Angel*, lansat în 1962 de Shelley Fabares. (N.t.)

— Unde ești cu gândul?

Peter îmi lovește ușurel fruntea cu lingura ca să-mi atragă atenția. Suntem la Starbucks, ne facem temele după școală.

Trântesc două pachețele de zahăr brun în paharul de plastic și amestec cu paiul. Sorb cu sete și savurez senzația pe care o ai când îți scrâșnesc granulele de zahăr în dinți.

— Mă gândeam că ar fi fain dacă persoanele de vârsta noastră ar putea să fie îndrăgostite cum erau oamenii în anii '50.

Imediat regret c-am spus „îndrăgostite", pentru că Peter n-a spus niciodată c-ar fi îndrăgostit de mine, dar e prea târziu, mi-a ieșit deja porumbelul din gură, așa că-i dau înainte, sperând că n-a observat.

— În anii '50, oamenii ieșeau pur și simplu împreună, fără bătăi de cap. De exemplu, într-o seară te duceai, poate, cu Burt la film la cinematograful în aer liber și în seara următoare mergeai, poate, cu Walter la un bairam[16] la școală.

— Ce naiba e ăla? mă întreabă intrigat.

— E un fel de seară dansantă, ca în *Grease*.

Peter se uită cruciș la mine.

— N-ai văzut niciodată *Grease*? A fost aseară la TV.. Nu contează. Faza e că, pe-atunci, nu erai iubita cuiva decât după ce primeai insigna.

— Insigna? repetă Peter.

— Da, tipul îi dădea fetei insigna frăției din care făcea parte și asta însemna că sunt împreună. Dar nu erați oficial împreună până nu-ți dădea insigna.

— Dar eu nu fac parte din nicio frăție. Nici măcar nu știu cum arată o insignă din aia.

— Exact, zic eu.

— Stai așa — vrei să zici că vrei sau că nu vrei o insignă?

— Nu zic nici una, nici alta. Zic doar atât: nu crezi că era ceva mișto în felul cum mergeau lucrurile atunci? E o chestie de modă veche, dar e aproape...

Care e cuvântul ăla pe care-l folosește mereu Margot?

— Postfeminist.

— Stai așa. Deci vrei să ieși cu alți tipi?

Nu pare supărat, nu neapărat, doar confuz.

— Nu! Doar... doar fac o observație. Cred c-ar fi marfă să se revină la stilul ăsta relaxat de a ieși cu băieții. E ceva drăguț în chestia asta, nu crezi? Sora mea mi-a zis că-și dorește să nu fi lăsat lucrurile să devină așa serioase între ea și Josh. Și tu ai zis că nu ți-a plăcut c-a devenit totul prea serios între tine și Genevieve. Dacă ne despărțim, nu vreau ca situația să devină vreodată așa nasoală, încât să nu mai putem sta în aceeași cameră. Vreau să rămânem prieteni, orice s-ar întâmpla.

Peter îmi taie elanul.

— Între mine și Gen, situația e complicată din cauza felului ei de-a fi. Lucrurile nu stau la fel cu noi doi. Tu ești... altfel.

Simt că iar mă înroșesc toată.

— În ce sens „altfel"? îl întreb, încercând să-mi ascund entuziasmul.

Știu că îi bat apropoul să-mi facă un compliment, dar nu-mi pasă.

— E relaxant când sunt cu tine. Nu mă înnebunești, nu mă faci să mă dau de ceasul morții; ești...

Se oprește brusc când îmi vede expresia.

— Ce e? Ce-am zis?

Mă încordez toată. Nicio fată nu vrea să audă ce-a zis el adineauri. Nicio fată. O fată *vrea* să-l înnebunească pe băiat, să-l facă să se dea de ceasul morții — nu așa se întâmplă când ești îndrăgostit de cineva?

— E de bine ce zic, Lara Jean. Te-ai supărat? Să nu te superi.

Își trece mâinile peste față, cu un aer obosit.

Șovăi. Eu și Peter ne spunem adevărul; așa a fost de la început. Mi-aș

dori s-o ținem tot așa, și unul, și celălalt. Dar apoi surprind îngrijorarea subită din ochii lui, îndoiala, și nu e o expresie pe care sunt obișnuită s-o văd pe chipul lui. Suntem împreună doar de vreo câteva săptămâni și nu vreau să ne certăm din nou când, de fapt, știu că n-a vrut să mă necăjească. M-aud spunându-i:

— Nu, nu m-am supărat, și, uite-așa, mi-a și trecut supărarea.

La urma urmelor, eu mă temeam că voi merge prea departe cu Peter, c-o să ne mișcăm prea repede. Poate că e de bine că nu-l înnebunesc și nu-l fac să se dea de ceasul morții.

Îi piere imediat orice urmă de încruntare și se luminează din nou la față. Redevine Peter cel pe care-l știu eu. Soarbe din ceai.

— Vezi, la asta mă refer, Lara Jean. De-asta îmi place de tine. Tu înțelegi.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

---

16 „Sock hop" în original, seară dansantă pentru adolescenți organizată de obicei în cantina sau sala de sport a liceului, numită astfel pentru că participanții erau rugați să se descalțe. (*N.t.*)

15

Dimineața devreme, înainte de ore, în timp ce eu dau fuga să mă urc în mașină, Josh își curăță stratul de gheață de pe parbriz. Tata a curățat deja gheața de pe mașina mea, a pornit motorul și a dat drumul la căldură. La cum arată mașina lui Josh, n-o să ajungă la timp la școală.

Nu prea l-am mai văzut de la Crăciun; după povestea stânjenitoare cu mine și după ce s-a despărțit de Margot, a fost ca o umbră prin casă. Pleacă un pic mai devreme la școală acum și se întoarce un pic mai târziu. N-a încercat să-mi vorbească după povestea cu videoclipul, deși, pe undeva, am fost ușurată că n-a făcut-o. Nu voiam să-l aud că-mi spune c-a avut dreptate în legătură cu Peter.

Ies cu spatele de pe alee și, în ultima secundă, cobor geamul și mă aplec spre el.

— Vrei să te duc cu mașina? îi strig lui Josh.

Face ochii mari.

— Da. Sigur.

Aruncă paleta de curățat gheața în mașină și-și înșfacă ghiozdanul, apoi vine în fugă spre mine.

— Mulțam, Lara Jean, zice, urcând.

Își încălzește mâinile la aerul condiționat.

Ieșim din cartier și conduc cu grijă, pentru că e polei pe drum după gerul de aseară.

— Ai început să conduci foarte bine, îmi spune Josh.

— Mersi.

Ce-i drept, am exersat, de una singură și cu Peter. Tot mai am emoții uneori, dar, de fiecare dată când mă urc în mașină și conduc, ele se împuținează, pentru că acum știu că sunt în stare s-o fac. N-ai cum să știi dacă poți face o chestie decât dacă perseverezi.

Suntem la câteva minute de școală când Josh mă întreabă:

— Când crezi c-o să începem să vorbim din nou? Zi-mi ca să-mi fac o idee generală.

— Păi vorbim chiar acum, nu?

— Știi ce vreau să zic. Ce s-a întâmplat între mine și Margot a fost între mine și ea — noi doi nu mai putem să fim prieteni ca odinioară?

— Josh, sigur c-o să fim prieteni în continuare. Dar a trecut mai puțin de-o lună de când tu și Margot v-ați despărțit.

— Nu, ne-am despărțit în august. Ea a decis că ar vrea să ne împăcăm acum trei săptămâni și eu am refuzat.

Oftez.

— De ce ai refuzat-o, de fapt? A fost doar din cauza fazei cu relația la distanță?

Josh oftează și el.

— Relațiile presupun efort. O să vezi tu. După ce o să fii mai mult timp cu Kavinsky,, o să înțelegi ce vreau să zic.

— Oh, Doamne, ești așa un știe-tot. Cel mai mare știe-tot pe care l-am cunoscut vreodată, în afară de soră-mea.

— Care dintre ele?

Sunt gata să pufnesc în râs, dar mă abțin.

— Amândouă. Amândouă sunt știe-tot.

— Încă un lucru.

Șovăie, apoi continuă.

— M-am înșelat în privința lui Kavinsky. După cum s-a descurcat la treaba cu videoclipul, îmi dau seama că e un tip de treabă.

— Mulțumesc, Josh. Chiar e.

Încuviințează și se lasă o tăcere relaxată între noi și mă bucur c-a fost vreme urâtă azi-noapte, mă bucur că parbrizul lui era plin de gheață dimineață.

16

A doua zi după ore stau pe bancă, în fața școlii, așteptându-l pe Peter, când Genevieve iese pe ușa dublă, vorbind la telefon.

— Dacă nu-i spui, îi spun eu. Pe cuvânt că-i spun.

Îmi stă inima-n loc. Cu cine vorbește? Nu cu Peter.

Prietenele ei, Emily și Judith, țâșnesc pe ușă apoi și ea întrerupe imediat convorbirea.

— Unde naiba ați fost, parașutelor? se răstește la ele.

Fetele se privesc cu subînțeles.

— Gen, calmează-te, zice Emily și-mi dau seama că e ca un acrobat pe sârmă, se dă un pic vitează, dar cu grijă, ca să n-o înfurie mai tare. Mai avem destul timp pentru cumpărături.

Genevieve dă cu ochii de mine atunci și-i dispare imediat expresia arțăgoasă.

— Salutare, Lara Jean! îmi spune, făcându-mi cu mâna. Îl aștepți pe Kavinsky?

Dau din cap și-mi suflu în pumn doar ca să am o ocupație. Plus că e ger.

— Băiatul ăsta e mereu în întârziere. Spune-i c-o să-l sun azi mai pe seară, bine?

Încuviințez mecanic și fetele pleacă, la braț.

De ce-oi fi încuviințat? Ce-i cu mine? De ce nu reușesc niciodată să i-o întorc? Încă mă mai dojenesc în sinea mea când apare Peter. Se lasă să alunece pe bancă lângă mine și-și întinde brațul în jurul umerilor mei. Apoi mă ciufulește, cum l-am văzut că-i face lui Kitty.

— Care-i faza, Covey?

— Mulțam că m-ai lăsat să te aștept afară, în ger, îi zic, lipindu-mi degetele înghețate de gâtul lui.

El scoate un fel de scheunat și se ferește.

— Puteai să m-aștepți înăuntrul

Are dreptate. Și, oricum, nu de-asta sunt supărată.

— Gen mi-a zis să-ți spun c-o să te sune mai pe seară.

Își dă ochii peste cap.

— Ce-i place să bage strâmbe. N-o lăsa să te necăjească, Covey. E geloasă, atâta tot.

Ridicându-se, îmi întinde mâinile și, îmbufnată, îl las să mă ia de mână.

— Hai să te scot la o ciocolată caldă să-ți încălzești ciolanele înghețate.

— Mai vedem, zic.

În mașină tot trage cu ochiul la mine, ca să vadă dacă mai sunt nervoasă. Dar nu-l mai tratez mult timp cu răceală; e prea mare efortul. Îl las să-mi facă cinste cu o ciocolată caldă, ba chiar o împart cu el. Dar îi zic că nu-i dau din mini-bezelele mele.

Pe seară aud că-mi zbârnâie telefonul de pe noptieră și știu și fără să mă uit că e Peter, care vrea să se asigure o dată în plus că sunt bine.

— Ce faci?

Vorbește încet, îmi dau seama după voce că e întins în pat.

— Îmi fac temele. Tu?

— M-am băgat în pat. Te-am sunat doar să-ți urez „noapte bună".

Face o pauză.

— Auzi, tu cum de nu mă suni niciodată să-mi urezi „noapte bună"?

— Nu știu. Cred că nu mi-a trecut niciodată prin cap. Vrei să te sun?

— Păi, nu ești *obligată* — doar m-am întrebat de ce n-o faci.

— Parcă urai faza asta cu „telefonul dinainte de culcare". Mai știi? Ai pus-o și în contract. Ai zis că Genevieve insista să fie ultima persoană cu care vorbeai la telefon înainte de culcare, în fiecare seară, și că te enerva.

Geme.

— Putem să nu mai vorbim despre ea, te rog? Și de ce ai o memorie așa bună? Nu uiți nimic.

— E darul și blestemul meu.

Subliniez un paragraf și încerc să țin telefonul între ureche și umăr, dar îmi tot alunecă.

— Deci, stai așa, vrei să te sun în fiecare seară sau nu?

— Ïh, las-o baltă.

— Ïh, bine, spun și-mi dau seama că zâmbește la celălalt capăt al firului.

— Pa!

— Pa!

— Stai așa — poți să-mi aduci o băutură din aia cu iaurt la prânz?

— Zi „te rog".

— Te rog.

— Zi „te rog frumos".

— Pa!

— Paaa!

Îmi ia încă două ore să-mi termin temele, dar, când adorm în noaptea aia, adorm zâmbind.

17

Cred că tata are o întâlnire. În seara asta ne-a zis că trebuie să se vadă cu o prietenă, dar s-a bărbierit și și-a pus o cămașă drăguță, nu unul dintre puloverele lui jigărite. Se grăbea să plece, așa că nu l-am întrebat cine e prietena. Probabil că e cineva de la spital. Nu e ca și cum tata ar avea un cerc larg de prieteni. E o fire timidă. Cu oricine s-ar întâlni, pare a fi un lucru bun.

De cum iese pe ușă, mă întorc spre Kitty, care stă tolănită pe canapea și se uită la televizor, lingând acreala de pe niște jeleuri acre. Jamie doarme lângă ea.

— Kitty, crezi că tata a plecat...

— La o întâlnire romantică? Bună dimineața!

— Și nu te deranjează?

— Sigur că nu. Deși aș prefera să se vadă cu o persoană pe care s-o știu și de care să-mi placă deja.

— Și dacă s-ar recăsători? Nu te-ar deranja?

— Sigur că nu. Așa că nu te mai uita la mine cu mutra ta de soră mai mare grijulie, bine?

Încerc să-mi șterg orice expresie de pe față.

— Deci, vrei să zici că nu te-ar deranja dacă tata s-ar recăsători, zic senină.

— E doar o întâlnire, Lara Jean. Oamenii nu se căsătoresc după o amărâtă de întâlnire.

— Dar după mai multe întâlniri, da.

O undă de îngrijorare îi străfulgeră chipul și-apoi spune:

— Om trăi și-om vedea. N-are rost să ne ambalăm de-acum.

N-aș zice că m-am ambalat, dar sunt curioasă. N-am mințit când i-am spus bunicii că nu m-ar deranja dacă tata începe să iasă cu cineva, dar vreau să știu dacă persoana e îndeajuns de bună pentru el, oricine ar fi. Schimb vorba.

— Ce cadou vrei de ziua ta? o întreb.

— Am început o listă, zice. O zgardă nouă pentru Jamie. Din piele. Cu țepi. O bandă de alergat.

— O bandă de alergat!

— Da, vreau să-l învăț pe Jamie să meargă pe ea.

— Nu prea cred că tata o să-ți ia o bandă de alergat, Kitty. Sunt foarte scumpe și, pe deasupra, unde vrei s-o pui și pe-aia?

— Bine. Taie banda de pe listă. Mai vreau binoclu cu vedere nocturnă.

— Ar trebui s-o incluzi și pe Margot în discuția asta.

— Ce fel de lucruri speciale se găsesc doar în Scoția? mă întreabă.

— Biscuiți scoțieni cu unt, originali. Un kilt. Ce altceva... mingi de golf. Suvenire cu monstrul din Loch Ness.

— Ce-s alea?

— Un monstru din Loch Ness de jucărie. Un tricou cu monstrul din Loch Ness. Un poster fosforescent, poate.

— Stai așa. Asta-i o idee bună. O să pun și asta pe listă.

După ce Kitty se culcă, fac curățenie în bucătărie — la modul că frec până și aragazul cu un burete de sârmă și fac ordine în frigider —, ca să pot să-l iau la întrebări pe tata de cum ajunge acasă. Când intră pe ușă tocmai umplu borcănelul de făină.

— Cum a fost la întâlnire? îl întreb degajat.

Mă privește nedumerit, încruntând din sprâncene.

— La întâlnire? Am fost la un concert clasic cu colega mea, Marjorie. Soțul ei a făcut guturai și a zis să profite de bilet.

Mă pleoștesc.

— Oh.

Fredonând, își toarnă apă într-un pahar și-mi spune:

— Ar trebui să mă duc mai des la concerte de muzică clasică. Te tentează, Lara Jean?

— Hm... poate, zic.

Îmi fac provizii de biscuiți cu zahăr și scorțișoară și urc grăbită în camera mea, așezându-mă la birou. Ronțăind unul, deschid calculatorul și tastez „întâlniri romantice pentru tați" și, ce să vezi, găsesc un site de matrimoniale pentru părinții care-și cresc singuri copiii.

Încep să-i completez profilul. Mai întâi de toate, va avea nevoie de o poză de profil. Încep să trec în revistă pozele cu el pe care le am pe computer. Nu e aproape niciuna în care să fie doar el. Mă hotărăsc până la urmă la două, la care pun semne de carte: una de vara trecută, de la plajă — o poză în care e încadrat tot, pentru că asta e una dintre recomandările de pe site — și una cu el de anul trecut de la Crăciun, îmbrăcat cu puloverul ăla cu model scandinav primit de la noi. În poză taie un pui fript și are aerul ăla de tată model din reclamele la cafea, dar fără să arate șters. În lumina chioară din sufragerie aproape că nu i se văd ridurile, doar câteva în jurul ochilor. Bine că mi-am amintit — ar trebui să-l bat la cap să se dea în fiecare zi cu cremă de protecție solară. Aș putea să-i iau o trusă de îngrijire a tenului pentru bărbați, un cadou numai bun de Ziua Taților. Îmi fac o însemnare în agendă.

Tata are un pic peste patruzeci de ani. E încă tânăr, îndeajuns de tânăr ca să cunoască pe cineva și să se îndrăgostească, ba poate chiar de vreo două–trei ori.

18

Când s-a născut Kitty„ eu am zis că arată mai curând a pisoiaș decât a Katherine[17] și așa i-a rămas numele. După ce-am venit acasă de la spital, unde le văzusem pe ea și pe mama, eu și Margot am făcut un banner cu „LA MULȚI ANI, PISOIAȘ!" ca să ne umplem timpul. Ne-am scos toată gama de vopsele și chestii de meșterit și bunica s-a înfuriat pe noi pentru că am lăsat un dezastru în urma noastră în bucătărie, vopsele care picurau pe podea și urme de mâini peste tot. Avem o poză cu mami stând sub semnul de bun venit cu Kitty în brațe chiar în ziua aia, cu o expresie obosită, dar luminoasă. Fericită.

Avem o tradiție să atârnăm semnul deasupra ușii lui Kitty„ ca să fie primul lucru pe care-l vede când se trezește. Mă trezesc foarte devreme și atârn semnul cu grijă, nu cumva să-i rup sau să-i îndoi marginile. Îi fac o omletă cu brânză Muenster la micul dejun. Îi desenez pe ea cu ketchup o mutră de pisică, într-o inimioară. Avem un sertar pentru „ocazii speciale", în care ținem lumânări de pus pe tort, coifuri de carton, fețe de masă și felicitări de folosit la nevoie. Scot coifurile și-mi pun unul pe cap, lăsându-l șmecherește într-o parte. Pun câte unul în dreptul farfuriei ei și a tatei și-i pun unul și lui Jamie Fox-Pickle. Nu e prea încântat, dar apuc să-i fac o poză înainte să și-l scuture de pe cap.

Tata i-a pregătit bunătățile ei preferate ca să le ia la pachet la școală. Sandvici cu brânză brie și cartofi prăjiți, plus o brioșă red velvet[18] cu glazură cu cremă de brânză.

Kitty e tare încântată când vede cum am pus masa și omleta cu mutra de pisică. Bate din palme și râde ca apucata când elasticul de la coiful tatei se rupe și coiful îi zboară din cap. Sincer, nu există nicio aniversată mai fericită decât Kitty a noastră.

— Pot să împrumut puloverul tău cu margarete? mă întreabă, cu gura plină.

Mă uit la ceas.

— Ți-l aduc, dar trebuie să mănânci repejor.

Peter o să ajungă cât de curând.

Când se face momentul să plecăm, ne încălțăm, ne luăm rămas-bun de la tata și ieșim zorite pe ușă. Peter ne așteaptă în stradă, în fața mașinii, cu un buchet de garoafe roz înfășurate în celofan.

— La mulți ani, puștoaico! zice.

Kitty face ochii cât cepele.

— Sunt pentru mine?

El începe să râdă.

— Pentru cine altcineva? Fuga, urcă-te în mașină.

Kitty se întoarce spre mine, cu ochii scânteietori, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vii și tu, Lara Jean?

Clatin din cap.

— Nu, e loc doar pentru două persoane.

— Tu ești singura mea drăguță azi, puștoaico, spune Peter și Kitty dă fuga spre el și-i smulge florile din mână.

El îi deschide portiera, ca un cavaler. O închide în urma ei, apoi se întoarce și-mi face cu ochiul.

— Să nu fii geloasă, Covey!

Niciodată nu mi-a fost așa drag ca acum.

* * *

Kitty o să-și facă ziua cu prietenele ei abia peste câteva săptămâni. A insistat că vrea o petrecere în pijama și tata e de gardă în fiecare weekend până în februarie. În seara asta, o s-o sărbătorim printr-o cină în familie.

Una dintre rețetele de referință ale tatei e puiul la cuptor. Îi place să spună că e specialitatea casei. Îl unge cu unt, pune o ceapă și un măr în el, îl presară cu condimente pentru friptură și-l bagă la cuptor. De obicei mai pune și cartofi

gătiți într-un fel sau altul ca garnitură. În seara asta am făcut piure de cartofi dulci, presărat cu zahăr brun și scorțișoară, apoi l-am băgat la cuptorul cu grill, ca să se caramelizeze zahărul ca la *crème brûlée*.

Kitty a primit îndatorirea să pună masa și să scoată condimentele: sosul picant de la Texas Pete pentru tata, muștar pentru ea, gem de căpșuni pentru mine. Și chutney pentru Margot, dacă ar fi acasă.

— Mamei ce fel de sos îi plăcea la friptură? mă întreabă Kitty brusc.

— Nu... nu-mi amintesc, zic.

Ne uităm amândouă la tata, care tocmai verifică puiul.

— Îi plăcea muștarul, ca mie? mă întreabă.

Închizând ușa de la cuptor, tata zice:

— Hmm. Păi, știu că-i plăcea oțetul balsamic. Mult. Mult de tot.

— Doar la pui? întreabă Kitty.

— La orice, de fapt. La avocado, la pâine prăjită cu unt, la roșii, la friptură.

Îmi întipăresc în minte informația, în sertarul cu „Diverse Chestii despre M."

— Sunteți gata să mâncăm? ne întreabă tata. Vreau să scot puiul din cuptor până nu se usucă de tot.

— Un minut doar, spune Kitty și, fix după un minut, sună cineva la ușă.

Kitty țâșnește ca din arc. Se întoarce cu doamna Rothschild de vizavi. E îmbrăcată în blugi mulați, cu un pulover negru pe gât și cizme cu toc, cu un colier masiv la gât, auriu cu negru. Părul ei șaten-roșcat e pe jumătate prins, pe jumătate lăsat să-i cadă pe spate. Ține în mâini un cadou împachetat. Jamie Fox-Pickle pornește glonț spre ea, împiedicându-se în piciorușele lui subțiri; patinează de colo-colo, dând din codiță.

— Hopa, salutare, Jamie, zice ea, râzând.

Lasă cadoul pe bufet și se lasă în genunchi să-l mângâie.

— Ce mai ziceți?

— Bună seara, doamna Rothschild, zic.

— Trina! exclamă tata, surprins.

Doamna Rothschild râde, stingherită.

— Oh, nu știați că vin? Kitty m-a invitat când a trecut azi cu Jamie...

Se înroșește.

— Kitty! o dojenește.

— Eu i-am spus — doar că tata e mai uituc, face Kitty.

— Hm, spune doamna Rothschild, aruncându-i o privire, pe care Kitty se face că n-o vede. Mă rog, mulțumesc oricum!

Jamie începe să sară pe ea, încă un obicei prost pe care-l are. Doamna Rothschild întinde genunchiul, și Jamie se potolește imediat.

— Șezi, Jamie.

Și Jamie chiar o ascultă! Eu și tata ne uităm unul la altul, impresionați. Clar, Jamie trebuie să continue lecțiile sub îndrumarea doamnei Rothschild.

— Trina, ce vrei să bei? o întreabă tata.

— Orice ai desfăcut.

— N-am nimic desfăcut, dar pot să deschid orice ți-ar plăcea...

— Doamnei Rothschild îi place vinul pinot grigio, spune Kitty. Cu un cub de gheață.

Ea se înroșește și mai tare.

— Doamne, Kitty, nu-s o sugativă!

Se întoarce spre noi, spunând:

— Mai beau câte un păhărel după serviciu, dar nu în fiecare seară.

Tata râde.

— O să pun niște vin alb la congelator. Se răcește imediat.

Kitty pare în culmea fericirii și, când tata și doamna Rothschild se retrag în camera de zi, o apuc de guler și-i șoptesc:

— Ce pui la cale?

— Nimic, zice, încercând să-mi scape din mână.

— Vrei să le faci lipeala? o întreb șuierat.

— Și, dacă vreau, ce? Ar face o pereche bună.

Hm!

— De ce spui asta?

Kitty începe să enumere pe degete:

— Îi plac animalele, arată bine, are propriul ei salariu și îmi place de ea.

Hmm. Toate chestiile astea chiar sună bine. Plus că stă vizavi, ceea ce e la îndemână.

— Crezi că doamnei Rothschild îi plac documentarele?

— Cui îi pasă de documentare antice și de demult? La alea poate să se uite cu tine sau cu Margot. Important e să existe atracție între ei.

Kitty încearcă să se smulgă din ghearele mele.

— Dă-mi drumul, ca să văd dacă există!

Îi dau drumul la guler.

— Nu, nu intra încă.

Kitty pufnește și o pornește poticnit, iar eu îi zic complice:

— Lasă-i să *fiarbă* înăbușit o clipă.

Se oprește locului și-apoi dă din cap, privindu-mă cu admirație.

— Să-i lăsăm să fiarbă înăbușit, repetă, savurând cuvintele.

Kitty tocmai ciopârțește o bucată de carne albă, singurul fel de carne pe care-l mănâncă — îi place tăiată subțire, ca mezelurile, și tata se străduiește cât poate, dar invariabil rezultatul e o chestie făcută franjuri și jalnică. Cred c-o să-i iau, eventual, un cuțit electric de tăiat carnea cadou de ziua lui. Mie, una, îmi plac copanele. Sincer, nu știu de ce s-ar obosi cineva să mănânce altceva decât copane dacă și-ar putea alege orice parte din pui.

Când doamna Rothschild toarnă niște sos iute peste pui, lui Kitty îi sclipesc ochii ca niște licurici. Eu remarc râsul sincer al doamnei Rothschild la glumele răsuflate ale tatei. Îmi place și cât se entuziasmează când gustă prăjiturelele mele cu zahăr și scorțișoară. Am băgat câteva dintre cele congelate la cuptor cât a pus tata de cafea.

— Îmi place că sunt crocante, dar se topesc în gură. Vrei să spui că le-ai

făcut de la zero?

— Așa le fac mereu, îi spun.

— Păi, să-mi dai și mie rețeta, tu, fată.

Apoi începe să râdă.

— Stai așa, nu te obosi. Știu care sunt punctele mele forte și să fac prăjituri nu e printre ele.

— Putem să vă dăm oricând — noi avem mereu o mulțime de prăjituri și fursecuri, spune Kitty„ ceea ce e culmea venind din partea ei, pentru că nu e ca și cum mă ajută vreodată să le fac.

Binevoiește să apară doar la părțile cele mai plăcute, ornatul și mâncatul.

Mă uit pe furiș la tata, care-și soarbe liniștit cafeaua. Oftez. Habar n-are ce i se întâmplă.

Spălăm vasele și strângem ce-a mai rămas toți laolaltă și mi se pare foarte firesc. Fără să-i spună nimeni, doamna Rothschild știe că trebuie să spele de mână paharele de vin, și nu să le pună în mașina de spălat vasele și găsește din prima sertarul cu folie alimentară și celofan. Ceea ce spune, probabil, mai multe despre capacitatea de organizare a lui Margot decât despre intuiția doamnei Rothschild, dar, chiar și-așa. Cred că mi-o pot închipui integrându-se fără probleme în familie. Și, cum ziceam, stă chiar peste drum, ceea ce e la îndemână. Se spune că depărtarea hrănește dragostea, dar eu cred că-i pe dos: *apropierea* hrănește dragostea.

De îndată ce doamna Rothschild a plecat acasă și tata s-a retras în biroul lui, Kitty dă buzna în camera mea, unde eu tocmai îmi pregătesc ținuta pentru școală, gata de atac. Am ales un pulover bleumarin cu o vulpe pe el, pe care-l țineam pentru zile negre, fusta mușchi și șosete trei sferturi.

— Deci? mă întreabă.

A venit cu Jamie Fox-Pickle în brațe.

— Îmi place cum s-a apucat să înfășoare mâncarea în folie; a dat dovadă de inițiativă, spun, prinzându-mi o clamă de baga în păr și uitându-mă în oglindă. Mi-a și lăudat prăjiturelele cu zahăr și scorțișoară, ceea ce a făcut-o să

crească în ochii mei. Dar nu știu dacă văd neapărat vreo scânteie între ea și tata. Adică, ți se pare că el ar fi interesat?

— Cred c-ar putea fi dacă ea îi acordă o șansă. Ea s-a văzut o vreme cu un coleg de birou, dar n-a mers pentru că-i amintea de fostul ei soț.

Fac ochii mari.

— S-ar părea c-ați avut niște discuții serioase.

— Ea nu mă tratează ca pe un copil, spune Kitty, mândră de ea.

Dacă și Kitty e așa încântată de ea, asta spune multe.

— Ei bine, s-ar putea să nu fie genul tatei, dar, dacă le tot oferim prilejuri să se vadă, cine știe?

— Cum adică s-ar putea să nu fie genul tatei?

— Pare să aibă un stil foarte diferit de al mamei. Nu-i așa că fumează? Tata detestă chestia asta.

— Încearcă să se lase. Și-a luat țigară electronică acum.

— Hai s-o mai invităm cu alte ocazii și să vedem ce iese, spun, luând peria de păr. Hei, crezi că, dacă te-ai uita la un tutorial, ai putea să-mi împletești o codiță rasta într-o parte?

— Pot să încerc, zice Kitty. Ondulează-ți vârfurile mai întâi și-apoi treci pe la mine după ce mă uit la seriale.

— Am înțeles.

---

[17] Joc de cuvinte între „*Kitty*", ca variantă prescurtată de la „Katherine", și „kitten" — „pisicuță, pisoiaș". (*N.t.*)

[18] Varietate de prăjitură cu cremă și cacao, colorată în roșu (cu sfeclă sau coloranți alimentari). În traducere: „catifea roșie". (*N.t.*)

19

Când vorbesc din nou cu Margot pe Skype, îi dau vestea cea mare. Ea stă la birou, într-un pulover cu model jacquard, bleu cu verde-pădure, și are părul ud. Ține în mână o cană cu Saint Andrews din care-și bea ceaiul.

— Fain pulover, îi spun, luându-mi laptopul în brațe și rezemându-mă comod de perne. Deci, ia ghicește cu cine a încercat Kitty să-i facă lipeala tatei.

— Cu *cine*?

— Cu doamna Rothschild.

Margot se îneacă, la propriu, cu ceaiul.

— Vecina de vizavi? Sper că glumești. E, efectiv, cea mai dementă chestie pe care am auzit-o vreodată.

— Serios? Chiar crezi asta?

— Dal Tu nu?

— Nu știu. Kitty petrece mult timp cu ea pentru c-o învață să-l dreseze pe Jamie. Pare de treabă.

— Păi, sigur, e de treabă, dar se machiază așa strident și-și varsă mereu cafeaua fierbinte în sân. Și țipă ca o apucată. Nu mai știi ce scandaluri avea cu fostul ei soț, în curte?

Margot se cutremură.

— Ce subiecte de conversație ar avea ea și tata, de fapt? Ea e, cum ar veni, una din „Nevestele din Charlottesville". Numai că e divorțată.

— A zis, ce-i drept, că *Real Housewives* e serialul ei preferat, recunosc, simțindu-mă ca și cum aș pârî-o. Dar a zis că e o plăcere de care se simte vinovată!

— Care ediție, din ce oraș?

— Toate, cred!

— Lara Jean, promite-mi că n-o s-o lași să pună gheara pe tata. Habar n-are care-i treaba cu relațiile în secolul XXI și ea o să-l mănânce cu fulgi cu tot. Are nevoie să fie cu o persoană mai matură, cu o femeie căreia îi citești

înțelepciunea în ochi.

Pufnesc amuzată.

— Cum ar fi? O bunicuță? Dacă da, știu vreo câteva la Belleview cu care i-aș putea face lipeala.

— Nu, dar cineva care e măcar de-o seamă cu el! Ar trebui să fie sofisticată, dar să-i placă natura și drumețiile și chestii de-astea.

— Când a fost tata ultima dată într-o drumeție?

— N-a mai fost de ani de zile, dar asta-i și ideea — are nevoie de cineva care să-l încurajeze la astfel de activități. Să-l ajute să se mențină în formă, fizic *și* mental.

— Și... sexual? întreb, chicotind.

Pur și simplu nu pot rezista tentației de a face o glumă sau de-a o oripila pe Margot.

— Câh! exclamă ea. Ai o minte perversă!

— Glumesc!

— Îți închid acum.

— Nu, nu închide. Dacă doamna Rothschild nu e persoana potrivită, mă gândeam c-ar trebui să-și încerce norocul pe site-urile de matrimoniale. I-am și găsit un site și toate cele. E un tip arătos, să știi. Și, de Ziua Recunoștinței, bunica îl bătea la cap să iasă mai mult. Zice că nu e bine pentru un bărbat să rămână singur.

— E foarte fericit așa.

Face o pauză.

— Nu e?

— Cred că e foarte... mulțumit? Dar nu e totuna cu fericit, este? Gogo, nu vreau să se simtă singur... și la cât de pornită e Kitty să-i facă lipeala cu doamna Rothschild, înclin să cred că tânjește după o figură maternă.

Margot oftează și ia o gură de ceai.

— Bine, ocupă-te de profilul lui și trimite-mi parola, ca să-mi dau și eu cu părerea. O să selectăm câteva candidate și-o să-i prezentăm o listă foarte

exclusivistă, ca să nu se simtă copleșit.

— Ce-ar fi să mai așteptăm până ne lămurim cum merge cu doamna Rothschild? spun, mânată de un impuls. Ar trebui să-i dăm o șansă, măcar, nu crezi? De dragul lui Kitty.

Margot oftează din nou.

— Cam câți ani crezi că are?

— Vreo treiș'nouă? Patruzeci?

— Păi, se îmbracă de parcă ar fi mult mai tânără.

— N-ar trebui s-o judeci din cauza asta, zic, deși recunosc că m-am simțit cam stingherită când mi-a zis că își ia hainele din aceleași magazine ca mine.

Oare asta o însemna că ea se îmbracă de parcă ar fi puștoaică sau că eu mă îmbrac ca o babă? Chris mi-a caracterizat stilul drept „moda bunicuță/școlăriță" și „Lolita bibliotecară". Bine că mi-am amintit.

— Hei, dacă găsești vreun kilt drăguț, îmi aduci și mie unul? Roșu ecosez, poate cu un nasture mare în formă de ac de siguranță?

— O să caut, îmi promite. Poate găsesc unele asortate pentru noi trei. Pentru noi patru, de fapt. Am putea să ne pozăm în ele când facem felicitarea de Crăciun la anul.

Pufnesc.

— Tata în kilt!

— N-ai de unde ști, poate c-o să-i placă. Mereu se laudă că e pe sfert scoțian. Acum trebuie s-o și dovedească.

Ea strânge cana în mâini și ia o gură.

— Hai să-ți spun ceva. Am întâlnit un băiat drăguț. Îl cheamă Samuel și suntem colegi la cursul de cultură populară britanică.

— Ooh. Are un accent de fițe?

— Indubitabil, face ea, cu un accent britanic, aristocratic.

Începem să ne hlizim amândouă.

— Ne vedem diseară la un pub. Ține-mi pumnii.

— Baftă! strig.

Îmi place s-o văd așa pe Margot, relaxată și fericită și pusă pe glume. Probabil că asta înseamnă că l-a uitat definitiv pe Josh, mă gândesc.

— Nu te pune în fața televizorului, se răstește Kitty la mine.

Șterg etajera de praf cu un pămătuf nou-nouț, comandat online. Nu știu de când n-a mai șters nimeni praful pe-aici.

— De ce ești așa arici azi? o întreb, întorcându-mă spre ea.

— Sunt prost dispusă, doar atât, mormăie ea, întinzându-și picioarele ca niște bețe. Shanae trebuia să vină pe la mine azi și acum nu mai vine.

— Ei bine, nu-ți vărsa nervii pe mine.

Kitty își scarpină genunchiul.

— Hei, ce-ai zice dacă i-aș trimite doamnei Rothschild o felicitare de Valentine's Day din partea tatei?

— Să nu îndrăznești!

O amenințcu pămătuful.

— Trebuie să încetezi să te mai amesteci în treburile altora, Katherine. Nu-i frumos.

Kitty își dă ochii peste cap, cu un aer exasperat.

— Ah, nici n-ar fi trebuit să-ți spun.

— Acum e prea târziu. Uite ce e, dacă două persoane sunt menite să fie împreună, or să se găsească până la urmă.

— Tu și Peter v-ați fi „găsit până la urmă" dacă nu trimiteam eu scrisorile alea? mă provoacă ea.

Unu-zero pentru Kitty.

— Probabil că nu, recunosc.

— Nu, categoric nu. A fost nevoie să-ți dau eu un mic impuls.

— Nu te preface că ai expediat scrisorile alea din vreun elan altruist. Știi bine c-ai făcut-o de ciudă.

Kitty trece grațios pe lângă mine și mă întreabă:

— Ce-i aia „altruist"?

— Înseamnă să nu te gândești la tine, să fii caritabil, mărinimos... altfel

zis, exact opusul tău.

Kitty zbiară și sare la mine și ne luptăm un pic, gâfâind amândouă, chicotind și lovindu-ne de rafturi. Mai demult puteam s-o dezarmez fără prea mare efort, dar începe să mă prindă din urmă. Are picioare zdravene și știe să-mi scape din mână, ca un viermuș. Într-un final îi prind amândouă mâinile la spate și ea strigă:

— Mă predau, mă predau!

De cum îi dau drumul, sare din nou pe mine, gâdilându-mă la subțiori și încercând să ajungă la gât.

— Nu pe gât, nu pe gât! țip eu.

Gâtul e punctul meu slab, după cum știe toată lumea din familie. Mă las să cad în genunchi, râzând așa tare că mă doare burta.

— Încetează, încetează! Te rog!

Kitty se oprește din gâdilat.

— Așa mă port eu altru... altruist, zice. Asta-i o dovadă de altruitate.

— Altruism, gâfâi eu.

— Cred că merge și „altruitate".

Dacă ea n-ar fi expediat scrisorile alea, oare eu și Peter ne-am mai fi găsit până la urmă? Primul meu impuls e să spun că nu, dar poate c-am fi luat-o pe alte căi și ne-am fi găsit la un moment dat, la o răscruce. Sau poate că nu, dar, oricum ar fi, acum suntem împreună.

— Povestește-mi mai multe despre drăguțul tău, îmi spune Stormy.

Stăm turcește pe podeaua camerei ei, punând deoparte poze și amintiri pentru albumul ei. Ea a fost singura care a venit la cursul de azi, așa că ne-am mutat în apartamentul ei. Îmi făceam griji că Janette o să observe ce puțini doritori sunt, dar, de când am început să lucrez ca voluntar, nici măcar n-a băgat vreodată capul pe ușă. Mai bine.

— Ce vrei să știi despre el?

— Face vreun sport?

— Joacă lacrosse.

— Lacrosse? repetă ea. Nu fotbal sau baseball, sau baschet?

— Păi, e foarte bun. Au început să-l recruteze facultățile.

— Îmi arăți o poză cu el?

Scot telefonul și deschid o poză cu noi doi la el în mașină. Poartă un pulover verde-pădure în care mie mi se pare că arată foarte chipeș. Îmi place cum îi stă în pulover. Îmi vine să mă cuibăresc în el și să-l drăgălesc, ca și cum ar fi un animal de pluș.

Stormy se uită atentă la poză.

— Hm, face. Da, e foarte arătos. Dar nu știu dacă e la fel de arătos ca nepotul meu. Nepotul meu seamănă cu Robert Redford când era tânăr.

Hopa!

— Îți arăt poze dacă nu mă crezi, spune, ridicându-se și începând să caute o poză.

Deschide sertarele, răscolind prin hârtii. Orice altă bunicuță de la Belle-view ar avea deja pusă la loc de cinste o poză cu scumpul ei nepot. Înrămată, pusă deasupra televizorului sau pe etajera de deasupra căminului. Nu și Stormy. Singurele poze înrămate pe care le are sunt poze cu ea. Are o poză uriașă alb-negru cu ea mireasă expusă imediat cum intri, care ocupă aproape tot peretele. Dar bănuiesc că, dacă aș fi fost vreodată așa frumoasă, și eu aș

vrea să mă laud cu asta.

— Hm. Nu găsesc nicio poză.

— Poți să mi-l arăți data viitoare, spun, și Stormy se lasă la loc pe canapea.

Își întinde picioarele pe divan.

— Unde se mai duc tinerii din ziua de azi pentru puțină intimitate? Nu există niciun loc gen Belvedere?

Mă descoase, clar vrea să mă tragă de limbă. Stormy e ca un ogar când e vorba să adulmece o bârfă suculentă, dar eu mă țin tare pe poziție. Nu c-aș avea cine știe ce chestii suculente să-i ofer, de fapt.

— Hm, nu știu... nu cred.

Îmi fac de lucru strângând un teanc de hârtii tăiate fâșii.

Ea începe să decupeze niște borduri.

— Îmi amintesc de primul băiat cu care mi-am făcut vreodată de cap în mașină. Ken Newbery. Conducea un Chevy Impala. Doamne, ce fiori îți dă când un băiat te atinge pentru prima dată. Nu există nimic care să se compare cu asta, așa-i, scumpo?

— Mm-hmm. Unde e vraful ăla cu programe de la piese de pe Broadway pe care le aveai? Ar trebui să facem ceva și cu ele.

— S-ar putea să fie în lada mea de zestre.

„Ce fiori îți dă când un băiat te atinge pentru prima dată."

Simt un gol în stomac. Cunosc sentimentul ăla. Mi-l amintesc la perfecție, mi l-aș aminti și dacă n-ar fi fost surprins de cameră. E plăcut să mă gândesc din nou la treaba asta ca o amintire de-a mea, separată de videoclip și de tot ce s-a întâmplat după.

Stormy se apleacă spre mine și spune:

— Lara Jean, ține minte, fata trebuie să fie întotdeauna cea care decide cât de departe vrea să meargă. Băieții gândesc cu știi-tu-ce. De tine depinde să rămâi cu capul pe umeri și să aperi ce-i al tău.

— Nu știu, Stormy. Nu e o abordare cam sexistă?

— Viața e sexistă. Dacă ai rămâne gravidă, viața ta ar fi cea care s-ar schimba. Pentru băiat nu se întâmplă nicio schimbare majoră. Pe seama ta vor umbla vorbe. M-am uitat la emisiunea aia, „Mame adolescente". Toți băieții ăia nu sunt buni de nimic. Niște jigodii!

— Vrei să zici că n-ar trebui să fac sex?

În tot timpul ăsta, Stormy mi-a zis să nu mai fiu așa plicticoasă, să-mi trăiesc viața, să am iubiți. Și acum?

— Îți zic că trebuie să te păzești. Să te păzești ca și cum ar fi o situație de viață și de moarte, pentru că așa și e.

Mă privește cu subînțeles.

— Și nu te baza niciodată pe băiat să vină el cu prezervativul. O doamnă vine întotdeauna pregătită.

Tușesc.

— De tine depinde să te protejezi *și* să te bucuri de corpul tău.

Ridică din sprâncene complice.

— Tu alegi cu cine vrei să împărtășești bucuria asta, așa că alege cu cap. A fost o *onoare* de fiecare dată când i-am îngăduit unui bărbat să mă atingă. Un privilegiu.

Dă din mână spre mine, arătându-mă din cap până-n picioare.

— Tot ce vezi? E un privilegiu să te închini la templul ăsta, înțelegi ce vreau să zic? Nu se poate apropia chiar orice puștan fără minte de sala tronului. Ține minte ce-ți spun, Lara Jean. Tu decizi cu cine, până unde, cât de des, și dacă.

— Habar n-aveam că ești așa o feministă împătimită, spun.

— Feministă?

Stormy scoate o exclamație de dezgust, din gât.

— Nu sunt deloc *feministă*. Zău așa, Lara Jean!

— Stormy, nu te enerva. Înseamnă doar că tu consideri că bărbații și femeile sunt egali și ar trebui să aibă drepturi egale.

— Nu cred că vreun bărbat e egalul meu. Femeile le sunt net superioare

și nu cumva să uiți astal Să nu uiți niciunul dintre lucrurile pe care tocmai ți le-am spus. De fapt, probabil c-ar trebui să iei notițe pentru biografia mea.

Începe să fredoneze *Stormy Weather*.

N-a existat niciodată vreun pericol ca relația dintre noi să meargă prea departe cât timp ne prefăceam că suntem împreună. Dar acum văd cât de repede se pot schimba lucrurile, fără să-ți dai seama măcar. În două secunde putem ajunge de la un sărut la două mâini strecurate pe sub cămașa mea și totul e așa febril, așa pătimaș. Parcă am fi într-un tren accelerat care gonește spre destinație și îmi place, chiar îmi place, dar îmi place și când mergi cu un tren mai domol și poți să te uiți pe geam, să admiri peisajul, clădirile, munții. Simt că nu vreau să ratez pașii mărunți, vreau să nu se termine prea repede. Și în clipa imediat următoare îmi doresc să cresc mai repede, mai mult, acum.

Încă mi se pare foarte surprinzător să mă trezesc cu un băiat în spațiul meu personal. Încă mă simt agitată când mă înconjoară cu brațul sau mă ia de mână. Cred că nu știu să am o relație în stil 2010. Mă nedumerește toată treaba. Nu-mi doresc genul de relație pe care au avut-o Margot și Josh, nici ce-au avut Peter și Genevieve. Îmi doresc altceva.

Cred c-ați putea spune că sunt genul care înflorește mai târziu, dar asta sugerează c-avem fiecare din noi un orar prestabilit, că există un singur fel acceptabil de-a fi când ai șaisprezece ani și ești îndrăgostită de un băiat.

Corpul meu e un templu la care nu poate să se închine chiar oricine.

N-o să merg mai departe decât vreau să merg.

22

Sunt cu Peter la Starbucks, stăm unul lângă altul, învățăm pentru testul la chimie. Cu un gest leneș, el întinde brațul pe spătarul scaunului meu și începe să-mi răsucească o șuviță de păr pe creion, lăsând-o să se desfacă apoi ca o panglică. Îl ignor. Îmi trage scaunul mai aproape de el și mă sărută tandru pe gât, făcându-mă să mă hlizesc. Mă feresc de el.

— Nu pot să mă concentrez când faci chestia asta.

— Ziceai că-ți place când mă joc cu părul tău.

— Îmi place, dar acum încerc să învăț.

Mă uit în jur și-apoi îi șoptesc:

— Și, în plus, suntem în public.

— Aproape că nu-i țipenie de om aici!

— E tipul de la casă și mai e și tipul ăla de lângă ușă.

Încerc să i-l arăt discret cu creionul. La școală a fost liniște și pace; ultimul lucru care ne lipsește e încă un *meme* care face valuri.

— Lara Jean, n-o să ne filmeze nimeni, dacă de-asta îți faci griji. Nu facem nimic rău.

— Ți-am spus de la început că nu le am cu manifestările de afecțiune în public, îi reamintesc.

Peter rânjește.

— Serios? Hai să ne-amintim cine a sărutat pe cine pe culoar. Efectiv ai sărit pe mine, Covey.

Mă înroșesc.

— O făceam cu un scop și știi bine asta.

— Și-acum ai face-o cu un scop, se îmbufnează el. Scopul e că mă plictisesc și am chef să te sărut. E ceva de neiertat?

— Ești așa copilăros, spun, ciupindu-l de nas. Dacă stai potolit și mai înveți trei sferturi de oră, te las să mă săruți în mașină, departe de priviri indiscrete.

Peter se luminează la față.

— Bine.

Îi zbârnâie telefonul și se apleacă să se uite la el. Se încruntă și tastează un mesaj, cu degetele zburându-i pe taste.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb.

Dă din cap că nu, dar pare absent și butonează în continuare, chiar și în timp ce se presupune că învățăm. Și acum sunt și eu cu gândul aiurea, întrebându-mă ce-ar putea fi. Sau cine-o fi.

23

Împing căruciorul de cumpărături, căutând lapte condensat pentru prăjitura cu limetă, când îl zăresc pe Josh pe culoarul cu cereale. O iau glonț spre el și-mi ciocnesc căruciorul de al lui.

— Salutare, vecine! zic.

— Hei, ghici ce veste am!

Josh zâmbește fericit, mândru de el.

— Am intrat din sesiunea de toamnă la UVA.

Scot un chiuit pițigăit și dau drumul căruciorului.

— Josh! E minunat!

Îl îmbrățișez, țopăind de bucurie. Îl scutur de umeri.

— Bucură-te, nătărăule!

El râde și țopăie și el de câteva ori pe loc, înainte de a-mi da drumul.

— Mă bucur. Ai mei nu-și mai încap în piele de veselie pentru că acum nu mai trebuie să plătească taxa pentru studenții din alt stat. Nu s-au mai certat de câteva zile bune.

Mă întreabă sfios:

— Îi dai tu vestea lui Margot? Nu mă simt în stare s-o sun, dar merită să afle. Ea m-a ajutat să învăț în tot timpul ăla. În parte, ei i se datorează chestia asta.

— O să-i spun. Știu c-o să se bucure foarte tare pentru tine, Josh. Și tata, și Kitty.

Ridic mâna ca să bat palma cu el și îmi vine în întâmpinare cu elan. Nu-mi vine să cred — Josh o să plece la facultate și în curând n-o să mai fim vecini. Nu ca înainte. Acum că va absolvi și va pleca din oraș, poate că părinții lui vor divorța în sfârșit și apoi vor vinde casa și n-o să-mi mai fie vecin deloc. Relația dintre noi a fost aiurea de luni de zile, încă dinainte să se despartă de Margot, și n-am mai petrecut ceva timp împreună de nu știu când... dar îmi plăcea să știu că era pe-aproape, chiar alături, în caz că aveam nevoie de

ajutorul lui.

— După ce mai trece puțin timp..., încep. După ce ne lasă Margot, o să mai vii să iei cina cu noi ca înainte? Toată lumea îți duce dorul. Kitty știu sigur că abia așteaptă să-ți arate ce figuri a mai învățat Jamie. Îți spun de-acum, nu-i ceva ieșit din comun, așa că nu-ți face speranțe prea mari. Dar chiar și-așa.

El zâmbește larg, zâmbetul lui domol pe care-l știu așa bine.

— Sigur, spune.

Fetele din familia Song iau foarte în serios arta de a face felicitări de Valentine's Day. O felicitare de modă veche te înduioșează, e ceva modest și autentic, și, sub aspectul ăsta, felicitările artizanale sunt cele mai bune. Mi-a rămas destulă materie primă de la albumele de amintiri, dar, pe lângă asta, am strâns căpețele de dantelă și panglici și milieuri. Am o cutie de metal cu mărgeluțe și perle, și strasuri; am și abțibilduri de pe vremuri — un amoraș, inimioare de toate felurile și flori.

În mod tradițional, tata primește o singură felicitare de la noi trei. Anul ăsta e prima dată când Margot o să-i trimită una separat. O să-i trimitem una și lui Josh, dar am lăsat-o pe Kitty să preia inițiativa și mă mulțumesc să semnez imediat sub ea.

Am lucrat aproape toată după-amiaza la felicitarea pentru Peter. E albă, în formă de inimă, tivită cu dantelă albă. În mijloc am cusut „*Ești al meu, Peter K*", cu ață roz. Știu c-o să-i stârnească zâmbetul. E ceva jucăuș, menit să-l tachineze; nu-i ceva prea serios, ca și Peter, de altfel. Chiar și-așa, e un mod de-a marca ziua și faptul că noi doi, Peter Kavinsky și Lara Jean Song Covey, suntem împreună. Voiam să-i fac o felicitare mult mai extravagantă, mare, cu mărgele și dantelă, dar Kitty a zis c-ar fi fost prea din cale-afară.

— Să nu-mi consumi toate perluțele, îi spun lui Kitty. Mi-a luat ani de zile să le adun. Pe bune, ani de zile.

Mereu o fire pragmatică, Kitty spune:

— Ce rost are să le aduni dacă nu le folosești? Atâta muncă doar ca să zacă într-o cutiuță de metal, unde nici măcar nu le vede cineva?

— Poate, zic, pentru că are dreptate, de fapt. Vreau să zic doar atât, pune perluțe doar pe felicitările oamenilor de care chiar îți place.

— Dar strasurile violet?

— Din alea poți să pui câte vrei, spun, pe un ton binevoitor, genul de ton cu care i s-ar adresa un boiernaș unui vecin mai sărac.

Strasurile violet nu merg cu tema mea. Eu țintesc spre ceva în stil victorian, iar strasurile violet îți evocă mai curând carnavalul de Mardi Gras, dar n-o să mă auziți zicându-i chestia asta lui Kitty. Are o fire așa sucită că, atunci când vede că nu te omori după o chestie, devine circumspectă și ea și n-o mai atrage lucrul ăla. Mult timp am reușit s-o fac să creadă că stafidele erau fructele mele preferate și că trebuie să-mi lase și mie, când de fapt detest stafidele și eram fericită că le mănâncă altcineva. Kitty avea obiceiul să-și facă rezerve de stafide; probabil că părea cel mai cuminte copil de la grădiniță.

Lipesc la cald tot felul de zorzoane în jurul unei inimioare, în timp ce mă întreb cu voce tare:

— Oare ar trebui să-i pregătim un mic dejun special tatei? Am putea să luăm un robot din ăla de stors fructe de la mall și să-i facem suc de grepfrut roz, proaspăt. Și am impresia c-am văzut aparate de făcut gofre în formă de inimioare pe net, nu foarte scumpe.

— Tatei nu-i place grepfrutul, zice Kitty. Și de-abia dacă folosim aparatul obișnuit de făcut gofre. Ce-ar fi să decupăm pur și simplu gofrele în formă de inimioară?

— Ar părea că ne-am zgârcit, pufnesc eu disprețuitor.

Dar are dreptate. N-are rost să cumpărăm ceva ce-am folosi doar o dată pe an, chiar dacă nu costă decât 19,99 de dolari. Pe măsură ce Kitty înaintează în vârstă, îmi dau seama că seamănă mult mai mult cu Margot decât cu mine.

Dar apoi spune:

— Și dacă am folosi formele de prăjituri și-am face clătite în formă de inimioară? Și le-am pune colorant roșu?

Îi zâmbesc larg.

— Așa dal

Poate c-o fi moștenit și ceva de la mine.

— Am putea să punem colorant roșu și în sirop, continuă Kitty, ca să arate a sânge. O inimă însângerată!

Nu, uitați ce-am zis. Kitty nu seamănă cu nimeni altcineva.

25

În noaptea dinainte de Valentine's Day, îmi intră în cap că n-ajunge doar felicitarea pentru Peter și c-ar fi o idee grozavă să fac pateuri cu gem de cireșe, așa că mă trezesc cu noaptea în cap ca să le fac să fie proaspete și acum bucătăria arată ca în filmele de groază. Blaturile de gătit și faianța sunt pline de stropi de suc de cireșe. E o baie de sânge, o baie de sânge cu suc de cireșe. E mai rău ca în ziua când am făcut prăjitură red velvet și am umplut faianța din spatele aragazului de colorant roșu. A trebuit să-l curăț cu periuța de dinți, până la stratul de ciment.

Dar pateurile îmi ies o minunăție, ca dintr-un desen animat, fiecare e auriu și apetisant, cu marginile subțiri și găurele ca să răsufle. Am de gând să le iau cu mine la prânz; știu c-o să îi placă lui Peter, Gabe și Darrell. O să-i dau unul și lui Lucas. Și lui Chris, dacă vine la școală.

Îi trimit mesaj lui Peter că nu e nevoie să mă ia cu mașina, pentru că vreau să ajung mai devreme să apuc să-i las felicitarea în dulăpior. E ceva înduioșător în ideea de a-i lăsa cuiva o felicitare de Valentine's Day în dulăpior — dacă te gândești bine, un dulăpior seamănă cu o cutie poștală și toată lumea știe că e mult mai romantic să trimiți o scrisoare prin poștă decât să i-o înmânezi cuiva personal, fără fast.

Kitty coboară în jur de șapte și punem împreună masa pentru tata ca de sărbătoare, cu felicitările de la mine, Kitty și Margot aranjate în jurul farfuriei lui. Îi las două pateuri. N-apuc să-i văd reacția pentru că nu vreau să ajung la școală după Peter. El ajunge întotdeauna pe ultima sută de metri, așa că mă gândesc că e OK dacă ajung doar cu cinci minute mai devreme.

Când ajung la școală, îi strecor felicitarea în dulăpior, apoi o iau spre cantină ca să-l aștept acolo.

Dar, când intru, el e deja înăuntru și stă în dreptul automatelor cu... Genevieve. Stă cu mâinile pe umerii ei și vorbește foarte concentrat cu ea. Ea încuviințează, cu ochii în pământ. Ce s-o fi întâmplat de e așa abătută? Sau

joacă teatru, ca să-l țină pe Peter în preajma ei?

E Ziua Îndrăgostiților și eu am senzația că-i întrerup pe iubitul meu și pe fosta lui iubită. Chiar îi e doar un bun prieten sau e ceva mai mult de-atât? În ce-o privește pe ea, am mereu sentimentul că e ceva mai mult, indiferent că el își dă seama sau nu. Oare și-au făcut unul altuia cadouri de Valentine's Day, în amintirea vremurilor apuse? Oare sunt paranoică sau e o chestie obișnuită pe care o fac foștii iubiți care au rămas prieteni?

Ea mă zărește chiar atunci și-i spune ceva lui Peter, apoi trece pe lângă mine și iese din cantină. El vine cu pași mari spre mine.

— La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, Covey!

Mă cuprinde cu mâinile de mijloc și mă ia pe sus, de parcă aș fi un fulg.

— Azi putem să ne sărutăm în public, dacă e sărbătoare? mă întreabă când mă lasă jos.

— Mai întâi, unde e felicitarea mea de Valentine's Day? îi zic, întinzând mâna.

Peter începe să râdă.

— La naiba, e în ghiozdan. Frate! Ce fată lacomă!

Orice ar fi, se vede că de-abia așteaptă să mi-o dea, așa că mă entuziasmez și eu. Mă ia de mână și mă conduce până la masa unde și-a lăsat ghiozdanul.

— Mai întâi stai jos, zice și mă conformez.

Se așază lângă mine.

— Închide ochii și întinde mâna.

Îl ascult și-l aud cum trage fermoarul la ghiozdan, punându-mi apoi ceva în palmă, o hârtie. Deschid ochii.

— E o poezie, spune. Am scris-o pentru tine.

De cum răsare luna eu o visez întruna

Pe preafrumoasa mea Lara Jean

Și când stelele se-aprind pe cer

Simt ochii plini de mister

Ai preafrumoasei mele Lara Jean

Îmi duc mâna la gură. „Preafrumoasa mea Lara Jean!". Nici nu-mi vine să cred.

— E cea mai fainã chestie pe care a făcut-o cineva pentru mine vreodată. Sunt așa fericită că-mi vine să te iau în brațe și să nu-ți mai dau drumul.

Mă topesc toată când mi-l imaginez stând la biroul lui, acasă, scriind cu condeiul pe hârtie. Mă ia cu fiori. Simt cum mă furnică din creștet până în tălpi.

— Pe bune? Îți place?

— Îmi place *la nebunie*!

Îl înconjor cu brațele și-l strâng cât de tare pot. O să-mi pun scrisoarea asta în cutia mea de pălării și, când voi fi bătrână ca Stormy, o s-o scot și-o să mă uit la ea și o să-mi amintesc de clipa asta. La naiba cu Genevieve, la naiba cu orice altceva! Peter Kavinsky mi-a scris o poezie.

— Nu e singurul cadou pe care-l am pentru tine. Nici măcar nu e cel mai fain.

Se desprinde din brațele mele și scoate o cutiuță de catifea din ghiozdan. Mi se taie răsuflarea. Încântat, îmi spune:

— Haide, deschide-o odată!

— E o insignă?

— Ceva mai fain de-atât.

Îmi duc mâinile la gură. E colierul care-mi plăcea, cel cu pandantivul în formă de inimă din magazinul de antichități al mamei lui, colierul la care am jinduit câteva luni bune. De Crăciun, când tata mi-a zis că se vânduse, m-am gândit că n-o să-l mai văd în veci.

— Nu-mi vine să cred, șoptesc, atingând diamantul micuț din mijloc.

— Stai că ți-l pun eu.

Îmi ridic părul de pe ceafă și Peter vine în spatele meu și-mi pune

lănțișorul la gât.

— Oare pot să accept așa ceva? mă întreb cu voce tare. A fost foarte scump, Peterl De-a dreptul exorbitant.

El râde.

— Știu cât costă. Nu-ți face griji, mama mi-a făcut o reducere. Va trebui să lucrez câteva weekenduri, să iau niște mobilă și s-o aduc la magazin cu furgoneta, dar știi, nu-i mare chestie. Nu contează, dacă-ți place.

Duc mâna la lănțișor.

— Îmi place! Îmi place de nu se poate!

Mă uit pe furiș de jur împrejur. Știu că e un gând meschin, fugar, dar mi-aș dori ca Genevieve să fi fost de față să vadă asta.

— Stai așa, unde-i felicitarea mea de Valentine's Day? mă întreabă Peter.

— E în dulăpiorul tău, zic.

Acum mai că-mi pare rău c-am ascultat-o pe Kitty și că n-am sărit un pic calul cu ocazia acestei prime Zile a Îndrăgostiților în care chiar am un iubit. Pe Peter. Oh, mă rog. Măcar mai am și pateurile cu gem de cireșe din ghiozdan, încă sunt calde. O să i le dau pe toate lui. Îmi pare rău, Chris, Lucas și Gabe.

Nu mă mai satur să mă uit la mine cu lănțișorul la gât. La școală, îl port peste pulover, ca să-l vadă și să-l admire toată lumea. Seara îl arăt tuturor, tatei, lui Kitty, lui Margot, când vorbim pe chat. În glumă, i-l arăt și lui Jamie Fox-Pickle. Toată lumea e dată pe spate. Nu mi-l scot nicio clipă de la gât: îl port la duș, îl port și când mă culc.

E ca în „Căsuța din prerie"[19], când Laura a primit o păpușă de cârpă de Crăciun. Avea nasturi negri pe post de ochi și o guriță și obraji colorați cu fructe de pădure. Ciorapi roșii flausați și o rochie de stambă roz cu albastru. Laura nu-și mai lua ochii de la ea. Strângea păpușa la piept și uita de restul lumii. Mama ei a trebuit să-i atragă atenția să le lase și pe celelalte fete s-o ia în brațe.

Așa mă simt și eu. Când Kitty mă roagă să i-l dau să-l încerce și ea, ezit

pentru o fracțiune de secundă și apoi mă simt vinovată că sunt așa chitroasă.

— Ai grijă numai, îi spun, desfăcându-mi-l de la gât.

Kitty se preface că-i scapă pandantivul de pe lănțișor și eu țip imediat.

— Am glumit, se hlizește ea.

Se duce la oglindă și se studiază, cu capul înclinat într-o parte și gâtul arcuit.

— Nu-i rău. Nu-i așa că te bucuri că eu am declanșat toată treaba cu tine și Peter?

Arunc cu o pernă după ea.

— Pot să-l împrumut și eu la vreo ocazie specială?

— Nu!

Și-apoi îmi amintesc iar de Laura și de păpușă.

— Da. Dacă e o ocazie foarte specială.

— Mulțumesc, zice.

Apoi își înclină capul într-o parte și mă privește cu un aer serios.

— Lara Jean, pot să te întreb ceva?

— Poți să mă întrebi orice, zic.

— E o întrebare legată de băieți.

Dau din cap, încercând să-mi ascund entuziasmul. Băieții Deci am ajuns deja la probleme de-astea. Bun.

— Te ascult.

— Și promiți c-o să-mi răspunzi sincer? Ca între surori?

— Sigur. Vino să stai lângă mine, Kitty.

Se așază lângă mine pe jos și eu o înconjor cu brațul, simțindu-mă caldă și generoasă, plină de sentimente materne. Kitty chiar a început să se maturizeze.

Se uită la mine, cu o privire nevinovată.

— Tu și Peter faceți sex?

— Poftim?

Îi dau un brânci.

— Kitty!

— Ai promis c-o să-mi răspunzi, exclamă veselă.

— Ei bine, răspunsul e „nu", pârâcioasă mică. Doamne! Ieși din camera mea!

Kitty iese țopăind, râzând ca o hienă turbată. O aud până ajunge la celălalt capăt al holului.

---

[19] Serial american foarte popular în anii '80, despre viața unei familii de fermieri din Minnesota în secolul al XIX-lea, bazat pe romanele scriitoarei Laura Ingalls Wilder. (*N.t.*)

Chiar când credeam că toată beleaua cu videoclipul din jacuzzi se sfârșise complet și definitiv, apare o nouă variantă și îmi amintește că acest coșmar nu se va sfârși niciodată cu adevărat. Nimic aflat pe internet nu dispare vreodată; nu așa se spune? De data asta sunt la bibliotecă și, cu coada ochiului, văd două fete dintr-a zecea, fiecare cu o cască în ureche, uitându-se la videoclip și hlizindu-se. Și iată-mă în cămașa de noapte, cuibărită în poala lui Peter, acoperindu-l ca o pătură. Timp de câteva secunde rămân țintuită locului, în cumpănă. Să le înfrunt sau nu. Îmi amintesc sfatul lui Margot, cum c-ar trebui să fiu mai presus de chestiile astea și să mă prefac că mă doare în cot. Și-apoi îmi zic „La naiba cu asta!"

Mă ridic, mă îndrept hotărâtă spre ele și le smulg căștile din laptop. În boxe răsună la maximum *Part of Your World*.

— Hei! exclamă una dintre fete, întorcându-se în scaun.

Și-apoi mă recunoaște, și ea, și prietena ei se privesc panicate. Închide laptopul.

— Nu te jena, pune-l! îi zic, încrucișându-mi brațele la piept.

— Nu, mersi, face ea.

Mă întind peste ea, deschid laptopul și dau drumul la videoclip. Persoana care a făcut videoclipul a inserat scene din „Mica sirenă".

„When's it my turn? Wouldn't I love, love to explore that shore up above..."[20]

Închid laptopul.

— Ca să știți, când te uiți la videoclipul ăsta, e totuna cu a te uita la pornografie cu minori și ați putea fi puse pe acuzare pe treaba asta. Adresa ta de IP e deja în sistem. Gândește-te la asta înainte să-l trimiți și la alții. Asta s-ar considera distribuire de materiale pornografice.

Roșcata se uită cu gura căscată la mine.

— Cum anume e chestia asta pornografie cu minori?

— Și eu, și Peter suntem minori.

Cealaltă fată rânjește și comentează:

— Parcă ziceați că nu făceați sex acolo.

Mă blochez.

— Ei bine, să lăsăm Departamentul de Justiție să decidă chestia asta. Dar mai întâi o să mă duc la domnul director Lochlan.

— Nu e ca și cum am fi singurele care s-au uitat la el! zice roșcata.

— Închipuie-ți cum te-ai simți dacă ai fi tu în videoclipul ăla, îi spun.

— M-aș simți minunat, mormăie fata. Ești norocoasă. Kavinsky e un tip sexy.

Norocoasă. Bun așa.

Mă ia pe neașteptate cât de tare se supără Peter când îi arăt videoclipul cu „Mica sirenă". Pentru că Peter nu pune niciodată răul la inimă; trece prin probleme ca gâsca prin apă. Bănuiesc că de-asta e așa popular. E atât de sigur de sine, e stăpân pe sine. Asta-i face pe alții să se simtă în largul lor.

Dar videoclipul cu „Mica sirenă" îi pune capac. Ne uităm la el în mașină, pe telefonul lui, și se înfurie așa tare că mi-e să nu arunce telefonul pe geam.

— Jigodiile! Cum îndrăznesc?

Peter dă cu pumnul în volan și lovește claxonul. Tresar. Nu l-am văzut niciodată așa supărat. Nu sunt sigură ce să-i spun, cum să-l potolesc. Am crescut înconjurată de femei și cu un tată blajin. Nu știu nimic despre nervii băieților aflați la adolescență.

— La naiba! strigă. Detest faptul că nu te pot proteja de asta.

— N-am nevoie s-o faci, îi spun și îmi dau seama chiar în timp ce-o spun că așa și e.

Fac față de minune situației de una singură.

El se uită drept în față.

— Dar vreau s-o fac. Am crezut c-am rezolvat problema înainte, dar uite că revine. E ca herpesul, futu-i.

Vreau să-l consolez, să-l fac să râdă, să uite.

— Ai herpes, cumva, Peter? îl întreb, în glumă.

— Lara Jean, nu-i de râs.

— Iartă-mă.

Îi pun o mână pe braț.

— Hai s-o ștergem de-aici.

Peter pornește mașina.

— Unde vrei să mergem?

— Oriunde. Nicăieri anume. Hai să ne plimbăm pur și simplu cu mașina.

Nu vreau să dau nas în nas cu nimeni. Nu vreau să am parte de ocheade cu subînțeles sau șușoteli. Vreau să mă ascund. În Audiul lui Peter, micul nostru refugiu. Ca să-mi ascund gândurile sumbre, îi zâmbesc larg lui Peter, îndeajuns de larg spre a-l face să-mi zâmbească și el, abia schițat.

Plimbarea îl liniștește și, când ajungem în sfârșit la mine acasă, Peter pare să fie din nou în toane bune. Îl întreb dacă vrea să intre și să mănânce pizza, dat fiind că e seara când comandăm pizza de obicei. Îi spun că poate să-și aleagă ce ingrediente vrea el. Dar el scutură din cap și spune c-ar fi cazul să se întoarcă acasă. Pentru prima dată, nu mă sărută la despărțire și asta mă face să mă simt vinovată pentru cât de nasol se simte. E parțial vina mea, știu că e. El crede că trebuie să rezolve problema în locul meu și acum știe că nu poate și-l seacă.

* * *

Când intru în casă, tata mă așteaptă așezat la masa din bucătărie, stă și așteaptă, încruntat.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

— Scuze.. mi-a murit bateria. S-a întâmplat ceva?

Dacă e să mă iau după expresia gravă de pe fața lui, clar s-a întâmplat ceva.

— Trebuie să vorbim, Lara Jean. Ia loc.

Mă năpădește un val de panică.

— De ce, tată? Ce s-a întâmplat? Unde-i Kitty?

— E în camera ei.

Îmi las geanta din mână și mă îndrept spre masa din bucătărie, mișcându-mă cât de încet pot. Mă așez lângă el și el oftează din rărunchi, cu mâinile strânse în poală.

Chiar când îi spun „E vorba de profilul pe care ți l-am făcut pe site-ul de matrimoniale? Pentru că încă nu l-am activat", el spune:

— De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla la școală?

Îmi simt inima ca de plumb.

— La ce te referi?

Încă mai sper., mă rog să fie altceva. Să-mi spună că am picat examenul la chimie; să-mi spună de orice în afară de jacuzzi.

— La videoclipul cu tine și Peter.

— Cum ai aflat? îl întreb șoptit.

— M-a sunat consiliera ta vocațională. Își făcea griji pentru tine. De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla, Lara Jean?

Pare atât de supărat, atât de dezamăgit, o expresie pe care o detest mai mult decât orice. Simt că stau să-mi dea lacrimile.

— Pentru că... mi-a fost rușine. N-am vrut să mă vezi în lumina aia. Tati, îți jur, n-am făcut altceva decât să ne sărutăm. Doar atât.

— N-am văzut videoclipul și nici n-o să-l văd. E ceva personal, care vă privește doar pe voi doi. Dar mi-aș dori să te fi purtat mai cu cap în ziua aia, Lara Jean. Acțiunile noastre au consecințe pe termen lung.

— Știu.

Lacrimile îmi curg pe obraji.

Tata îmi ia mâna din poală și o strânge într-a lui.

— Mă necăjește că n-ai venit la mine când treceai printr-o perioadă așa dificilă la școală. Știam că ți se întâmpla ceva, dar n-am vrut să insist prea mult. Mereu încerc să mă gândesc cum ar proceda mama ta dacă ar mai fi cu

noi. Știu că nu e ușor să ai doar un tată cu care să poți vorbi...

I se frânge glasul și eu încep să plâng și mai tare.

— Dar mă străduiesc. Chiar mă străduiesc.

Sar de pe scaun și-l înconjor cu brațele.

— Știu că te străduiești, spun, plângând.

Mă îmbrățișează la rândul lui.

— Trebuie să înțelegi că poți să vii să-mi ceri sfatul, Lara Jean. Despre orice ar fi vorba. Am vorbit cu domnul director Lochlan și o să anunțe mâine că oricine se uită sau distribuie videoclipul va fi suspendat.

Mă năpădește ușurarea. Ar fi trebuit să vin la tata să-i spun de la bun început. Mă îndrept de spate și el întinde mâna și îmi șterge lacrimile.

— Acum, ce ziceai despre profilul de pe site-ul de matrimoniale?

— Oh...

Mă așez la loc pe scaun.

— Păi... ți-am făcut un profil pe Singleparentloveconnection.com.

Se încruntă, așa că adaug imediat:

— Bunica crede că nu e bine pentru un bărbat să rămână așa mult timp singur și eu îi dau dreptate. M-am gândit că un site de matrimoniale te-ar putea ajuta să reintri în circuit.

— Lara Jean, pot să-mi coordonez și singur viața amoroasă! N-am nevoie să-mi programeze fiica mea întâlniri romantice.

— Dar... nu mergi niciodată la întâlniri.

— Asta e problema mea, nu a ta. Vreau să ștergi chiar în seara asta profilul.

— Nici măcar n-a fost vreodată activ. L-am făcut pentru orice eventualitate. E o lume plină de posibilități, tată.

— Acum vorbim de viața ta amoroasă, nu de a mea, Lara Jean. Discuția despre a mea s-o lăsăm pe altă dată. Vreau să aud care-i treaba cu tine.

— Bine.

Îmi pun mâinile pe masă, cu un gest afectat.

— Ce vrei să știi?

Se scarpină în ceafă.

— Păi... e ceva serios între tine și Peter?

— Nu știu. Vreau să zic, cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită de el. Dar poate că e prea devreme să-mi dau seama. Oricum, cât de serioasă poate fi o relație când ești la liceu? Uită-te la Margot și la Josh și la cum s-a terminat povestea.

— Nu mai vine deloc pe la noi, spune tata abătut.

— Exact. Nu vreau să fiu genul de fată care plânge în camera ei de cămin după un băiat.

Mă opresc brusc.

— Asta e o chestie pe care i-a spus-o mama lui Margot. I-a zis că nu vrea să fie genul de fată care merge la facultate cu iubitul și apoi pierde toată distracția.

El zâmbește cu subînțeles.

— E ceva caracteristic mamei tale.

— Cine-a fost iubitul ei în liceu? Îl iubea mult? L-ai întâlnit vreodată?

— Mama ta n-a avut niciun iubit în liceu. Vorbea despre colega ei de cameră, Robyn.

Tata râde în barbă.

— O scotea din fire pe mama ta.

Mă rezem de spătarul scaunului. În tot timpul ăsta mi-am imaginat că mama vorbea despre ea.

— Îmi amintesc când am văzut-o pentru prima dată pe mama ta. Dădea o cină festivă în camera ei de cămin, „Pseudo-Ziua Recunoștinței", și am mers cu un amic. Era un adevărat ospăț de Ziua Recunoștinței în luna mai. Purta o rochie roșie și avea părul lung pe-atunci. Știi, ai văzut-o în poze.

Se oprește, cu un zâmbet jucându-i pe chip.

— Mi-a făcut morală pentru c-am adus fasole verde la conservă și nu proaspătă. Așa îți dădeai seama că îi place de cineva, dacă începea să-i

tachineze. Sigur, eu nu știam la momentul ăla. Nu știam mai nimic despre fete pe-atunci.

Ha! *Pe-atunci*.

— Aveam impresia că v-ați cunoscut la cursul de psihologie, zic.

— Conform spuselor mamei tale, am făcut un curs împreună un semestru, dar eu nu-mi amintesc s-o fi văzut. Se ținea într-un amfiteatru din ăla în care intră sute de oameni.

— Dar ea te-a observat, spun.

Partea asta am mai auzit-o. Mama zicea că-i plăcuse cât de atent era el la curs și c-avea părul un pic prea lung la spate, ca un profesor distrat.

— Slavă Domnului! Unde aș fi ajuns fără ea?

Asta mă pune pe gânduri. Oare unde *ar fi ajuns*? Fără noi, de bună seamă, dar probabil că n-ar fi nici văduv. Oare ar fi avut o viață mai fericită dacă s-ar fi însurat cu o altă fată, dacă ar fi ales pe altcineva?

Tata îmi ridică bărbia.

— N-aș fi ajuns nicăieri fără ea, pentru că nu le-aș avea pe fetele mele, îmi spune apăsat.

Îl sun pe Peter și-i spun că doamna Duvall l-a sunat pe tata și că el știe de videoclip, dar a vorbit cu domnul director Lochlan și totul o să se rezolve de-acum. Mă aștept să fie ușurat, dar, după voce, e în continuare pleoștit.

— Acum tatăl tău probabil că mă urăște, spune.

— Nu te urăște, îl liniștesc.

— Crezi c-ar trebui să-i spun ceva? Nu știu, gen, să-i cer scuze, ca de la bărbat la bărbat?

Mă cutremur.

— Categoric nu. Tata e foarte stingherit.

— Da, dar...

— Te rog, nu te mai frământa, Peter. Cum ți-am zis, tata a rezolvat totul. Domnul director Lochlan o să facă anunțul și lumea o să ne lase în pace. În

plus, n-ai de ce să-ți ceri scuze. Am fost la fel de implicată ca tine. Nu m-ai obligat să fac nimic ce nu-mi doream să fac.

Închidem la scurt timp după asta și, deși mă simt mai împăcată în legătură cu videoclipul, tot sunt neliniștită în privința lui Peter. Știu că-l supără că nu m-a putut proteja, dar știu și că, în parte, îl roade că i-a fost rănit orgoliul și asta n-are nimic de-a face cu mine. Oare chiar atât de fragil e orgoliul unui băiat? Probabil că așa e.

---

[20] Versuri din *Part of Your World*, cântec de pe coloana sonoară a filmului de animație „Mica sirenă". În traducere aproximativă: „Dar când va veni rândul meu? Oare eu nu mi-aș dori să explorez lumea de deasupra?" (*N.t.*)

Primesc scrisoarea într-o marți, dar o văd abia miercuri dimineață, înainte să plec la școală. Stau în firida de la geamul din bucătărie, mâncând un măr și parcurgând corespondența cât îl aștept pe Peter să vină să mă ia. Factura de la lumină, factura de la cablu, un catalog de la Victoria's Secret, numărul de luna asta din *Dog Fancy (For Kids!)*, pentru Kitty. Și-apoi o scrisoare, într-un plic alb, adresată mie. Un scris de băiat. Nu recunosc adresa expeditorului.

Dragă Lara Jean,

S-a prăbușit un copac pe aleea noastră săptămâna trecută și domnul Barber de la Barber Landscaping a venit să-l remorcheze de-acolo. Familia Barber s-a mutat în casa în care am stat noi la Meadowridge și, scuze că mă repet, sunt proprietarii unei firme de grădinărit și amenajări.

Domnul Barber mi-a adus scrisoarea de la tine. Am văzut după data poștei c-ai trimis-o demult, din septembrie, dar eu am primit-o abia săptămâna asta, pentru c-a fost trimisă la fosta mea adresă. De-asta îți răspund abia acum.

Scrisoarea ta mi-a amintit de tot felul de lucruri de care credeam c-am uitat. Cum ar fi ziua când sora ta mai mare a făcut nuga cu alune la microunde și ați hotărât să faceți un concurs de break-dance ca să decideți cine primește bucata mai mare. Sau când m-am încuiat pe-afară într-o după-amiază și am venit la căsuța din copac și-am stat și-am citit amândoi până s-a întunecat și-a trebuit să aprindem lanterna. Îmi amintesc că vecinul tău făcea hamburgeri pe grătar și tu m-ai provocat să merg să-i cer unul pentru noi doi, dar eu n-am avut curajul. Când m-am întors acasă, mi-am luat-o rău de tot pentru că nimeni nu știa unde dispărusem, dar a meritat.

Mă opresc din citit. Îmi amintesc de ziua aia când ne-am încuiat amândoi pe dinafară! Eram eu cu Chris și cu John, dar apoi Chris a trebuit să plece

și-am rămas doar eu și John. Tata fusese la un seminar; nu-mi amintesc pe unde erau Margot și Kitty. Ni s-a făcut așa foame c-am dat iama în punga cu Skittles pe care o dosise Trevor sub o scândură dezlipită. Bănuiesc c-aș fi putut să mă refugiez la Josh și să mănânc la el, dar a fost plăcut să pierd vremea cu John Ambrose McClaren. Era ca și cum fugiserăm amândoi de-acasă.

Trebuie să-ți zic că scrisoarea ta m-a dat pe spate, pentru că, pe când aveam treisprezece ani, eu eram încă un țânc, pe când tu erai o persoană în toată regula, cu emoții și idei complexe. Mama încă îmi mai tăia mărul felii la gustarea de la amiază. Dacă ți-aș fi scris o scrisoare în clasa a opta, aș fi zis că ai un păr frumos. Și-atât. Doar că ai un păr frumos. Nu știam eu de-astea. Habar n-aveam că-ți place de mine pe-atunci.

Acum câteva luni te-am văzut la o dezbatere Model UN[21] la Thomas Jefferson. Nu cred că m-ai recunoscut, dar eram și eu pe-acolo, reprezentam Republica Populară Chineză. Mi-ai lăsat un bilet și te-am strigat pe nume, dar ai mers înainte. Am încercat să te găsesc mai târziu, dar plecaseși. M-ai văzut?

Cred că mă întreb, de fapt, de ce te-ai hotărât să-mi trimiți scrisoarea după atâta amar de vreme. Așadar, dacă vrei să mă suni sau să-mi trimiți un mail sau să-mi scrii, chiar te rog.

Cu drag,
John

P.S. Că tot mă întrebai — singurele persoane care-mi spun Johnny sunt mama și bunica, dar nu te sfii.

Oftez adânc.

În gimnaziu, eu și John Ambrose McClaren am avut două momente „romantice" cu totul — când ne-am sărutat la „învârte sticla", ceea ce, sincer,

n-a fost câtuși de puțin romantic, și ziua aia prin ploaie la ora de sport, care până anul ăsta fusese cel mai romantic moment din viața mea. Sunt sigură că nu așa și-o amintește și John. Mă îndoiesc că și-o amintește, de fapt. Să primesc scrisoarea asta de la el, după atâta vreme, e ca și cum ar fi înviat din morți. E o experiență diferită față de când l-am văzut, pentru câteva secunde, la Model UN în decembrie. Atunci a fost ca și cum aș fi văzut o fantomă. Acum e o persoană în carne și oase, pe care am cunoscut-o, care m-a cunoscut.

John era un tip deștept; el avea cele mai bune note dintre băieți și eu aveam cele mai bune note dintre fete. Eram colegi la cursurile pentru avansați. Lui îi plăcea cel mai mult istoria — întotdeauna citea toate lecturile —, dar se pricepea și la mate, și la științe. Sunt sigură că în privința asta nu s-a schimbat.

Dacă Peter a fost ultimul dintre colegii noștri care s-a înălțat, John a fost primul. Îmi plăcea părul lui blond, însorit, de culoarea grâului copt. Avea o expresie inocentă și bucălată, avea aerul unui băiat care nu intra niciodată în belele și era favoritul mamelor din cartier. Pur și simplu avea el genul ăsta de mutră. Asta îl făcea tovarășul ideal la năzbâtii. El și Peter făceau tot felul de drăcii împreună. John era creierul, el avea ideile geniale, dar se sfia un pic când trebuia să vorbească pentru că se bâlbâia un pic.

Îi plăcea să joace rolul secundar, în timp ce lui Peter îi plăcea să fie vedeta. Așa că Peter culegea roadele — și ponoasele — pentru că el era capul răutăților și cum ar fi putut un îngeraș ca John Ambrose McClare să fie vinovat de ceva? Nu c-ar fi făcut prostii majore. Lumea e fermecată de băieții frumoși. Băieții frumoși se aleg doar cu un scuturat indulgent din cap și o exclamație dojenitoare — „Oh, Peter!" —, nici măcar nu-i plesnește cineva peste mână. Profesoara noastră de engleză, doamna Holt, îi poreclise Butch Cassidy și Sundance Kid, de care noi n-auziserăm în viața noastră. Peter a convins-o să ne pună filmul la oră într-o zi și-apoi s-au certat tot anul care era Butch și care era Sundance Kid, deși ne era limpede tuturor cine era fiecare.

Pariez că toate colegele lui sunt înnebunite după el. Când l-am văzut la Model UN, părea atât de sigur de el, cum stătea drept pe scaun, cu umerii

ridicați, perfect concentrat. Dacă aș fi colegă de școală cu John, pariez c-aș fi, în primul rând, cu un binoclu și un baton de cereale, stând de pază lângă dulăpiorul lui. I-aș ști pe de rost programul; aș ști pe de rost ce mănâncă la prânz. Oare mai mănâncă și-acum sandviciuri duble cu unt de arahide și jeleu, pe pâine integrală? mă întreb. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu.

Claxonul lui Peter mă smulge din reverie. Tresar când îl aud, ca și cum am fost prinsă în flagrant. Simt un impuls irațional să ascund scrisoarea, s-o îndes în cutia mea de pălării, la loc sigur, și să nu mă mai gândesc la ea. Dar apoi îmi spun, nu, ar fi o nebunie. Sigur c-o să-i răspund lui John Ambrose McClaren la scrisoare. Aș fi nepoliticoasă dacă n-aș face-o.

Așa că îndes scrisoarea în ghiozdan, îmi trag haina albă cu puf pe mine și dau fuga afară, la mașină. A mai rămas ceva zăpadă pe jos de la ultimul viscol, dar arată jalnic, ca un covor rărit. Eu sunt genul de fată care vrea totul sau nimic când vine vorba de vreme, aș prefera ori să se topească de tot, ori să avem nămeți până la genunchi.

Când urc în mașina lui Peter, tocmai trimite un mesaj de pe telefon.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic, spune. Doar un mesaj de la Gen. Voia s-o duc cu mașina, dar i-am zis că nu putem.

Mă zbârlesc. Mă roade că-și trimit în continuare atât de des sms-uri, că pot să comunice atât de relaxat, încât ea îi poate cere s-o ducă undeva cu mașina. Dar sunt prieteni, prieteni și-atât. Îmi tot spun asta. Și el îmi spune adevărul, așa cum ne-am promis c-o să facem.

— Ghici cine mi-a scris.

Iese cu spatele de pe alee.

— Cine?

— Ghici!

— Hm... Margot?

— Ce-ar fi surprinzător în asta? Nu, n-a fost Margot. John Ambrose

McClarenl

Peter mă privește nedumerit.

— McClaren? De ce ți-ar scrie o scrisoare?

— Pentru că i-am scris și eu una, mai știi? Cum ți-am scris și ție. Au fost cinci scrisori de dragoste și cea pentru el a fost singura pe care n-am primit-o înapoi. Credeam că s-a pierdut pe veci, dar apoi s-a prăbușit un copac pe aleea lui după ultimul viscol și domnul Barber a venit să-l ridice de-acolo și i-a adus scrisoarea.

— Cine e domnul Barber?

— E cel care a cumpărat casa în care a stat John. Are o firmă de grădinărit și amenajări — oricum, nu contează. Faza e că John a primit abia săptămâna trecută scrisoarea de la mine, de-asta i-a luat așa mult să-mi răspundă.

— Hm, face Peter., umblând la încălzire. Deci ți-a scris o scrisoare? Nu un mail?

— Nu, o scrisoare în toată regula, trimisă prin poștă.

Mă uit să văd dacă e gelos, să văd dacă îl irită câtuși de puțin întorsătura asta de situație.

— Hm, face Peter din nou.

Acest al doilea „hm" sună plictisit, absent. Nu pare câtuși de puțin gelos.

— Și ce mai face Sundance Kid?

Se hlizește.

— Lui McClaren nu-i plăcea deloc când îi spuneam așa.

— Îmi amintesc, spun.

Ne-am oprit la semafor; s-a făcut coloană de mașini la intrarea în școală.

— Ce zicea în scrisoare?

— Oh, știi tu, „ce mai faci?", chestiile obișnuite.

Mă uit pe geam. N-am chef să-i dau prea multe informații pentru că, după reacția lui blazată, nu merită să afle mai multe. N-are bunul-simț să se *prefacă* măcar că-i pasă?

Peter bate cu degetele pe volan.

— Ar trebui să ne vedem odată cu el.

Mă simt stingherită la gândul de a-i vedea pe Peter și John Ambrose McClaren în aceeași încăpere din nou. La care dintre ei m-aș uita?

— Hmm, poate, spun, moale.

Poate că n-a fost o idee așa bună să aduc vorba de scrisoare.

— Cred că mai are și acum mânușa mea veche de baseball, reflectează Peter. Hei, de mine a zis ceva?

— Cum ar fi?

— Nu știu. Cum ar fi, ce mai fac?

— Nu prea.

— Hmm.

Peter se strâmbă, cu o expresie cumva îmbufnată.

— Tu ce i-ai răspuns?

— De-abia am primit-ol N-am apucat să-i scriu nimic.

— Spune-i „salut" din partea mea când îi scrii, zice.

— Sigur., spun.

Caut prin geantă ca să mă asigur că mai am scrisoarea.

— Așadar., stai așa, dacă ne-ai trimis câte o scrisoare de dragoste fiecăruia dintre noi, asta înseamnă că ți-a plăcut la fel de mult de fiecare?

Mă privește în expectativă și știu că-și închipuie c-o să spun că de el mi-a plăcut cel mai mult, dar aș minți dacă aș spune asta.

— Da, mi-a plăcut la fel de mult de fiecare.

— Vrăjeli! De cine ți-a plăcut cel mai mult? De mine, așa-i?

— Asta e o întrebare imposibilă, Peter. Vreau să zic, totul e relativ. Aș putea să spun că mi-a plăcut cel mai mult de Josh, pentru că de el mi-a plăcut cel mai mult timp, dar nu poți să apreciezi pe cine iubești mai mult în funcție de cât de mult timp i-ai iubit.

— Pe cine iubești?

— De cine îți place, zic.

— Clar ai zis „iubești".

— Mă rog, am vrut să spun „îți place".

— Cum rămâne cu McClaren? mă întreabă. Cât de mult ți-a plăcut de el în comparație cu noi, ceilalți?

În sfârșit! În sfârșit, un strop de gelozie.

— Mi-a plăcut... — sunt gata să spun „la fel de mult", dar ezit.

Conform spuselor lui Stormy, e imposibil să-ți placă exact la fel de mai multe persoane. Dar cum poți să apreciezi cât de mult îți place de cineva, cu atât mai mult de două persoane? Peter e întotdeauna cel pe care-l place cel mai mult lumea. Se așteaptă la asta. Așa că mă mulțumesc să spun:

— E imposibil de spus. Dar acum îmi place de tine cel mai mult.

Peter clatină din cap.

— Pentru o fată care n-a mai avut prieten până acum, chiar te pricepi să învârți un băiat pe degete.

Ridic din sprâncene. *Eu* mă pricep să învârt un băiat pe degete? E prima dată în viața mea când aud asta. Genevieve, Chris, *ele* se pricep să învârtă băieții pe degete. Eu nu. Eu n-am făcut-o niciodată.

---

[21] Serie de conferințe și dezbateri pentru adolescenți care simulează activitatea din cadrul comitetelor și agențiilor afiliate ONU. (*N.t.*)

Dragă John(ny),

În primul rând, mulțumesc că mi-ai răspuns la scrisoare. A fost o surpriză foarte plăcută. În al doilea rând... uite care-a fost faza cu scrisoarea. Ți-am scris-o când eram într-a opta, dar nu mi-am dorit niciodată s-o vezi. Pare o nebunie, știu, era pur și simplu o chestie pe care o făceam eu așa — când îmi plăcea de un băiat, îi scriam o scrisoare și apoi o ascundeam în cutia mea de pălării. Scrisorile erau doar pentru mine. Dar uite că în septembrie sora mea mai mică, Kitty — o mai știi? Sfrijită și căpoasă? — le-a trimis pe toate destinatarilor, inclusiv ție.

Îmi amintesc de concursul ăla de break-dance. Parcă l-a câștigat Peter. Oricum, el s-ar fi ales cu bucata cea mai mare de nuga. Fără legătură, dar mai știi că el lua întotdeauna bucata cea mai mare de pizza? Tare enervant. Mai ții minte când el și Trevor s-au luat la ceartă pe tema asta și au sfârșit prin a scăpa bucata de pizza pe jos și n-a mai luat-o niciunul? Mai ții minte când am venit cu toții la tine acasă să ne luăm rămas-bun când te-ai mutat? Eu ți-am făcut un tort de ciocolată cu glazură de ciocolată și unt de arahide și am adus și-un cuțit să-l tai, dar voi strânserăți toată vesela și tacâmurile, așa c-am ajuns să-l mâncăm cu mâna, pe veranda din față. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că eram mânjită de ciocolată pe la gură. M-am simțit așa stânjenită. Pare c-a trecut tare mult de-atunci.

Eu nu fac parte din Model UN, dar am fost acolo în ziua aia și te-am văzut. De fapt, bănuiam că s-ar putea să te văd pe-acolo pentru că mi-am amintit că erai în Model UN încă din gimnaziu. Îmi pare rău că n-am mai stat să povestim, cred c-am fost pur și simplu șocată pentru că trecuse atâta amar de vreme. Și mie mi s-a părut că erai neschimbat. Mult mai înalt, însă.

Trebuie să-ți cer o favoare — vrei, te rog, să-mi trimiți scrisoarea înapoi? Celelalte s-au întors la mine și, deși sunt sigură c-o să mă rușinez la culme,

chiar aș vrea să văd ce-ți scriam.

Cu drag,

Lara Jean

29

E târziu și la mine s-au stins toate luminile. Tata e la spital, Kitty e la o petrecere în pijama. Știu că Peter ar vrea să intre, dar tata o să se întoarcă în curând și s-ar putea să se panicheze dacă se-ntoarce și ne găsește singuri în casă așa târziu. Tata nu mi-a zis nimic explicit, dar, de la faza cu videoclipul, ceva s-a schimbat, imperceptibil. Acum, când ies cu Peter., tata mă întreabă, vezi Doamne ca fapt divers, pe la ce oră o să ajung acasă și pe unde mergem. Nu-mi punea genul ăsta de întrebări înainte, deși probabil că nici nu prea avea motive s-o facă până acum.

Îi arunc o privire lui Peter, care a oprit motorul. Brusc zic:

— Ce-ar fi să mergem la căsuța din copac a lui Carolyn Pearce?

— Haide, încuviințează el imediat.

Afară s-a întunecat; n-am mai fost aici pe beznă. Întotdeauna bătea până aici lumina din bucătăria familiei Pearce sau dinspre garaj, sau dinspre casa noastră. Peter urcă primul și-apoi îmi luminează calea cu lanterna în timp ce urc în copac.

Se minunează de faptul că, înăuntru, totul e neschimbat. A rămas exact cum am lăsat-o. Kitty n-a fost niciodată prea interesată să vină aici. Căsuța a cam fost abandonată de când n-am mai venit noi din clasa a opta. Noi, adică puștii de vârsta mea: Genevieve, Allie Feldman, uneori Chris, uneori băieții — Peter, John Ambrose McClaren, Trevor. Era locul nostru secret; nu făceam nimic rău, nu fumam, nu beam. Doar stăteam acolo și vorbeam.

Genevieve inventa mereu jocuri de genul Pe Cine ai Alege? Dacă am fi fost pe o insulă pustie, pe cine am fi luat cu noi? Peter a ales-o fără ezitare pe Genevieve, pentru că era iubita lui. Chris spunea că l-ar alege pe Trevor pentru că era mai îndesat și cel mai enervant, și cine știe când ar fi fost nevoită să recurgă la canibalism. Eu am spus că aș alege-o pe Chris pentru că nu m-aș plictisi niciodată. Lui Chris i-a convenit; Genevieve s-a încruntat la mine, dar ea fusese deja aleasă o dată. În plus, era adevărat; Chris ar fi fost cea mai

distractivă însoțitoare de pe insulă și probabil și cea mai utilă persoană de pe acolo. Mă îndoiesc că Genevieve ar fi ajutat la strânsul lemnelor sau ar fi prins vreun pește. John a căzut pe gânduri înainte de a alege. S-a tot învârtit în jurul cozii, cântărindu-ne tuturor calitățile. Peter era un alergător rapid, Trevor era puternic, Genevieve era îndemânatică, Chris știa să se bată, iar despre mine a spus că nu mi-aș pierde niciodată speranța că vom fi salvați. Așa că m-a ales pe mine.

A fost ultima vară petrecută pe afară. Fiecare zi eram pe-afară. Când crești petreci din ce în ce mai puțin pe-afară. Nu-ți mai poate spune nimeni: „Du-te și joacă-te afară". Dar în vara aceea asta am făcut. A fost cea mai caldă vară din ultimii o sută de ani, se spunea. Noi ne-am petrecut-o în șaua bicicletei sau la piscină. Sau jucând jocuri.

Peter se așază pe jos și-și scoate haina, întinzând-o pe post de pătură.

— Poți să te așezi aici.

Mă așez și el mă trage spre el de glezne, ținându-mă cu grijă, ca și cum aș fi un pește mare care ar putea să scape din undiță. Când genunchii noștri se ating, mă sărută: sărutări blânde, care spun „*avem tot timpul din lume*". Tremur, dar nu de frig. Am emoții, genul care-ți dau palpitații. Peter își lasă capul în jos și începe să mă sărute pe gât, coborând spre claviculă. Sunt așa agitată, încât nici măcar nu mă gâdilă cum pățesc de obicei când mă atinge cineva pe gât. Buzele lui sunt calde și e tare plăcut. Mă sprijin în mâini și el se lasă peste mine. Asta e? Aici o să se întâmple? Pe podeaua căsuței din copac a lui Carolyn Pearce?

Când își strecoară mâna pe sub bluza mea, oprindu-se în dreptul sutienului, îmi trece prin minte o idee izvorâtă din panică, o chestie la care nu m-am gândit până acum — Genevieve sigur are sânii mai mari decât ai mei. Oare o să fie dezamăgit?

— Nu mă simt pregătită să fac sex cu tine, exclam brusc.

El își ridică alarmat privirea.

— Doamne, Lara Jeanl M-ai speriat.

— Scuze. Am vrut doar să lămuresc chestia asta, în caz că nu era clar.

— Era clar.

Peter îmi aruncă o privire ofensată și se ridică în capul oaselor, cu spatele perfect drept.

— Doar nu sunt un om al cavernelor. Ce naiba?

— Știu, spun.

Mă ridic și eu și-mi aranjez lănțișorul, astfel ca inimioara să vină în față.

— Doar că... sper că nu ți-ai închipuit că, doar pentru că mi-ai dăruit lănțișorul ăsta superb, o să...

Mă opresc, pentru că el se uită încruntat la mine.

— Scuze, scuze. Dar... duci dorul sexului? Dat fiind că tu și Genevieve o făceați tot timpul, vreau să zic?

Am auzit cu toții povești despre viața sexuală a lui Gen și Kavinsky, cum și-au pus-o în dormitorul părinților lui Steve Bledell la petrecerea lui din ultima zi de școală, cum într-a noua ea a început să ia anticoncepționale. Cum poate un tip obișnuit să facă sex tot timpul să fie mulțumit alături de o persoană ca mine, o virgină care de-abia dacă l-a lăsat s-o pipăie până acum? Nu mulțumit. „Mulțumit" nu e cuvântul potrivit. Fericit.

— N-o făceam tot timpul! Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine. E prea aiurea!

— Tot ce vreau să spun e că, dat fiind că eu n-am făcut-o niciodată, dar tu ai făcut-o la greu, simți, gen, un gol în viața ta? Simți, poate, că... că ratezi ceva? E ca atunci când, gen, dacă n-ai mâncat niciodată profiterol, nu știi cât de bun este, dar, odată ce ai gustat în sfârșit, ți-e poftă tot timpul?

Îmi mușc buza de jos.

— Îți e... poftă tot timpul?

— Nu!

— Fii sincer!

— Dacă mi-aș dori să facem sex? Păi, da, clar. Dar nu vreau să te forțez s-o facem. Nici măcar n-am adus vorba de asta! Și nu e ca și cum băieții n-ar

avea alte metode de...

Se înroșește tot.

— De a se descărca.

— Așadar... te uiți la filme porno, atunci?

— Lara Jean!

— Sunt curioasă din fire! Doar știi asta. Înainte îmi răspundeai la orice te întrebam.

— Asta era înainte. Acum e altceva.

Uneori Peter spune cele mai profunde chestii și nici măcar nu-și dă seama de asta. Acum chiar e altceva. Era mai simplu înainte. Înainte ca sexul să fi fost un subiect de conversație între noi.

— În contract am stabilit c-o să ne spunem întotdeauna adevărul, spun poticnit.

— Bine, dar n-am de gând să-ți vorbesc despre filme porno.

Dau să-l întreb altceva și Peter adaugă:

— Tot ce pot să-ți spun e că orice tip care zice că nu se uită la pornoșaguri minte.

— Deci te uiți.

Dau din cap. Bun. Bine că știu.

— Știi statisticile alea pe care le înșiră întotdeauna lumea, cum că băieții la pubertate se gândesc la sex odată la șapte secunde? Chiar așa e?

— Nu. Și aș vrea să subliniez că tu ești cea care tot aduce vorba de sex. Cred că fetele la pubertate s-ar putea să fie mai obsedate decât băieții.

— Poate, zic, și el face ochii mari, foarte entuziasmat. Vreau să zic, categoric sunt curioasă în privința asta, adaug repede. Categoric mă *gândesc* la asta. Dar nu-mi imaginez c-o s-o fac prea curând. Cu nimeni. Și asta te include și pe tine.

Îmi dau seama că Peter e stingherit, după cum se grăbește să spună:

— Bine, bine, m-am prins. Hai să schimbăm subiectul. Nici măcar n-am vrut să vorbesc despre asta, mormăie în barbă.

E drăguț că s-a rușinat. N-am crezut c-o să se rușineze, la experiența lui vastă. Îl trag de mâneca puloverului.

— La un moment dat, când o să mă simt pregătită, dacă o să mă simt pregătită, te anunț.

Și apoi îl trag spre mine și-l sărut ușurel pe buze. Deschide gura și o deschid și eu și îmi zic *„Hm, m-aș putea săruta ore întregi cu băiatul ăsta."*

În toiul sărutului, el exclamă:

— Stai așa, adică n-o să facem niciodată sex? Chiar niciodată?

— N-am zis „niciodată". Dar nu acum, vreau să zic, nu înainte să fiu absolut convinsă că vreau. Bine?

El râde.

— Sigur. Tu conduci. Așa a fost de la bun început. Eu încă încerc să țin pasul.

Se cuibărește în mine și-mi miroase părul.

— Cu ce e șamponul ăsta nou pe care ai început să-l folosești?

— L-am furat de la Margot. E cu pară. Miroase bine, nu-i așa?

— Păi, nu-i rău. Dar n-ai putea să te întorci la cel pe care-l foloseai înainte? Cel cu cocos? Îmi place la nebunie cum miroase ăla.

Îi apare o expresie visătoare pe chip, răspândindu-se precum ceața deasupra orașului.

— Dacă o să am chef, zic și el se îmbufnează.

Deja mă gândesc c-ar trebui să-mi cumpăr și masca de păr cu cocos, dar îmi place să-l țin în șah. Cum zicea și el, eu conduc. Peter mă trage spre el, înconjurându-mă din spate, ocrotindu-mă. Îmi las capul pe umărul lui și-mi sprijin brațele pe genunchii lui. E plăcut. Îmi dă o stare de bine. Să fim doar noi doi, pentru un scurt răstimp, departe de restul lumii.

Cum stăm noi așa, brusc îmi amintesc de o chestie, o chestie importantă. Capsula timpului. Bunica lui John Ambrose McClaren i-a dăruit-o de ziua lui când eram într-a șaptea. El ceruse un joc video, dar a primit o capsulă a

timpului în schimb. A zis c-o s-o arunce, dar apoi s-a gândit că s-ar putea s-o vrea vreuna dintre noi. Am zis c-o vreau eu și-apoi, evident, Genevieve a zis c-o vrea ea, așa că desigur că s-a băgat în seamă și Chris. Și-atunci lui i-a venit ideea s-o îngroape chiar aici, în curtea din spate a familiei Pearce, sub căsuța din copac. Eu m-am entuziasmat foarte tare și am zis că toată lumea trebuie să pună în ea un obiect pe care-l aveau la ei în clipa aia. Am zis c-ar trebui să ne întoarcem aici în ziua când o să terminăm liceul ca s-o desfacem și să depănăm amintiri.

— Mai ții minte capsula timpului pe care am îngropat-o aici? îl întreb.

— Oh, da! Aia a lui McClaren. Hai s-o dezgropăm!

— Nu putem s-o desfacem fără restul lumii, zic. Rămăsese s-o deschidem după absolvire, nu mai știi?

Asta era pe vremea când îmi închipuiam c-o să rămânem prieteni cu toții.

— Noi doi, John, Trevor, Chris, Allie.

Nu-i rostesc numele lui Genevieve.

Peter nu pare să observe.

— Bine, atunci așteptăm. Cum vrea fata mea.

Dragă Lara Jean,

Îți înapoiez scrisoarea cu o condiție. Trebuie să-mi promiți juri solemn că o să mi-o trimiți înapoi după ce o recitești. Am nevoie de o dovadă concretă că unei fete i-a plăcut de mine în generală, altfel cine o să mă creadă?

Și, ca să știi, tortul ăla cu ciocolată și unt de arahide făcut de tine a fost cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată. N-am mai mâncat un tort ca ăla, pe care să fie scris numele meu din bomboane Reese's Pieces. Și-acum mă trezesc gândindu-mă la el uneori. Un tip nu uită un tort ca ăla.

Trebuie să te întreb ceva. Câte scrisori ai scris? Mă întreb doar cât de special să mă simt.

John

Dragă John,

Eu, Lara Jean, promit — nu, jur solemn — să-ți înapoiez scrisoarea de la mine, intactă și fără modificări. Acum dă-mi-o înapoi!

Plus că minți de îngheață apele. Știi foarte bine că le-a plăcut multor fete de tine în generală. La petrecerile în pijama, fetele se întrebau între ele, deci, ție de cine îți place, de Peter sau de John? Nu te preface că nu știai, Johnny!

Și, ca să-ți răspund la întrebare — au fost cinci scrisori în total. Cinci băieți care au contat în povestea vieții mele de până acum. Deși, acum că scriu asta negru pe alb, cinci pare foarte mult, având în vedere că am doar șaisprezece ani. Mă întreb câți or să fie când voi împlini douăzeci de ani! E o doamnă la azilul de bătrâni unde fac eu voluntariat care a avut nu știu câți soți și a dus nu știu câte vieți. Mă uit la ea și îmi spun „probabil că n-are nici măcar un regret, pentru că a trăit și a văzut de toate".

Am apucat să-ți spun că sora mea mai mare, Margot, e peste mări și țări acum, în Scoția la St. Andrews? Acolo s-au cunoscut prințul William și Kate Middleton. Poate c-o să întâlnească și ea un prinț, haha! Tu unde vrei să mergi la facultate? Te-ai hotărât ce-ai vrea să studiezi? Eu cred c-aș vrea să rămân în Virginia. Sunt facultăți de stat foarte bune aici și va fi mult mai ieftin, dar cred că principalul motiv e că sunt foarte apropiată de familia mea și nu vreau să fiu departe, departe de ei. Cândva mă gândeam că mi-ar plăcea să merg la facultate la UVA și să fac naveta, dar acum mă gândesc că, dacă vrei să cunoști viața de student pe bune, trebuie să stai la cămin.

Nu uita să-mi trimiți scrisoarea înapoi!

Lara Jean

Tata e la spital, dar a făcut ditamai oala de terci de ovăz, un cazan, ca alea din cantinele sociale. La ora asta deja s-a făcut cleios și trebuie să pun o jumătate de sticlă de sirop de arțar și cireșe uscate peste al meu ca să-l fac comestibil și nici măcar așa nu sunt sigură că-mi place terciul de ovăz. Îmi pun o porție într-un castron, cu nuci de pecan mărunțite deasupra, și îi pregătesc o porție lui Kitty, doar cu miere.

— Vino să mănânci niște terci, strig după ea.

Ea se uită la televizor, desigur.

Ne așezăm pe taburete la barul din bucătărie și ne mâncăm terciul. Trebuie să spun că e cumva sătios, simți cum ți se lipește de măruntaie, ca o pastă. Mănânc cu ochii la geam.

— A venit poștașul? întreb.

— Poștașul vine abia după prânz sâmbăta, îmi spune Kitty, lingând mierea de pe lingură. De ce-ai fost toată săptămâna așa interesată de când vine poșta? mă întreabă, studiindu-mă.

— Aștept o scrisoare, spun.

— De la cine?

— Păi... nu contează.

O greșeală de începător. Ar fi trebuit să inventez un nume, pentru că Kitty mă privește bănuitor și acum chiar i-am stârnit interesul.

— Dacă n-ar conta, nu te-ai uita ca apucata pe geam după poștaș. De la cine e?

— Dacă vrei neapărat să știi, de fapt e o scrisoare scrisă de mine. Una dintre scrisorile alea de dragoste trimise de *tine*.

Mă întind peste masă și-o ciupesc de mână.

— Se întoarce la mine.

— De la băiatul ăla cu nume ciudat. Ambrose. Ce fel de nume e Ambrose?

— Îl mai ții minte măcar? A stat cândva pe stradă cu noi.

— Era blond, spune Kitty. Avea un skateboard. M-a lăsat să mă joc cu el odată.

— Da, îi stătea în fire, spun, amintindu-mi.

Dintre toți băieții, el era cel mai răbdător cu Kitty, chiar dacă era o pacoste.

— Nu mai zâmbi, mă somează Kitty. Deja ai prieten. N-ai nevoie de doi.

Îmi piere zâmbetul.

— Doar ne scriem, Kitty. Și nu te stropși la mine.

Mă aplec s-o ciupesc din nou și ea se ferește până să apuc s-o prind.

— Ce planuri ai azi?

— Doamna Rothschild a zis c-o să ne ducă pe mine și Jamie la parcul pentru câței, spune Kitty, lăsând bolul murdar în chiuvetă. Dau o fugă până la ea să-i amintesc.

— Petreci mult timp cu ea zilele astea.

Kitty ridică din umeri și eu îi spun blând:

— Ai grijă numai să n-o sâcâi, bine? Vreau să zic, are în jur de patruzeci de ani; poate c-o vrea și ea să facă altceva într-o sâmbătă. Cum ar fi să se ducă la o degustare de vinuri sau la spa. N-are nevoie s-o bați tu la cap să iasă în

oraș cu tata.

— Doamnei Rothschild îi place să-și petreacă timpul cu mine, așa că nu mă mai bârâi cu părerile tale meschine.

Mă încrunt la ea.

— Zău așa, ești foarte prost crescută, Kitty.

— Atunci dă vina pe tine, pe tata și pe Margot. Voi m-ați crescut așa.

— Atunci presupun că nimic din ce-o să faci în viață n-o să fie din vina ta, ci din cauza modului delăsător în care ai fost crescută.

— Presupun că nu.

Țip de nervi și Kitty iese cu pași sprințari, fredonând, încântată la culme că m-a scos din fire.

Dragă Lara Jean,

Ca să știi, singurul motiv pentru care mă băgau în seamă fetele era faptul că eram cel mai bun prieten al lui Peter. De-asta mi-a propus Sabrina Fox să fiu partenerul ei la banchetul de terminarea clasei a opta! Ba chiar a încercat să se așeze lângă Peter la Red Lobster înainte de banchet.

Cât privește facultatea, tata a mers la UNC,[22] așa că încearcă să mă împingă într-acolo. Spune că îmi curge smoala prin vine.[23] Mama vrea să rămân în Virginia. Iar eu n-am spus nimănui, dar vreau foarte tare să merg la Georgetown. Ține-mi pumnii. Chiar acum mă pregătesc pentru testele SAT.

Oricum... îți trimit alăturat scrisoarea ta. Nu uita ce mi-ai promis. Chiar îmi place c-am început să ne scriem, dar poți să îmi dai și numărul tău de telefon? Ești tare greu de găsit online.

Primul lucru care-mi trece prin cap: n-a văzut videoclipul. E imposibil să-l fi văzut! Dacă zice că sunt așa greu de găsit online. Bănuiesc că în sinea mea chiar mi-am făcut griji în privința asta, pentru că sunt tare ușurată că știu sigur acum. Ce bine e să știu că el poate să-și amintească de mine într-un anumit fel,

așa cum îmi amintesc eu de el. Și, ce-i drept, John Ambrose McClaren nu e genul de băiat care să se uite la ce se postează pe Anonybitch. Nu John Ambrose McClaren așa cum mi-l amintesc eu.

Mă uit la scrisoare și acolo, jos de tot, e numărul lui de telefon.

Clipesc mărunt. Scrisorile au fost niște chestii nevinovate, dar, dacă eu și John am începe să vorbim la telefon, ar fi cumva ca și cum l-aș înșela pe Peter? E vreo diferență, de fapt, între a-i trimite scrisori cuiva și a comunica prin sms? Una dintre metode e mai rapidă. Dar actul de a scrie o scrisoare, de a alege hârtia și cerneala, de a scrie adresa pe plic, de a găsi timbru, nu mai zic de scrisul propriu-zis... e ceva mult mai premeditat. Mă îmbujorez la față. E mai... romantic. O scrisoare e ceva menit să fie păstrat.

Că tot veni vorba... despăturesc a doua foaie din plic. E o coală întărită, un tip de hârtie pe care-l recunosc imediat. Hârtie groasă, bej, cu un antet bleumarin cu inițialele mele, *LJSC*. Un cadou de la tata, pentru că știe cât îmi place orice lucru cu monogramă.

Dragă John Ambrose McClaren,

Știu exact ziua când a început totul. Era în toamna clasei a opta. Ne-a prins ploaia în timp ce trebuia să strângem toate mingile de softball după ora de sport. Am luat-o la fugă spre școală și eu nu puteam să fug așa repede ca tine, așa că te-ai oprit și mi-ai luat și geanta mea. A fost chiar mai bine decât ar fi fost dacă mă luai de mână. Îmi amintesc și acum cum arătai — aveai tricoul lipit de spate și părul ud de parcă tocmai ieșiseși de la duș. Când a început să toarne cu găleata, ai chiuit și te-ai entuziasmat ca un copil mic. Și am avut un moment — te-ai uitat la mine și zâmbeai cu gura până la urechi. Ai zis „Haide, LJ!"

Și-atunci s-a întâmplat. Atunci am știut, din cap până în tălpile tenișilor uzi leoarcă. Te iubesc, John Ambrose McClaren. Te iubesc sincer. Se prea poate să fi fost îndrăgostită de tine în toți anii de liceu. Cred că și tu erai

îndrăgostit de mine. Oh, dacă n-ar fi trebuit să te muți, John! E așa nedrept când oamenii se mută. E ca și cum părinții lor decid pur și simplu o chestie și nimeni altcineva n-are un cuvânt de spus. Nu c-aș merita să am un cuvânt de spus — nu sunt iubita ta sau ceva. Dar măcar tu meriți să ai un cuvânt de spus.

Speram sincer că într-o zi o să ajung să-ți spun Johnny. Mama ta a venit să te ia odată după ore și eram mai mulți, pe treptele din fața școlii. Și tu nu i-ai văzut mașina, așa că a claxonat și te-a strigat: „Johnny!". Mi-a plăcut la nebunie cum sună. Johnny. Pariez că, într-o bună zi, prietena ta o să-ți spună Johnny. E o fată foarte norocoasă. Poate că deja ai prietenă acum. Dacă da, să știi doar atât — a fost odată ca niciodată, în Virginia, o fată care te-a iubit.

O să ți-o spun doar o dată, dat fiind că oricum n-o s-o auzi. Rămas-bun, Johnny!

Cu drag,

Lara Jean

Scot un țipăt, așa tare și pătrunzător că Jamie începe să latre alarmat.

— Iartă-mă, îi șoptesc, lăsându-mă să cad pe perne.

Nu-mi vine să cred că John Ambrose McClaren a citit scrisoarea asta. Nu-mi amintesc să fi fost așa... dezinhibată. Să fi exprimat atâta... jind. Oh, Doamne, de ce trebuie să fiu genul de persoană care tânjește așa mult? E groaznic. Absolut groaznic. Nu mi-am mai exprimat așa deschis sentimentele în fața unui băiat până acum, dar acum mă gândesc că poate am făcut-o. Nu mă simt în stare să mă mai uit la scrisoare, nici măcar să mă gândesc la ea. Sar în picioare și-o îndes la loc în plic și-o ascund sub pat ca să nu mai existe. Ochii care nu se văd se uită.

Evident că John n-o să mai vadă scrisoarea asta. De fapt, nici nu știu dacă e cazul să-i mai scriu. Pare că totul... s-a schimbat, cumva.

Uitasem de scrisoarea asta, uitasem cât de mult tânjeam după el. Cât de

convinsă eram, absolut convinsă, că eram făcuți unul pentru altul, dacă n-ar fi soarta potrivnică. Amintirea acelei convingeri mă face să mă cutremur; mă tulbură, îmi clatină certitudinile. Mă simt în derivă. Ce anume din persoana lui, mă întreb, m-a făcut să cred cu atâta tărie asta?

Ciudat, nici nu pomenesc de Peter în scrisoare. În scrisoare spun c-a început să-mi placă de el în toamna clasei a opta. Îmi plăcea și de Peter într-a opta, așadar clar s-au suprapus la un moment dat. Când a început să-mi placă de unul și mi-a trecut ce simțeam pentru celălalt?

Singura persoană care ar ști să-mi spună e singura persoană pe care n-o pot întreba în veci.

Ea e cea care a prezis c-o să înceapă să-mi placă de John.

Genevieve a rămas peste noapte la noi aproape seară de seară în vara aia. Allie avea voie să rămână peste noapte doar la ocazii speciale, așa că de obicei eram doar noi două. Povesteam tot ce ni se întâmplase în cursul zilei în legătură cu băieții, în detaliu.

— Asta o să fie echipa noastră, mi-a zis într-o noapte, de-abia mișcând buzele.

Ne aplicaserăm măștile de față coreene trimise de bunica, genul care arată ca niște măști de schi și din care picură „esență" și vitamine, și chestii ca la spa.

— Așa o să fim în liceu. Eu o să fiu cu Peter, tu cu McClaren și Chrissy și Allie pot să-l împartă pe Trevor. O să fim cu toții perechile ideale.

— Dar mie și lui John nu ne place unul de altul la modul ăsta, i-am spus, strângând din dinți ca să nu-mi alunece masca de pe față.

— O să vă placă, a zis.

A zis-o ca și cum era scris să fie așa și am crezut-o. Întotdeauna o credeam.

Dar nu s-a îndeplinit nimic din toate astea, în afară de partea cu Gen și Peter.

[22] University of North Carolina at Chapel Hill (*N.t.*)

[23] Aluzie la una din poreclele statului Carolina de Nord, "the Tar Heel State", precum și la numele generic al echipelor sportive de la UNC, Tar Heels (în trad. aproximativă „călcâiele smolite") (*N.t.*)

Eu și Lucas stăm turcește în hol și mâncăm amândoi dintr-un sandvici de înghețată cu biscuit și căpșuni.

— Nu mușca din jumătatea mea, îmi amintește când mă aplec să mai iau o gură.

— Eu l-am cumpărat! îi amintesc. Lucas... crezi că o corespondență cu cineva înseamnă că-ți înșeli iubitul? Nu e vorba de mine, întreb în legătură cu o prietenă.

— Nu, zice Lucas, ridicând din sprâncene. Stai așa, sunt scrisori erotice?

— Nu!

— Sunt genul de scrisori pe care mi le-ai scris mie?

Scot un „nu" firav. Îmi aruncă o privire în care se citește că nu e convins deloc.

— Atunci ești acoperită. Tehnic, ești în siguranță. Așadar, cu cine corespondezi?

Șovăi.

— Îl mai ții minte pe John Ambrose McClaren?

Își dă ochii peste cap.

— Sigur că-l mai țin minte pe John Ambrose McClaren. Mi se aprinseseră călcâiele după el când eram într-a șaptea.

— Mie când eram într-a optal

— Evident. Am trecut toți prin asta. Când eram în gimnaziu, nu putea să-ți placă decât de John sau de Peter. Astea erau principalele variante. Gen Betty și Veronica.[24] Evident, John e Betty și Peter e Veronica.

Face o pauză.

— Mai ții minte că John se bâlbâia un pic, era absolut adorabil?

— Da! Am plâns un pic după bâlbâitul ăla când a depășit faza. Era așa dulce. O chestie așa copilăroasă. Și mai ții minte că avea părul de culoarea untului? Cam cum îmi imaginez că arată untul proaspăt bătut.

— Mie mi se părea că era mai curând nuanța mătăsii de porumb în bătaia lunii, dar da. Așadar, cum e acum că a crescut?

— Nu știu... E ciudat, pentru că, pe de-o parte, e el cel pe care mi-l amintesc din gimnaziu și acela există doar în amintirea mea, și tot el e și cel de-acum.

— Ați ieșit vreodată împreună pe vremuri?

— Oh, nu! Niciodată.

— Probabil că de-aia ești curioasă în privința lui, atunci.

— N-am zis că sunt *curioasă*.

Lucas îmi aruncă o privire cu subînțeles.

— Ba ai cam zis-o, practic. Nu ți-o iau în nume de rău. Și eu aș fi.

— E doar fain să-ți imaginezi cum ar fi.

— Ai noroc, spune.

— Cum așa?

— Ai noroc că ai... *opțiuni*. Vreau să zic, eu n-am recunoscut oficial că sunt gay, dar, chiar dacă aș fi recunoscut, sunt vreo doi băieți gay cu totul la noi în liceu. Mark Weinberger, care e plin de coșuri, și *Leon Butler*.

Lucas se cutremură.

— Care-i problema cu Leon?

— Mă jignești întrebându-mă chestia asta. Mi-aș dori ca liceul nostru să fi fost mai mare. Nu se găsește nimeni pentru mine aici.

Se uită în gol, cu un aer îmbufnat. Uneori mă uit la Lucas și, pentru o clipă, uit că e gay și îmi doresc să-mi placă din nou de el.

Îi ating mâna.

— În curând o să ieși în lumea largă și o să ai așa multe opțiuni că n-o să știi ce să faci cu ele. Toată lumea o să se îndrăgostească de tine pentru că ești un tip așa frumos și fermecător și o să te uiți în urmă la anii de liceu ca la un obstacol minor.

Lucas zâmbește și îi trece îmbufnarea.

— Dar pe tine n-o să te uit.

[24] Protagonistele seriei de benzi desenate omonime, prietene și rivale care concurează pentru afecțiunea aceluiași băiat. (*N.t.*)

— Familia Pearce și-a vândut în sfârșit casa, anunță tata, umplându-i farfuria lui Kitty cu salată de spanac. Într-o lună o să avem alți vecini în spate.

Kitty se înviorează.

— Au copii?

— Donnie zice că sunt pensionari.

Kitty se preface îngrețoșată.

— Boșorogi. Ce plictiseală! Măcar au nepoți?

— N-a zis, dar nu cred. Probabil c-or să dărâme căsuța din copac.

Mă opresc cu dumicatul în gură.

— Dărâmă căsuța din copac?

Tata încuviințează.

— Cred c-or să construiască un chioșc.

— Un chioșc! repet. Ne distram așa bine acolo. Eu și Genevieve ne jucam ore întregi de-a Rapunzel. Deși întotdeauna ea o juca pe Rapunzel. Eu trebuia doar să stau sub căsuță și să strig — mă străduiesc să imit accentul britanic cum pot eu mai bine — „Rapunzel, Rapunzel, lasă-ți cosițele în jos, domniță!".

— Ce fel de accent vrea să fie ăsta? mă întreabă Kitty.

— Cockney, cred. De ce? Nu mi-a ieșit?

— Nu prea.

— Oh.

Mă întorc spre tata.

— Când vor să dărâme căsuța din copac?

— Nu știu sigur. Înainte să se mute, mă gândesc, dar nu se știe niciodată.

Odată m-am uitat pe geam și l-am văzut pe John McClaren singur în căsuța din copac. Stătea de unul singur acolo și citea. Așa c-am urcat acolo cu două sticle de Cola și o carte și am stat toată după-amiaza să citim. Mai spre seară au apărut Peter și Trevor Pike și am lăsat lectura la o parte ca să jucăm

cărți. Pe vremea aia îmi plăcea la nebunie de Peter, așa că n-a fost câtuși de puțin un moment romantic, sunt sigură de asta. Dar îmi amintesc că am avut sentimentul că ne-au deranjat după-amiaza liniștită, că aș fi preferat să citesc mai departe, într-o tăcere amicală.

— Am îngropat o capsulă a timpului sub căsuța aia din copac, îi spun lui Kitty în timp ce întind pasta de dinți pe periuță. Genevieve, Peter, Chris, Allie, Trevor și cu mine și John Ambrose McClaren. Rămăsese s-o dezgropăm după ce terminam liceul.

— Ar trebui să dai o petrecere de desfacere a capsulei înainte să dărâme căsuța din copac, spune Kitty de pe budă.

Ea face pipi și eu mă spăl pe dinți.

— Poți să trimiți invitații și poate să fie o mică reuniune. O inaugurare.

Scuip pasta de dinți.

— Cred, teoretic. Dar Allie s-a mutat și Genevieve s-a făcut o...

— O scorpie, propune ea.

Chicotesc.

— Da, fix așa.

— Te bagă în sperieți. Odată, când eram mică, m-a încuiat în debara.

Kitty trage apa și se ridică.

— Poți să faci o petrecere oricum, fără s-o inviți pe Genevieve. Oricum n-are nicio logică s-o inviți pe fosta iubită a iubitului tău la o petrecere de desfacere a capsulei timpului.

De parcă ar exista o etichetă bine-definită legată de cine poți să inviți la o petrecere de desfacere a capsulei timpului! De parcă ar exista, pe bune, astfel de petreceri!

— Te-am scos imediat din debara, îi amintesc.

Las periuța din mână.

— Spală-te pe mâini.

— Asta mă pregăteam să fac.

— Și spală-te pe dinți.

Până să apuce să deschidă gura, îi zic:

— Să nu-mi spui că asta te pregăteai să faci, pentru că știu că nu-i așa.

Kitty e în stare să facă orice ca să scape de spălatul pe dinți.

Pur și simplu, nu putem să lăsăm căsuța din copac să fie dărâmată fără o petrecere de despărțire ca la carte. Nu s-ar cădea. Am zis mereu c-o să ne mai întoarcem o dată. C-o să facem o petrecere cu o temă specială. Genevieve râdea de chestia asta, zicea că e o copilărie — dar nu e ca și cum am de gând s-o invit, deci cui îi pasă ce crede ea? O să fim doar eu cu Peter, Chris, Trevor și... John. Va trebui să-l invit pe John. Ca prieten, doar ca prieten.

Oare ce-am mâncat vara aia? Pufuleți Cheeze Doodles. Înghețate-sandvici care se topeau — napolitana cu ciocolată ni se lipea de degete. Suc Hawaiian Punch călduț într-o veselie. Suc Capri Sun când găseam. John avea mereu la el un sandvici dublu cu unt de arahide și jeleu împachetat într-o punguță cu fermoar, pregătit de mama lui. Trebuie neapărat să iau toate chestiile astea pentru petrecere.

Ce altceva? Trevor avea boxe portabile cu care umbla de colo-colo. Tatăl lui era mare fan de Southern rock[25] și în vara aia Trevor ne-a pus de atâtea ori *Sweet Home Alabama*, încât Peter i-a azvârlit boxele din căsuța din copac și Trevor n-a mai vorbit cu el câteva zile bune. Trevor Pike avea un păr șaten, care se încrețea când era ud, și era dolofan, cum sunt unii băieți în gimnaziu (cu obrajii bucălați și burtică) chiar înainte să se înalțe deodată, moment în care totul se compensează cumva.

Era mereu hămesit și dădea iama prin bucătăriile altora. Se ducea să facă pipi și se întorcea cu o înghețată pe băț sau o banană sau biscuiți cu brânză, orice reușea să șterpelească. Trevor era al doilea aghiotant al lui Peter. Ordinea era John, Peter și apoi Trevor. Nu se mai văd așa des acum. Trevor e mai apropiat de băieții din echipa de atletism. N-avem ore împreună; eu fac cursurile pentru avansați și cursurile pre-facultate, în timp ce Trevor n-a fost

niciodată prea interesat de școală sau de note. Dar era un tip de gașcă.

Îmi amintesc când m-am trezit cu Genevieve la ușă, plângând, zicând că se mută. Nu prea departe, urma să meargă în continuare la aceeași școală cu noi, dar n-o să mai poată să vină cu bicicleta sau pe jos până aici. Peter era trist; a consolat-o, a îmbrățișat-o. Îmi amintesc că mi-am zis că arătau foarte maturi în momentul ăla, ca niște adolescenți îndrăgostiți, pe bune. Și-apoi Chris și Gen s-au luat la ceartă de la o chestie, o ceartă mai aprigă ca de obicei; nici măcar nu-mi amintesc de la ce-a pornit. Cred că era ceva legat de părinții lor. Oricând părinții lor aveau neînțelegeri, se transmiteau până la ele, ca gunoiul purtat de apele unui râu.

Gen s-a mutat și-am rămas prietene și-apoi, cam în preajma banchetului de terminarea clasei a opta, mi-a dat papucii. Bănuiesc că nu mai avea loc pentru mine în viața ei. Mi-am închipuit că Genevieve va fi o persoană pe care o voi cunoaște toată viața. Unul dintre oamenii ăia din viața ta cu care te vei ști mereu, orice s-ar întâmpla. Dar n-a fost așa. Iată-ne, trei ani mai târziu, și e mai rău decât dacă nu ne-am fi cunoscut vreodată. Știu că ea ne-a filmat; știu că ea a trimis videoclipul la Anonybitch. Cum aș putea s-o iert pentru asta?

---

[25] Gen de muzică apărut în partea de sud a Statelor Unite în jurul anilor '60, combinație de rock'n'roll, country și blues. (*N.t.*)

33

Josh are o nouă iubită: Liza Booker, o fată din clubul lui de benzi desenate. Are părul șaten, zburlit, ochi frumoși și sânii mari și poartă aparat dentar. E într-a doișpea, ca Josh, și e deșteaptă ca el. Pur și simplu nu-mi vine să cred că acum e cu o fată care nu e Margot. Pe lângă sora mea, ochii frumoși și sânii mari ai Lizei Booker nici nu se pun.

Tot vedeam o mașină pe care n-o recunoșteam parcată în fața casei lui Josh și azi, când m-am dus să iau corespondența, ea și Josh au ieșit din casă și Josh a condus-o la mașină și-apoi a sărutat-o. Exact cum o săruta pe Margot.

Aștept până când ea demarează și el se pregătește să intre în casă și-apoi îi strig:

— Așadar, tu și Liza sunteți împreună acum, mm?

El se întoarce și barem pare spășit.

— Ieșim împreună, da. Nu e o relație serioasă sau ceva. Dar îmi place de ea.

Josh face câțiva pași spre mine, așa că nu mai e așa mare distanța între noi.

Nu mă pot abține să spun:

— Fiecare cu gusturile lui. Vreau să zic, cine-ar fi ghicit c-o s-o alegi pe ea în locul lui Margot?

Îmi scapă un chicotit nervos, care mă ia și pe mine prin surprindere, pentru că eu și Josh ne înțelegem bine acum — nu la fel de bine ca înainte, dar oricum. A fost un comentariu răutăcios. Dar n-am zis-o ca să fiu răutăcioasă cu Liza Booker, pe care nici măcar n-o cunosc; o spun de dragul surorii mele. De dragul relației de odinioară dintre ea și Josh.

— N-am ales-o pe Liza în locul lui Margot și știi asta. De-abia dacă mă cunoșteam cu Liza în ianuarie, zice încet.

— Bine, păi, de ce n-ai ales-o pe Margot atunci?

— Pur și simplu nu putea să meargă. Țin în continuare la ea. O voi iubi

mereu. Dar a avut dreptate să pună capăt relației dintre noi când a plecat. Ar fi fost mai greu dacă încercam să întreținem relația.

— N-ar fi meritat să încercați? Să vedeți dacă merge?

— Tot așa s-ar fi sfârșit și dacă n-ar fi plecat în Scoția.

Are expresia aia a lui căpoasă; bărbia lui slabă s-a îndârjit. Știu că n-are de gând să mai spună nimic. Nu e treaba mea, de fapt. E treaba lui și-a lui Margot și poate nici el nu știe prea bine ce s-a întâmplat.

Mă trezesc cu Chris la ușă, cu părul mov ombré. Dându-și jos gluga de la geacă, mă întreabă:

— Ce părere ai?

— E drăguț, zic.

„*Ca un ou de Paște*", comentează Kitty șoptit.

— Am făcut-o în primul rând ca s-o enervez pe mama.

E o undă abia simțită de îndoială în glasul ei, pe care se străduiește s-o ascundă.

— Îți dă un aer sofisticat, îi zic.

Întind mâna și-i ating vârfurile și părul ei pare sintetic la atingere, ca părul unei păpuși Barbie după ce-l speli.

„*De bunicuță*," comentează iar Kitty în surdină și mă uit pieziș la ea.

— Arată ca un căcat? întreabă Chris, mușcându-și buza de jos, neliniștită.

— Nu înjura în fața soră-mii! Are zece ani!

— Scuze. Arată naspa?

— Mda, recunoaște Kitty.

Noroc cu Kitty — te poți baza mereu pe ea să spună adevărurile dureroase.

— De ce nu te-ai dus la un salon să ți-l faci?

Chris începe să-și treacă degetele prin păr.

— M-am dus.

Oftează.

— La nai... — adică, naspa. Poate c-ar trebui pur și simplu să-l tund scurt.

— Întotdeauna am zis că ți-ar sta bine cu părul scurt, îi spun. Dar, sincer, nu cred că violetul arată nasol. E chiar o culoare frumoasă, de fapt. Ca partea dinăuntru a unei cochilii.

Dacă aș avea îndrăzneala lui Chris, m-aș tunde scurt, ca Audrey Hepburn

în *Sabrina*. Dar nu-s așa curajoasă și, în plus, sunt sigură c-aș duce imediat dorul cozilor în vârful capului și codițelor împletite și buclelor.

— Bine. Poate că rămân așa o vreme.

— Ar trebui să încerci un tratament pentru păr și să vezi dacă te-ajută, sugerează Kitty și Chris se uită chiorâș la ea.

— Am o mască de păr coreeană, adusă de bunica, îi zic, înconjurând-o cu brațul.

Urcăm și Chris intră în camera mea, în timp ce eu mă uit după masca de păr prin baie. Când mă întorc în cameră cu borcănelul, Chris stă așezată turcește pe jos, scotocind prin cutia mea de pălării.

— Chris! Am lucruri intime acolo.

— Era la vedere!

Ridică felicitarea de Valentine's Day de la Peter, poezia pe care mi-a scris-o.

— Ce-i asta?

— E o poezie pe care mi-a scris-o Peter de Valentine's Day, zic, umflându-mă în pene.

Chris se uită din nou la foaie.

— A zis c-a scris-o el? Ce vrăjeli are în el! E dintr-o poezie de Edgar Allan Poe.

— Nu, sigur a scris-o Peter.

— E din poezia aia, *Annabel Lee*! Am făcut-o în gimnaziu, la cursul de engleză. Mi-o amintesc pentru că am mers la Muzeul Edgar Allan Poe și-apoi ne-am plimbat pe râu cu un vapor care se numea *Annabel Lee*. Poezia era înrămată pe perete!

Nu-mi vine să cred.

— Dar... mi-a zis c-a scris-o pentru mine.

Chris se hlizește.

— Tipic pentru Kavinsky.

Când vede că nu mă hlizesc și eu cu ea, zice:

— Eh, mă rog. Intenția contează, așa-i?

— Numai că nu e intenția lui.

Am fost așa fericită când am primit poezia aia. Nimeni nu mi-a mai scris o poezie de dragoste până acum și acum se dovedește că e plagiată. Că e o imitație.

— Nu te enerva. Pe mine mă amuză! E clar că încerca să te dea pe spate.

Ar fi trebuit să știu că n-a scris-o Peter. El nici nu citește cine știe ce în timpul liber, darămite să scrie poezii.

— Ei bine, măcar colierul e veritabil, zic.

— Ești sigură?

Îi arunc o privire ucigătoare.

Când vorbesc cu Peter la telefon în seara aia, sunt pornită să-l întreb care-faza cu poezia sau măcar să-l tachinez pe tema asta. Dar apoi ajungem să vorbim despre meciul pe care o să-l aibă vineri, în deplasare.

— Vii, nu-i așa? mă întreabă.

— Vreau să vin, dar i-am promis lui Stormy c-o ajut să se vopsească vineri seară.

— Nu poți s-o faci sâmbătă?

— Nu pot, sâmbătă e petrecerea cu capsula timpului și ea are o întâlnire în seara aia. De-asta trebuie s-o vopsesc de vineri...

Pare o scuză cam firavă, știu. Dar i-am promis. Și, în plus... n-aș putea să merg cu Peter cu autocarul și nu-mi surâde să merg patruzeci și cinci de minute cu mașina până la o școală la care n-am mai fost până acum. Oricum n-are nevoie să fiu acolo. Nu așa cum are nevoie Stormy.

Nu spune nimic.

— Vin la următorul, promit, îi spun.

Peter explodează brusc.

— Prietena lui Gabe vine la toate meciurile și, la fiecare meci, își pictează pe față numărul de pe tricoul lui. Și nici măcar nu merge la școala noastră!

— Au fost doar patru meciuri și-am mers la două!

Acum chiar m-am enervat. Știu că lacrosse-ul e important pentru el, dar nu e mai important decât angajamentele mele de la Belleview.

— Și știi ce? Știu că n-ai scris tu poezia aia pe care mi-ai dat-o de Valentine's Day. E copiată de la Edgar Allan Poe!

— N-am zis niciodată că am *scris*-o eu, o dă cotită.

— Ba da, ai zis. Te-ai purtat ca și cum ai fi scris-o tu.

— N-aveam de gând, dar apoi ai fost așa fericită! Îmi cer scuze că încerc să te fac fericită.

— Știi ce? Aveam de gând să-ți fac fursecuri cu lămâie în ziua meciului și acum nu mai sunt așa sigură.

— Bine, atunci nici eu nu sunt așa sigur c-o să ajung la petrecerea din căsuța din copac sâmbătă. S-ar putea să fiu prea obosit după meci.

Icnesc șocată.

— Ar fi cazul să ajungi!

Oricum suntem doar câțiva și Chris nu e tocmai o persoană pe care poți conta. Nu se poate să rămânem doar eu cu Trevor și John. Cu trei oameni nu se cheamă că e petrecere.

Peter pufnește.

— Păi, atunci ar fi cazul să văd niște fursecuri cu lămâie în vestiar în ziua meciului.

— Bine.

— Bine.

* * *

Vineri îi aduc fursecurile cu lămâie *și* îmi și pictez numărul de pe tricoul lui pe obraz, ceea ce îl încântă la culme. Mă prinde în brațe și mă aruncă în sus și zâmbește cu gura până la urechi. Mă simt vinovată că n-am făcut-o mai devreme, pentru că l-am făcut fericit cu un minimum efort din partea mea. Înțeleg

acum că o relație se hrănește din lucrurile mărunte, din gesturile mărunte. Și știu și că, într-o mică măsură, am puterea de a-l răni, precum și puterea de a-i alina rănile. Din motive inexplicabile, revelația asta îmi trezește o senzație stranie, tulburătoare, în capul pieptului.

35

Mă temusem c-o să fie prea frig să putem sta mult în căsuță, dar e cald pentru perioada asta a anului. Atât de cald, încât tata se lansează într-una din tiradele lui despre schimbarea climatică, cu atâta patos că eu și Kitty suntem obligate să nu-l mai băgăm în seamă.

După ce termină discursul, iau o lopată din garaj și încep să sap sub copac. Pământul e tare și îmi ia ceva vreme să-mi intru în ritm, dar într-un final dau peste ceva de metal, la vreo jumătate de metru adâncime. Capsula timpului e cât un răcitor micuț; arată ca un termos futuristic. Metalul e tocit de intemperii și praf, dar nu așa rău cum te-ai aștepta, având în vedere că au trecut aproape patru ani. Mă întorc cu ea în casă și-o spăl la chiuvetă, până strălucește din nou.

Spre amiază, umplu o pungă de cumpărături cu înghețate-sandvici, Hawaiian Punch și Cheez Doodles și o iau cu proviziile spre căsuță. Tocmai traversez curtea din spatele casei, în drum spre casa familiei Pearce, încercând să țin și punga, și boxele, și telefonul, când dau cu ochii de John Ambrose McClaren, care stă în fața căsuței și se uită în sus la ea, cu mâinile în sân. L-aș recunoaște oriunde după coama aurie.

Rămân încremenită, simțindu-mă brusc stingherită, nesigură. M-am gândit c-o să fie și Peter sau Chris cu mine la sosirea lui și că asta ne va scăpa de stinghereală. Dar n-am eu bafta asta.

Îmi las bagajele din mână și mă apropii, vrând să-l bat pe umăr, dar, până să apuc, se întoarce. Fac un pas înapoi.

— Bună! Hei! spun.

— Hei!

Se uită îndelung la mine.

— Tu ești, pe bune?

— Eu sunt.

— Prietena mea prin corespondență, Lara Jean Covey cea alunecoasă,

care apare la Model UN și o șterge fără măcar să mă salute?

Îmi mușc obrazul.

— Sunt sigură că te-am salutat, măcar.

— Nu, sunt sigur că nu m-ai salutat, mă tachinează el.

Are dreptate; nu l-am salutat. M-am fâstâcit prea tare. Cam ca acum. Trebuie să fie din cauza diferenței dintre a cunoaște pe cineva, copil fiind, și a-l vedea acum, când ați mai crescut amândoi, dar încă nu sunteți adulți în toată puterea cuvântului, și vă unesc atâția ani și scrisorile și nu știi cum să te comporți.

— Păi — mă rog. Ești — mai înalt.

Nu numai că e mai înalt. Acum că am răgazul să mă uit la el pe îndelete, observ mai multe lucruri. Cu părul lui blond, pielea lăptoasă și obrajii rumeni, pare c-ar putea fi fiul unui fermier englez. Dar e zvelt, așa că poate mai curând fiul sensibil al fermierului, care se furișează în hambar să citească. Gândul îmi trezește un zâmbet și John îmi aruncă o privire intrigată, dar nu mă întreabă de ce zâmbesc.

— Tu ești... neschimbată, îmi spune, dând din cap.

Înghit în sec. Asta e de bine sau de rău?

— Da?

Mă ridic pe vârfuri.

— Cred că m-am înălțat cel puțin cu doi centimetri jumate dintr-a opta.

Și mi-au mai crescut sânii, măcar un pic. Nu prea mult. Nu că mi-aș dori ca John să observe asta — zic și eu.

— Nu, arăți... exact cum mi te aminteam.

John Ambrose întinde mâna și am impresia că vrea să mă îmbrățișeze, dar vrea doar să-mi ia punga din brațe și bâjbâim un pic, într-un dans scurt, dar straniu, care mă stingherește la culme, dar el nu pare să observe.

— Păi, mulțam de invitație.

— Mulțam c-ai venit.

— Vrei să iau eu chestiile astea?

— Sigur.

John îmi ia punga din brațe și se uită în ea.

— Oh, hopa! Ce mâncam pe vremuri! Urcă-te tu prima și îți dau eu punga.

Așa că mă conformez: mă cațăr pe scară și el se urcă în urma mea. Stau pe vine, cu brațele întinse, așteptând să-mi întindă punga.

Dar, când ajunge pe la jumătatea scării, se oprește, se uită la mine și spune:

— Mai porți și acum codițe fanteziste.

Îmi ating codița lăsată pe-o parte. Ca să vezi ce-și amintește despre mine. Pe-atunci, Margot îmi împletea părul.

— Ți se pare că arată fantezist?

— Da. Ca... pâinea mai scumpă.

Mă bufnește râsul.

— Ca pâinea!

— Da. Sau... precum cosițele lui Rapunzel!

Mă las pe burtă, mă trag spre margine și mă prefac că-mi las părul în jos ca să urce pe el. El urcă scara și-mi întinde punga, o iau, și-apoi el îmi zâmbește larg, trăgându-mă de codiță. Încă nu m-am ridicat, dar simt un curent electric, de parcă m-a înțepat ceva. Deodată, sunt tulburată de lumile care se vor ciocni, trecutul și prezentul, un prieten prin corespondență și un iubit, toate laolaltă în căsuța asta minusculă. Probabil c-ar fi trebuit să mă gândesc un pic mai bine. Dar mă gândeam doar la capsula timpului și la gustările de pe vremuri și la toată ideea — prieteni vechi care se reunesc ca să facem ce ne-am promis că vom face. Și acum iată-ne aici, în căsuță.

— Ești bine? mă întreabă John, întinzându-mi mâna să mă ajute să mă ridic.

Nu-l prind de mână; nu vreau încă o străfulgerare de curent electric.

— Grozav, spun voioasă.

— Hei, nu mi-ai mai trimis scrisoarea, spune. Ai încălcat un jurământ.

Râd stingherită. Sperasem, cumva, să nu aducă vorba de asta.

— M-am rușinat prea tare. De ce-am scris. N-am vrut să mă gândesc c-ar putea s-o mai vadă altcineva.

— Dar eu am văzut-o deja, îmi reamintește.

Din fericire, se ivesc Chris și Trevor Pike, întrerupându-ne discuția despre scrisoare. Dau imediat iama în mâncare. Între timp, Peter e în întârziere. Îi trimit un mesaj dojenitor: „*Sper că ești pe drum*". Și-apoi adaug: „*Nu-mi răspunde dacă ești la volan. E periculos*".

Chiar când îi scriu un nou mesaj, i se ivește fața în ușă și urcă. Tocmai mă pregătesc să-l îmbrățișez, dar din spatele lui apare Genevieve. Mă ia cu frig.

Mă uit de la unul la altul. Ea intră ca o boare pe lângă mine și-l strânge în brațe pe John.

— Johnny! chiuie, și el pufnește în râs.

Simt o împunsătură de invidie. Chiar trebuie să-i farmece pe toți băieții?

În timp ce ea îl îmbrățișează pe John, Peter se uită rugător la mine. „*Nu te supăra*" îmi spune, din vârful buzelor, împreunându-și mâinile ca și cum s-ar ruga. „*Ce naiba?*" îi răspund tot pe șoptite și el se strâmbă. Nu i-am zis niciodată explicit că n-am invitat-o, dar mă așteptam să fie evident. Și-apoi mă gândesc „*Stai așa*". Au venit împreună. Era cu ea și mie nu mi-a spus o vorbă și-apoi vine cu ea aici, aici, la mine-acasă. Mai exact, în căsuța din copac a vecinilor mei. Cu fata asta care mi-a făcut rău, care ne-a făcut rău amândurora.

Și-apoi Peter și John se îmbrățișează și bat palma și se bat pe spate, ca și cum ar fi camarazi din tranșee, vechi tovarăși de luptă despărțiți și regăsiți.

— Băga-mi-aș, a trecut mult prea mult, fratel zice Peter.

Genevieve își desface deja geaca albă de pilot și se face comodă. Orice moment prielnic aș fi avut să-i scot pe ea și pe Peter în șuturi din căsuța din copac, l-am ratat.

— Bună, Chrissy! spune, zâmbind și așezându-se pe jos. Mișto culoare de păr.

Chris se uită chiorâș la ea.

— Ce cauți aici, de fapt?

O ador pentru c-o întreabă chestia asta — *o* ador.

— O lălăiam cu Peter și mi-a zis ce planuri aveți pentru azi.

Scoțându-și geaca, îmi spune:

— Presupun că invitația mea s-a pierdut pe drum.

Nu răspund, ce i-aș putea răspunde de față cu atâta lume? Îmi strâng genunchii la piept. Acum că stau chiar lângă ea, îmi dau seama ce mică a devenit casa din copac. De-abia dacă mai încap atâtea mâini și picioare și băieții s-au făcut așa mari. Înainte, eram cam de-aceeași statură, și fetele, și băieții.

— Doamne, locul ăsta a fost dintotdeauna așa micuț? zice Genevieve, fără a se adresa neapărat cuiva. Sau ne-am făcut noi mari de tot?

Râde.

— Toți în afară de tine, Lara Jean. Tu ai rămas mititică, versiunea de buzunar.

O zice pe un ton mieros. Ca laptele condensat îndulcit. Mieros și condescendent. La greu.

Îi fac jocul: zâmbesc. N-o s-o las să mă scoată din fire.

John își dă ochii peste cap.

— Gen, neschimbată.

O spune pe un ton sec, cu o afecțiune sleită, și ea schițează zâmbetul ei drăgălaș, încrețindu-și nasul, ca și cum i-ar fi făcut un compliment. Dar apoi John se uită la mine, ridicând sardonic din sprânceană, și uite-așa, mă învăselesc pe dată. Ciudat, poate că prezența ei închide cercul. Poate să ia ce-o fi lăsat ea în capsula timpului și povestea noastră se poate încheia.

— Trev, aruncă-mi și mie o înghețată-sandvici, spune Peter, strecurându-se între mine și Genevieve.

Își întinde picioarele în mijlocul cercului și toată lumea se mută, lăsând loc pentru picioarele lui lungi.

Îi împing picioarele la o parte, ca să pot pune capsula în mijloc.

— Iat-o, lume, lume. Cele mai mari comori ale voastre dintr-a șaptea.

Încerc să-i scot capacul de aluminiu cu un gest ca la teatru, dar s-a înțepenit. Mă chinui să-l trag, cu unghiile. Mă uit la Peter, dar el bagă înghețată în el, îl doare-n cot, așa că John se ridică și mă ajută să-l desfac. Miroase a săpun cu aromă de pin. Adaug și asta pe lista lucrurilor noi pe care le-am descoperit la el.

— Deci, cum procedăm? mă întreabă Peter, cu gura plină de înghețată. Răsturnăm totul din ea?

Am reflectat asupra problemei.

— Cred c-ar trebui să tragem cu rândul ceva din ea. Hai să prelungim plăcerea, ca atunci când deschizi cadourile în dimineața de Crăciun.

Genevieve se apleacă în față, entuziasmată. Fără să mă uit, bag mâna în cilindru și trag primul lucru pe care am pus mâna. E ciudat, uitasem ce-am pus eu, dar recunosc imediat obiectul; nici nu trebuie să mă uit. E o brățară a prieteniei pe care mi-a făcut-o Genevieve într-a cincea, când eram amândouă pasionate de împletit. Cu roz, alb și bleu, cusute în „v". Ea probabil că nici nu-și mai amintește de ea. Mă uit la ea și chipul ei e golit de expresie. N-o recunoaște.

— Ce e? mă întreabă Trevor.

— E-a mea, spun. E... e o brățară pe care o purtam.

Peter mă atinge cu pantoful.

— Bucata aia de ață era comoara ta cea mai de preț? mă tachinează.

John mă studiază.

— O purtai tot timpul, spune și mă înduioșează că-și amintește.

Odată ce-o pui la mână, n-ar trebui s-o mai scoți, dar am sacrificat-o pentru capsula timpului pentru că-mi plăcea așa mult. Poate de-atunci a început să se ducă de râpă prietenia mea cu Gen. Blestemul brățării prieteniei.

— E rândul tău, îi spun.

John bagă mâna în cutie și scoate o minge de baseball.

— E a mea, exclamă Peter încântat. E de când am marcat în meciul de la Claremont Park.

John îi aruncă mingea și Peter o prinde. Studiind-o, spune:

— Uite, am semnat-o și am scris data!

— Îmi amintesc ziua aia, spune Genevieve, lăsându-și capul într-o parte. Ai venit în fugă de pe teren și m-ai sărutat în fața mamei tale. Mai ții minte?

— Ăă... nu prea, mormăie Peter.

Se uită la mingea de baseball, răsucind-o în palmă ca și cum ar fi fascinat. Nu-mi vine să cred. Zău că nu.

— Ho-pa, se hlizește Trevor.

Cu o voce suavă, de parcă ar fi doar ei doi acolo, ea îi zice:

— Mi-o dai mie?

Lui Peter i s-au înroșit urechile. Se uită panicat la mine.

— Covey, o vrei?

— Nu, spun, fără să mă uit la ei.

Înșfac punga de Cheez Doodles și-mi înțes un pumn de pufuleți în gură. Sunt așa furioasă, încât nu pot decât să mă îndop cu pufuleți ca să nu încep să țip la el.

— Bine, atunci o păstrez eu, spune Peter, băgându-și mingea în buzunarul de la geacă. Poate o vrea Owen. Îmi pare rău, Gen.

Pune mâna pe capsulă și începe să scotocească prin ea. Ridică o șapcă veche de baseball, cu Orioles.[26]

— McClaren, uite ce-am găsit! exclamă, tare, forțat.

John zâmbește, luminându-se încet la față. I-o ia din mână lui Peter și și-o pune pe cap, așezând mai bine cozorocul.

— Asta chiar era comoara ta cea mai de preț, zic.

O purta și-n miezul toamnei. L-am rugat pe tata să-mi ia un tricou cu Orioles pentru că m-am gândit c-o să-i placă lui John McClaren. L-am purtat de două ori, dar nu cred c-a observat vreodată. Îmi pălește zâmbetul când observ că Genevieve se uită la mine. Îi întâlnesc ochii; mă privește cu subînțeles, dându-mi fiori. Se uită în altă parte; acum ea e cea care zâmbește pentru sine.

— Orioles sunt varză, spune Peter, rezemându-se de perete.

Se întinde după cutia cu înghețate-sandvici și scoate una.

— Dă-mi și mie una, zice Trevor.

— Îmi pare rău, asta a fost ultima, zice Peter, mușcând din ea.

John îmi surprinde privirea și-mi face cu ochiul.

— Kavinsky așa cum îl știm, spune, și eu încep să râd.

Știu că se gândește la scrisorile noastre.

Peter rânjește la el.

— Hei, nu te mai bâlbâi.

Încremenesc. Cum a putut Peter să aducă vorba așa nonșalant de asta? Niciunul dintre noi n-a pomenit vreodată de bâlbâiala lui John în gimnaziu. Era așa de stingherit de chestia asta. Dar acum John zâmbește larg și spune:

— O să-i transmit logopedei mele dintr-a opta, Elaine.

E așa de sigur pe ell

Peter clipește și îmi dau seama că l-a prins pe picior greșit. Nu-l cunoaște pe acest John McClaren. De obicei Peter era cel mai tare din parcare, nu John. El doar se lua după Peter. Peter o fi rămas neschimbat, dar nu și John. Acum Peter e cel intimidat.

E rândul lui Chris. Trage un inel cu o perluță. A fost al lui Allie, un cadou de la mătușa ei cu ocazia primei împărtășanii. Îi plăcea la nebunie inelul ăla. Va trebui să i-l trimit. Trevor nimerește comoara lăsată de el — un cartonaș cu un jucător de baseball, cu autograf. Genevieve trage ce-a lăsat Chris — un plic cu o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dal zbiară Chris. Am fost un geniu de mică.

Batem palma.

— Al tău unde e, Gen? întreabă Trevor.

Ea dă din umeri.

— S-ar părea că eu n-am pus nimic în capsula timpului.

— Ba da, spun, scuturându-mi praful portocaliu de la pufuleți de pe degete. Ai fost cu noi în ziua aia.

Îmi amintesc c-a stat în cumpănă dacă să pună o poză cu ea și Peter sau

trandafirul pe care i l-a dat el de ziua ei. Nu-mi mai amintesc ce a ales până la urmă.

— Păi, nu mai e nimic, deci s-ar părea că nu. Mă rog.

Mă uit în capsulă ca să fiu sigură. E goală.

— Mai țineți minte când ne jucam de-a asasinii? întreabă Trevor, storcând ultimii stropi de suc din cutia de Capri Sun.

Oh, ce-mi mai plăcea jocul ăla! Era ca prinselea: toată lumea trăgea un nume dintr-o căciulă și apoi trebuia să prinzi persoana respectivă. Odată ce-o prindeai, trebuia să-i elimini pe cei care le picaseră *lor*. Era un joc în care trebuia să te ascunzi și să stai la pândă o mulțime. Putea să țină zile întregi.

— Eu eram Văduva Neagră, spune Genevieve.

Se împinge un pic cu umărul în Peter.

— Am câștigat mai multe jocuri decât toată lumea.

— Mai lăsă-mă, pufnește Peter. Am câștigat destule și eu.

— Și eu, face Chris.

Trevor arată spre mine.

— L'il J, tu jucai cel mai prost. Nu cred c-ai câștigat nici măcar o dată.

Mă strâmb. L'il J. Uitasem că așa mă poreclise.

Și are dreptate. N-am câștigat niciodată. Nici măcar o dată. Singura dată când am avut o șansă să câștig, Chris m-a prins la concursul de înot al lui Kitty. Îmi închipuisem că nu e niciun pericol pentru că era seara târziu. Eram cât pe-aci să câștig, aproape că simțeam gustul victoriei.

Chris îmi întâlnește privirea și știu că își amintește și ea. Îmi face cu ochiul și mă uit îmbufnată la ea.

— Lara Jean pur și simplu n-are instinct de asasin, spune Genevieve, studiindu-și unghiile.

— Nu putem să fim cu toții văduve negre, fac.

— Așa e, spune ea și eu încleștez din dinți.

— Mai ții minte când te pândeam și mă ascunsesem după mașina tatălui

tău înainte de ore, dar a ieșit el în locul tău? îl întreabă John pe Peter. Și l-am speriat și am țipat și eu, și el?

— Apoi a trebuit să ne dăm bătuți când Trevor a venit la magazinul mamei cu masca de schi, râde Peter.

Pufnesc toți în râs, în afară de mine. Pe mine încă mă roade comentariul lui Genevieve despre „instinctul de asasin".

Trevor râde așa tare, încât de-abia poate să vorbească.

— A fost cât pe-aci să cheme poliția! reușește să îngaime.

Peter îmi împunge vârful tenisului cu piciorul.

— Ar trebui să mai jucăm.

Încearcă să-mi intre din nou în grații, dar eu nu sunt dispusă să-l iert așa ușor, așa că ridic din umeri, țâfnoasă. Mi-aș dori să nu fiu furioasă pe el, pentru că, de fapt, chiar vreau să mai joc. Vreau să dovedesc că am și eu instinctul de asasin, că nu sunt o ratată la jocul ăsta.

— Ar trebui, spune John. În amintirea vremurilor apuse.

Îmi surprinde privirea.

— O ultimă șansă, Lara Jean.

Zâmbesc.

Chris ridică din sprânceană.

— Ce-i iese câștigătorului?

— Păi... nimic, zic. Am face-o doar ca să ne distrăm.

Trevor se strâmbă.

— Ar trebui să fie și un premiu, spune Genevieve. Altfel ce rost are?

Mă gândesc rapid. Ce-ar fi un premiu bun?

— Bilete la film? O prăjitură de casă, la alegerea câștigătorului? exclam.

Nimeni nu zice nimnic.

— Am putea să punem cu toții câte douăzeci de dolari, propune John.

Îi arunc o privire recunoscătoare și îmi zâmbește.

— Banii sunt plicticoși, spune Genevieve, întinzându-se ca o mâță.

Îmi dau ochii peste cap. Cine a întrebat-o pe ea? Nici măcar n-a fost

invitată.

— Hm, cine câștigă se alege cu micul dejun la pat o săptămână? propune Trevor. Ar putea să fie ceva gen clătite luni, omletă marți, gofre miercuri și așa mai departe. Suntem șase, așa că...

— Eu nu iau micul dejun, face Genevieve, cutremurându-se dezgustată.

Oftăm cu toții.

— De ce nu vii tu cu o idee în loc să respingi ideile tuturor? spune Peter, și îmi trag codița peste față ca să-mi ascund zâmbetul.

— Bine.

Genevieve se gândește o clipă și apoi zâmbește larg. E expresia pe care o are când i-a venit o Idee Genială și îmi dă fiori. Încet, apăsat, spune:

— Câștigătorului i se împlinește o dorință.

— Cine i-o împlinește? întreabă Trevor. Toată lumea?

— Toată lumea care joacă.

— Stai așa, intervine Peter. La ce ne băgăm?

Genevieve pare foarte încântată de sine.

— O dorință pe care trebuie s-o îndepliniți.

Arată ca reginele malefice din basme.

— Orice dorință? întreabă Chris și-i sclipesc ochii.

— Orice dorință de bun-simț, zic imediat.

Chestia asta nu-i deloc ce speram eu, dar măcar lumea e dispusă să joace.

— Bunul-simț e o chestie relativă, punctează John.

— Pe scurt, Gen nu-l poate obliga pe Peter să facă o ultimă dată sex cu ea, spune Chris. Doar la asta ne gândim cu toții, nu?

Mă încordez. Eu nu mă gândeam deloc la asta. Dar acum mă gândesc.

Trevor pufnește în râs și Peter îi dă un brânci. Genevieve clatină din cap.

— Îmi faci *scârbă*, Chrissy.

— N-am făcut decât să zic ce gândeam cu toții!

Eu deja de-abia dacă mai ascult. Nu mă pot gândi decât că vreau să joc și

vreau să câștig. Măcar o dată vreau s-o bat pe Genevieve la ceva.

Am doar un pix și n-am hârtie, așa că John rupe cartonul de la înghețata-sandvici și ne scriem cu rândul numele pe bucățile de carton. Apoi punem toate cartonașele în capsula goală și eu o scutur. O dăm din mână în mână și eu trag ultima. Scot cartonul, îl țin la piept și îl desfac.

JOHN.

Ei bine, asta complică situația. Mă uit cu coada ochiului la el. El îndeasă cu grijă cartonașul în buzunarul de la blugi. Îmi pare rău, amice (prin corespondență), dar praf te fac. Mă uit rapid de jur împrejur, încercând să ghicesc cine m-a tras pe mine, dar toată lumea are o expresie impenetrabilă, ca la poker.

---

[26] Echipa de baseball Baltimore Orioles. (*N.t.*)

Regulile sunt în felul următor: acasă ești în siguranță. La școală ești în siguranță, dar nu și în parcare. Odată ce-ai ieșit pe ușă, ești o țintă legitimă. Ești eliminat când te atinge cineva cu amândouă mâinile.

Și, dacă îți retragi dorința, ești mort. Genevieve propune ultima parte și mă ia cu fiori.

— Fetele sunt fioroase, spune Trevor Pike, cutremurându-se.

— Nu, fetele din familia *lor* sunt fioroase, spune Peter, arătând spre Chris și Genevieve.

Zâmbesc amândouă și în zâmbetele alea transpare asemănarea de familie.

— Tu nu ești fioroasă, însă. Tu ești o dulceață, nu-i așa? spune Peter cu o undă de speranță, uitându-se cu coada ochiului la mine.

Îmi amintesc brusc o chestie pe care mi-a zis-o Stormy. „Nu-l lăsa să fie prea sigur de tine". Peter e foarte sigur de mine. Pe cât de sigur poate fi.

— Pot să fiu fioroasă și eu, îi răspund pe șoptite și se albește la față. Haideți să ne distrăm și gata, le spun celorlalți.

— Oh, o să ne distrăm! mă asigură John.

Își pune șapca lui cu Orioles, trăgând-o pe ochi.

— Start la joc.

Îmi surprinde privirea.

— Dacă ai crezut că mă pricep la Model UN, stai să-mi vezi talentele la *Zero Dark Thirty*.[27]

Îi conduc pe toți în fața casei, unde și-au lăsat mașinile și-l aud pe Peter spunându-i lui Genevieve să meargă cu Chris, la care se strâmbă amândouă.

— Hotărâți-vă între voi, spune Peter. Eu rămân cu fata mea.

Genevieve își dă ochii peste cap și Chris geme exasperată.

— Câh. Bine. Urcă, îi spune lui Gen.

Chris tocmai iese cu spatele de pe alee când John îl întreabă pe Peter:

— Cine-i fata ta?

Simt un gol în stomac.

— Covey.

Peter îl privește circumspect.

— Nu știai? Ciudat.

Acum se uită amândoi la mine. Peter e nedumerit, dar John s-a prins, de ce-o fi trebuit să se prindă.

Ar fi trebuit să-i spun. De ce nu i-oi fi spus?

La scurt timp după asta pleacă toată lumea, în afară de Peter.

— Deci, o să discutăm despre treaba asta? mă întreabă, intrând după mine în bucătărie.

Duc punga de gunoi cu toate ambalajele de la înghețată și de la Capri Sun și nu-l las să mă ajute cu ea. Era să mă împiedic când am coborât scara, dar nici că-mi pasă.

— Sigur, hai să discutăm.

Mă întorc și mă îndrept amenințător spre el, cu punga de gunoi bălăbănindu-mi-se în mână. El ridică alarmat mâinile.

— De ce-ai adus-o pe Genevieve?

Peter se strâmbă.

— Of, Covey,, iartă-mă.

— Erai cu ea mai devreme? De-asta n-ai venit din timp să mă ajuți la pregătiri?

Șovăie.

— Da, eram cu ea. M-a sunat plângând, așa că m-am dus la ea și-apoi nu puteam s-o las singură... așa c-am adus-o și pe ea.

Plângând? N-am văzut-o niciodată plângând. N-a plâns nici măcar când i-a murit pisica, Queen Elizabeth. Probabil că s-a prefăcut ca să-l convingă pe Peter să stea cu ea.

— N-ai putut s-o lași?

— Nu, spune. Trece prin niște chestii naspa acum. Încerc doar să-i fiu alături. Ca prieten. Atât!

— Oh, Doamne, chiar se pricepe să te învârtă pe deget, Peter!

— Nu-i așa.

— Ba așa e de fiecare dată. Ea trage sforile și tu pur și simplu...

Îmi bălăbăn brațele și capul ca și cum aș fi o marionetă.

Peter se încruntă.

— E o răutate să spui asta.

— Ei bine, îmi vine să fiu răutăcioasă în momentul ăsta. Așa că păzea!

— Dar tu nu ești răutăcioasă. Nu în mod normal.

— De ce nu poți să-mi spui pur și simplu? Știi că n-o să spun nimănui. Chiar vreau să înțeleg, Peter.

— Pentru că nu e secretul meu. Nu încerca să mă obligi să-ți spun, pentru că nu pot.

— O face doar ca să te manipuleze. Așa face ea de obicei.

Aud gelozia din glasul meu și o urăsc, chiar o urăsc. Nu-mi stă în fire să mă port așa.

Oftează.

— Nu se întâmplă nimic între noi doi. Pur și simplu are nevoie de un prieten.

— Are o mulțime de prieteni.

— De un prieten vechi.

Clatin din cap. Pur și simplu nu pricepe. Fetele se citesc între ele cum n-ar putea niciodată s-o facă un băiat. De-asta știu că toată povestea asta e unul dintre trucurile ei. Faptul că s-a înființat azi la mine acasă a fost încă o cale de a demonstra că mă domină.

Și-apoi Peter spune:

— Apropo de prieteni vechi, nu știam că tu și McClaren sunteți așa apropiați.

Mă înroșesc.

— Ți-am zis că am început să corespondăm.

— Corespondați, dar nu știe că ești prietena mea? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

— N-a venit vorba de asta!

Stai așa — eu ar trebui să fiu furioasă pe el acum, nu invers. Cumva toată conversația asta s-a întors împotriva mea și-acum eu sunt cea care încearcă să se justifice.

— Deci în ziua aia când ai fost la chestia cu Model UN acum câteva luni, te-am întrebat dacă te-ai văzut cu McClaren și mi-ai zis că nu. Dar azi a adus vorba de Model UN și e clar că v-ați văzut acolo. Nu-i așa?

Înghit în sec.

— Când te-ai transformat în procuror? Frate. L-am văzut acolo, dar nici măcar n-am stat de vorbă; doar i-am înmânat un bilet...

— Un bilet? I-ai înmânat un bilet?

— Nu era din partea mea — era din partea cuiva care reprezenta o altă țară, în cadrul Model UN.

Peter dă să mă întrebe altceva și adaug repede:

— Nu ți-am pomenit de asta pentru că nu s-a întâmplat nimic.

— Deci vrei să fiu sincer cu tine, dar tu nu vrei să fii sinceră cu mine? mă întreabă ca și cum nu-i vine a crede.

— N-a fost nimic de genull exclam.

Ce se întâmplă aici, de fapt? Cum de-a degenerat așa rapid cearta dintre noi?

Timp de o clipă niciunul dintre noi nu spune nmic. Apoi, încet, mă întreabă:

— Vrei să ne despărțim?

„Să ne despărțim?"

— Nu.

Brusc mă ia tremuratul, am senzația că stau să plâng.

— Tu vrei?

— Nu!

— Tu ai întrebat primul!

— Deci ne-am lămurit. Niciunul dintre noi nu vrea să ne despărțim, așa că mergem înainte.

Peter se lasă să cadă pe un scaun, la masa din bucătărie, și-și lasă capul pe masă.

Mă așez în fața lui. Pare așa departe de mine. Îmi vine să întind mâna spre el, să-l ating pe păr, să-l mângâi, să pun capăt certei și s-o lăsăm cât mai repede în urmă.

Ridică privirea spre mine, are ochii mari și triști.

— Putem să ne îmbrățișăm acum?

Dau din cap tremurat și ne ridicăm amândoi și îi înconjor mijlocul cu brațele. Mă strânge tare la piept.

Cu capul pe umărul meu, mă întreabă înfundat:

— Putem să nu ne mai certăm niciodată?

Râd poticnit, un râs poticnit și ușurat.

— Da, chiar te rog.

Și-apoi mă sărută, un sărut pătimaș pe buze, ca și cum încearcă să se liniștească, să obțină o promisiune pe care doar eu i-o pot oferi. În loc de răspuns îl sărut la rândul meu — *da, promit, promit, promit, hai să nu ne mai certăm niciodată*. Încep să mă clatin pe picioare și mă strânge în brațe și mă sărută până rămân fără suflu.

---

[27] Film inspirat de operațiunea reală de capturare a lui Osama bin Laden, care s-a încheiat prin asasinarea acestuia. (*N.t.*)

În seara aceea, când vorbesc la telefon cu Chris, îmi spune:

— Bagă. Cine ți-a picat?

— Nu-ți spun.

Am făcut în trecut greșeala de a-i spune prea multe lui Chris, doar ca s-o văd câștigând în doi timpi și trei mișcări.

— Haide! Te ajut dacă mă ajuți și tu. Vreau să mi se împlinească dorința!

Atuul lui Chris la jocul ăsta e cât de tare vrea să câștige, dar asta e și slăbiciunea ei. Trebuie să te joci de-a asasinii calm, chibzuit, nu să te înfierbânți prea repede. O spun ca o persoană care a observat toate nuanțele jocului, dar, personal, n-a câștigat niciodată, desigur.

— Poate că ți-am picat eu. Și, pe deasupra, și eu vreau să câștig!

— Hai să ne ajutăm reciproc la prima rundă, se roagă Chris. Nu mi-ai picat tu, jur.

— Jură pe păturica ta, aia pe care nu-i dai voie mamei tale s-o arunce.

— Jur pe păturica mea Fredrick și mai jur și pe geaca mea nouă de piele, care m-a costat mai mult decât mașina, la naiba. Tu m-ai tras pe mine?

— Nu.

— Jură pe colecția ta de berete hidoase.

Scot o exclamație indignată.

— Jur pe colecția mea de berete fermecătoare și cochete. Atunci cine ți-a picat?

— Trevor.

— Mie mi-a picat John McClaren.

— Hai să ne coalizăm să-i eliminăm, propune Chris. Putem să rămânem aliate doar acum, la prima rundă, și-apoi e fiecare pe cont propriu.

Hmm. Oare e sinceră sau e doar o stratagemă?

— Și dacă încerci doar să mă scoți din bârlog?

— Jur pe Fredrick!

Ezit și-apoi spun:

— Trimite-mi prin sms o poză cu cartonașul cu numele și-apoi te cred.

— Bine! Atunci trimite-mi-l și tu.

— Bine. Pa!

— Stai așa. Spune-mi sincer. Părul meu chiar e naspa? Nu e, nu? Gen vrea doar să mă întărâte, așa-i?

Ezit o fracțiune de secundă.

— Așa-i.

Eu și Chris stăm tolănite în mașina ei. Suntem în cartierul învecinat cu al meu, cartierul prin care o să treacă Trevor ca să ajungă mai repede de la școală la antrenamentul de atletism. Am parcat aiurea pe aleea cuiva.

— Zi-mi ce dorință o să-ți pui dacă o să câștigi, îmi spune.

Din felul cum o spune, știu că nu crede c-o să câștig.

M-am gândit la dorință toată noaptea, cât mă chinuiam să adorm.

— O să fie o expoziție de lucru manual în Carolina de Nord în iunie. Aș putea să-l pun pe Peter să mă ducă acolo cu mașina. Altfel sigur n-ar merge. Am putea să mergem cu camioneta maică-sii, ca să am destul loc să-mi pun toate materialele și lucrurile pe care o să mi le iau.

— O expoziție de lucru manual?

Chris se uită la mine ca și cum aș fi o gânganie care i-a intrat în mașină.

— O să-ți risipești dorința pe o expoziție de lucru manual?

— E o idee, așa, de încălzire, mint. Oricum, dacă ești așa deșteaptă, tu ce dorință ți-ai pune dacă ai fi în locul meu?

— Aș face așa încât Peter să nu mai vorbească în veci cu Gen. Tare, este? Sunt un geniu malefic, nu-i așa?

— Malefică, da, geniu mai puțin.

Chris îmi dă un brânci și chicotesc. Ne tot îmbrâncim când Chris se oprește brusc și spune:

— E două cincizeci și cinci.

Descuie ușile, coboară și se ascunde după un stejar în curte.

Eu sar din mașină, simțind un val de adrenalină, înșfac bicicleta lui Kitty din portbagaj și o împing câteva case mai încolo. Apoi o las pe jos și mă întind peste ea, ca și cum aș fi căzut grămadă. Scot o sticlă cu sânge fals, cumpărată special pentru asta, și stropesc un pic pe blugi — o pereche de blugi vechi pe care aveam de gând să-i donez. Cum văd că se apropie mașina lui Trevor, încep să mă prefac că plâng cu sughițuri. Chris îmi șoptește de după copac:

— Nici chiar așa.

Imediat mă opresc din plâns și încep să gem.

Trevor oprește lângă mine. Lasă jos geamul.

— Lara Jean? Ești bine?

— Nu, scâncesc. Cred că mi-am scrântit glezna. Mă doare rău de tot. Poți să mă iei și pe mine cu mașina?

Mă forțez să-mi storc câteva lacrimi, dar e mai greu decât mi-am închipuit să plângi la comandă. Încerc să mă gândesc la chestii triste — la Titanic, la bătrâni cu Alzheimer, la cum ar fi dacă ar muri Jamie Fox-Pickle —, dar nu pot să mă concentrez.

Trevor mă privește bănuitor.

— Ce cauți cu bicicleta în zona asta?

Oh nu, deja nu mă crede! Încep să vorbesc repede, dar nu prea repede.

— Nu e bicicleta mea, e a soră-mii cea mică. E prietenă cu Sara Healey. O știi, sora mai mică a lui Dan Healey? Locuiesc acolo.

Îi arăt cu degetul casa.

— Tocmai i-o duceam — oh, Doamne, Trevor. Nu mă crezi? Chiar n-o să mă iei cu mașina?

Trevor se uită în jur.

— Juri că nu e un șiretlic?

Ah, te-am prins.

— Da! Jur că nu mi-ai picat tu, bine? Te rog, ajută-mă să mă ridic. Mă doare tare.

— Mai întâi arată-mi glezna.

— Trevor! Nu se vede când îți scrântești glezna!

Scâncesc și mă prefac că încerc să mă ridic și Trevor oprește în sfârșit motorul și coboară. Se apleacă și mă ridică în picioare și eu încerc să mă las grea.

— Cu grijă, îi zic. Vezi? Ți-am zis că nu mi-ai picat tu.

Trevor mă ridică de subțiori și, peste umărul lui, o văd pe Chris furișându-i-se din spate ca un ninja. Face un salt spre el, cu amândouă mâinile întinse în față, și-l bate tare pe spate.

— Te-am prins! strigă.

Trevor țipă și îmi dă drumul și e cât pe-aci să cad de-adevăratelea.

— La naiba! zbiară.

— Te-am făcut, fraiere! spune Chris fericită.

Batem palma și ne îmbrățișăm.

— Puteți să nu mai sărbătoriți în fața mea? mormăie el.

Chris întinde mâna.

— Acum bate cuba.

Oftând, Trevor clatină din cap și-mi zice:

— Nu-mi vine să cred că m-ai păcălit așa, Lara Jean.

Îl bat pe spate.

— Îmi pare rău, Trevor.

— Dacă mi-ai fi picat tu? mă întreabă. Ce te făceai atunci?

Hm. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Îi arunc o privire acuzatoare lui Chris.

— Stai așa! Dacă el m-ar fi tras pe mine?

— Era un risc pe care eram dispuse să ni-l asumăm, spune ea nonșalant. Așadar, Trev, tu ce ți-ai fi dorit?

— Nu e musai să ne spui dacă nu vrei, îi spun.

— Mi-aș fi dorit bilete la un meci de fotbal de la UVA. Tatăl lui McClaren are abonament! Lua-te-ar naiba, Chris!

Mă simt prost.

— Poate c-o să te ia oricum. Ar trebui să-i spui...

El bagă mâna în buzunar, își scoate portofelul și-i întinde o bucățică de carton îndoită. Până s-o deschidă Chris, spun repede:

— Nu uita, dacă acolo e scris numele meu, nu poți să mă prinzi aici. Asta e o zonă neutră.

Chris dă din cap, despăturește hârtia și-apoi rânjește.

Nu mă pot abține.

— Eu eram?

Chris îndeasă cartonașul în buzunar.

— Dacă sunt eu, nu poți să mă prinzi!

Încep să mă dau înapoi.

— Am convenit să fim aliate runda asta și tu încă nu m-ai ajutat cu ținta mea.

— Știu, știu. Dar nu ești tu.

Nu sunt prea convinsă. M-a mai bătut o dată așa. Nu te poți încrede în ce spune ea, nu la jocul ăsta. Ar fi trebuit să-mi amintesc. De-asta pierd mereu, nu gândesc în perspectivă.

— Lara Jean! Ți-am spus, nu mi-ai picat tul

Clatin din cap.

— Urcă-te în mașină, Chris. Eu mă duc cu bicicleta acasă.

— Vorbești serios?

— Da, de data asta vreau să câștig.

Chris dă din umeri.

— Cum vrei tu. Dacă n-ai încredere în mine, eu nu te ajut cu ținta ta.

— N-ai decât, spun și mă urc pe bicicletă.

38

Eu și Peter vorbim doar la telefon și când ne vedem la școală până când unul dintre noi va fi eliminat din joc. Și n-o să fiu eu aia. Am fost ultraprecaută. Merg și vin singură cu mașina de la școală. Mă uit în jur înainte să urc în mașină și fug ca vântul de la mașină la ușă. Am convins-o pe Kitty să facă pe cercetașul — întotdeauna iese din casă sau coboară din mașină înaintea mea, să se asigure că nu e niciun pericol. Deja i-am promis că, dacă mi se va împlini dorința când o să câștig, va avea și ea partea ei.

Dar deocamdată am jucat doar în apărare. N-am încercat să-l prind pe John McClaren încă. Nu pentru că mi-ar fi frică — nu la joc, cel puțin. Pur și simplu nu știu ce-o să-i spun când îl văd. Mi-e rușine. Poate că nici nu va trebui să-i spun ceva, poate că e o îngâmfare din partea mea chiar și să-mi închipui c-ar putea fi interesat de mine.

După prânz, Chris vine în fugă pe culoar și se oprește brusc când ne vede pe mine și pe Lucas pe jos în dreptul dulăpioarelor noastre. Astăzi împărțim o înghețată pe băț cu aromă de struguri. Chris se lasă să cadă pe podea.

— Am ieșit din joc, zice.

Scot o exclamație de uimire.

— Cine te-a prins?

— John McClaren, naiba să-l ia!

Îi smulge înghețata din mână lui Lucas și o termină dintr-o înghițitură.

— Prost crescută, spune Lucas.

— Zi-ne tot, îi spun.

— John m-a urmărit azi-dimineață în drum spre școală. M-am oprit să pun benzină și a sărit din mașină de cum m-am întors cu spatele. Nici măcar nu mi-am dat seama că mă urmărea!

— Stai așa, de unde a știut c-o să oprești să pui benzină? întreabă Lucas.

Știe totul despre joc, ceea ce sper c-o să-mi fie de ajutor dacă în ultima rundă rămânem doar eu și Genevieve, având în vedere că stă în același cartier

cu ea.

— Mi-a șterpelit benzină din rezervor.

— Oho, exclam.

Îmi crește inima de bucurie că John ia așa în serios jocul. Mă temusem că gașca n-o să-l ia în serios, dar s-ar zice că m-am înșelat. Mă întreb ce și-ar dori John. Trebuie să fie o dorință pe cinste dacă își dă atâta osteneală.

— Ca la carte, spune Lucas dând din cap.

— Aproape că nu-mi vine să mă supăr pe el pentru că e o chestie așa tare.

Își suflă părul care-i cade peste față.

— Dar sunt așa furioasă că nu pot să-i mai cer lui Gen să-mi dea mașina bunicii.

Lucas face ochii cât cepele.

— Asta ar fi fost dorința ta? O *mașină*?

— Mașina aia are valoare sentimentală pentru mine, spune Chris. Bunica mă lua cu ea la salonul de frumusețe în după-amiezele de duminică, în mașina aia. Corect ar fi să fie a mea. Gen a întors-o pe buni împotriva meal

— Ce marcă e? întreabă Lucas.

— E un Jaguar vechi.

— Ce culoare?

— Negru.

Dacă n-aș cunoaște-o mai bine pe Chris, aș crede că i-a apărut o lacrimă în ochi. O înconjor cu brațul.

— Vrei să-ți mai iau o înghețată?

Chris scutură din cap.

— Trebuie să port un tricou cu buricul gol diseară. Nu pot să am burtă.

— Așadar, dacă pe tine te-a eliminat, cine e ținta lui John acum? întreabă Lucas.

— Kavinsky, spune Chris. Eu n-am reușit să-l prind pentru că e mereu cu Gen, băga-mi-aș, și eram sigură că ținta lui Gen sunt eu.

Se uită cu coada ochiului la mine.

— Îmi pare rău, LJ.

Lucas și Chris se uită compătimitor la mine.

Dacă lui Chris i-a revenit Peter, și John a eliminat-o pe ea, asta înseamnă că lui John îi revine Peter acum. Ceea ce înseamnă că eu i-am picat ori lui Peter, ori lui Genevieve. Și, dat fiind că mie mi-a picat John, asta înseamnă că unuia dintre ei i-a picat celălalt — ceea ce înseamnă că probabil s-au aliat. Altfel zis, s-au destăinuit unul altuia, și-au spus fiecare cine i-a picat.

Înghițind în sec, zic:

— Știam de la început c-au rămas prieteni. Și ea trece printr-o perioadă mai nasoală, știți?

— Prin ce? întreabă Chris, ridicând circumspectă din sprânceană.

— Peter a zis că are probleme în familie.

Chris mă privește cu chipul lipsit de expresie.

— Deci tu n-ai auzit nimic?

— Păi, s-a purtat cam bizar la cina de ziua mătușii Wendy săptămâna trecută. Adică a fost mai acră ca de obicei. Aproape că n-a scos o vorbă toată seara.

Dă din umeri.

— Deci probabil că e ceva la mijloc, dar nu știu ce.

Își suflă părul de pe față.

— La naiba. Nu-mi vine să cred că n-o să mă aleg cu mașina.

— O să-l elimin eu pe John McClaren, îi promit. Nu vei fi murit degeaba.

Ea mă privește piezișă.

— Dacă l-ai fi eliminat mai devreme, nu s-ar fi întâmplat asta.

— Locuiește la o jumătate de oră distanță! Nici măcar nu știu să ajung la el acasă.

— Cum o fi, tot te consider parțial vinovată.

Se sună și Chris se ridică.

— Ne vedem, *chicas*.

O ia spre capătul culoarului, în direcție opusă față de sala de clasă.

— Tocmai m-a făcut „*chica*", spune Lucas, privindu-mă încruntat. I-ai spus că sunt gay?

— Nu!

— Bine, pentru că eu ți-am spus-o în secret. Mai ții minte?

— Lucas, sigur că țin minte!

Acum mă simt cam neliniștită — oare i-am spus ceva lui Chris la un moment dat? Sunt aproape sută la sută sigură că nu, dar brusc mi-a stârnit îndoieli.

— Bine, spune el oftând. Nu contează.

Se ridică și mă ajută să mă ridic și eu. Mereu cavaler..

39

E prima mea petrecere oficială de vineri seară la Belleview și seara n-a ieșit... așa bine cum speram. Petrecerea a început de vreo jumătate de oră deja și n-au apărut decât Stormy, domnul Morales, Alicia și Nelson, care are Alzheimer și pe care l-a adus asistenta ca să mai schimbe peisajul. E îmbrăcat, oricum, cu un sacou elegant, bleumarin, cu nasturi de aramă. Nu c-ar fi venit prea mulți oameni nici pe vremea când organiza Margot treburile astea — doamna Maguire nu lipsea, dar ea a fost transferată la un alt cămin luna trecută, iar doamna Montero a murit în preajma sărbătorilor. Dar eu i-am împuiat capul lui Janette despre cum o să înviorez petrecerile de vineri și acum uite. Simt un nod de groază în stomac, pentru că, dacă află Janette cât de puțini vin, s-ar putea să renunțe până la urmă la petrecerile de vineri seară și mi-a venit o idee de milioane pentru următoarea — o petrecere USO[28] în stilul anilor '40. Dacă se alege praful de petrecerea de azi, n-am nicio șansă să mă lase să mai organizez una. Plus că să dai o petrecere și să te trezești că vin doar patru oameni, dintre care unul picotește, pare un rateu de zile mari. Stormy ori nu observă, ori nu e deranjată de chestia asta; o ține într-o cântare, și din gură, și la pian. Vorba aia, spectacolul trebuie să continue.

Încerc să-mi fac de lucru, să rămân zâmbitoare. „*Tra-la-la, totul e minunat.*" Am aliniat paharele rânduri-rânduri, așa că arată ca un bar în toată regula, și-am adus câteva chestii de-acasă — fața de masă de bună (fără pete de sos, proaspăt călcată), o vază micuță pe care am pus-o lângă farfuria cu fursecuri cu unt de arahide (la început am stat în cumpănă dacă să le fac cu unt de arahide, din cauza alergiilor, dar apoi mi-am amintit că oamenii în vârstă n-au așa multe alergii), frapiera de argint a alor mei, cu monograma lor, și un bol asortat de argint pentru feliile de lămâie și limetă.

Deja am bătut pe la ușile câtorva dintre locatarii mai activi, dar majoritatea sunt plecați. Bănuiesc că, dacă ești o fire activă, n-o să stai acasă într-o seară de vineri.

Tocmai răstorn arahidele cu sare într-un bol de cristal în formă de inimioară (adus de Alicia, care l-a scos de la păstrare, ăsta și cleștele pentru gheață) când John Ambrose McClaren intră pe ușă, într-o cămașă oxford bleu, cu un sacou sport bleumarin, nu foarte diferit de al lui Nelson! Sunt cât pe-aci să scot un țipăt. Punându-mi mâinile la gură, mă ghemuiesc pe podea, pitindu-mă după masă. Dacă mă vede, s-ar putea s-o ia la fugă. Nu știu ce caută aici, dar e ocazia perfectă să-l elimin. Mă las pe vine după masă, enumerându-mi în minte posibile căi de atac.

Și-apoi pianul amuțește și-o aud pe Stormy strigându-mă:

— Lara Jean? Lara Jean, unde ești? Ieși de după masă. Vreau să te prezint cuiva.

Mă ridic încet în picioare. John McClaren se uită lung la mine.

— Ce-i cu tine aici? mă întreabă, trăgând de gulerul cămășii de parcă l-ar sugruma.

— Lucrez ca voluntar aici, spun, păstrând distanța.

Nu vreau să-l sperii.

Stormy bate din palme.

— Voi doi vă știți?

John spune:

— Suntem prieteni, buni. Am fost vecini de cartier.

— Stormy e *bunica* ta?

Parcă m-a pălit cu leuca. Deci John e nepotul cu care voia să-mi facă lipeala! Din toate căminele de bătrâni din toate orașele din lumea largă! „*Nepotul meu seamănă cu Robert Redford la tinerețe*." Seamănă, chiar seamănă.

— E străbunica mea prin alianță, spune John.

Stormy se uită imediat de jur împrejur.

— Sst! Nu vreau să audă lumea că-mi ești stră-ceva.

John coboară glasul.

— A fost a doua soție a străbunicului.

— Preferatul meu, dintre toți soții, spune Stormy. Odihnească-se în pace,

boșorogul!

Se uită de la mine la John.

— Johnny, fii drăguț și adu-mi o votcă, cu sifon și multă lămâie.

Se așază la loc la pian și începe să cânte *When I Fall in Love*.

John vine spre mine și arăt spre el.

— Oprește-te imediat, John Ambrose McClaren. Ți-a picat numele meu?

— Nu! Jur că nu. Mi-a picat — nu-ți spun cine mi-a picat.

Face o pauză.

— Stai așa. Ție ți-a picat numele meu?

Scutur din cap, nevinovată ca o mielușea. Mă privește în continuare bănuitor, așa că mă concentrez pe băutura lui Stormy. Știu exact cum o bea. Îi pun trei cuburi de gheață, 60 de mililitri de votcă și un strop de sifon. Apoi îi storc trei felii de lămâie și le las să cadă în pahar.

— Poftim, îi zic, întinzându-i paharul.

— Poți să-l pui pe masă, zice.

— John! Îți spun că nu mi-ai picat tul

Clatină din cap.

— Pe masă.

Las paharul din mână.

— Nu-mi vine să cred că nu mă crezi. Parcă-mi amintesc că erai o persoană încrezătoare, genul care vede ce e mai bun în ceilalți.

— Rămâi de partea cealaltă a mesei, îmi spune John, foarte serios.

La naiba. Cum să-l prind dacă mă obligă să stau la trei metri distanță toată seara?

— Mie-mi convine, îi spun nonșalantă. Nici eu nu știu dacă să te cred. Vreau să zic, e cam mare coincidența, c-ai apărut aici.

— Stormy m-a șantajat emoțional până am acceptat să vinl

Mă uit involuntar la Stormy. Cântă mai departe la pian și se uită la noi zâmbind larg.

Domnul Morales se apropie de bar și îmi spune:

— Îmi acorzi acest dans, Lara Jean?

— Da, zic și-l avertizez pe John: Să nu îndrăznești să te apropii de mine.

El își aruncă mâinile în lături ca și cum ar vrea să mă țină departe de el.

— Nici tu să nu te apropii de mine.

În timp ce domnul Morales conduce pe o melodie lentă, îmi ascund fața în umărul lui ca să nu mi se vadă zâmbetul. Chiar mă pricep să fac pe spioana. John McClaren s-a așezat pe o canapeluță acum, se uită cum cântă Stormy la pian și stă de vorbă cu Alicia. L-am adus exact unde voiam. Nici măcar nu-mi vine să cred ce noroc a dat peste mine. Plănuisem să mă înființez la următoarea întâlnire de la Model UN, dar așa e mult mai bine.

Tocmai mă gândesc să mă apropii de el din spate și să-l iau prin surprindere, când Stormy se ridică și anunță că trebuie să facă o pauză pentru că vrea să danseze cu nepotul ei. Dau drumul la combină și pornesc CD-ul pe care l-am ales împreună pentru pauză.

— Stormy, ți-am zis că eu nu dansez, protestează John.

Când aveam dans la sport se prefăcea că se simte rău — așa tare urăște dansul.

Stormy îl ignoră, desigur. Îl trage de pe canapeluță și încearcă să-l învețe să danseze foxtrot.

— Lasă-ți mâna pe mijlocul meu, îl somează. Nu mi-am pus pantofii cu toc ca să stau toată seara la pian.

Stormy încearcă să-l învețe pașii și el o tot calcă pe picior.

— Aul se zbârlește la el.

Nu-mi pot reține chicotitul. Nici domnul Morales. Ne trage mai aproape de ei.

— Pot să intervin? întreabă.

— Vă rog!

John i-o împinge practic pe Stormy în brațe.

— Johnny, fii cavaler și invit-o pe Lara Jean la dans, spune Stormy în timp ce domnul Morales o învârte cu foc.

John mă privește curios și am senzația că e încă circumspect în privința mea și se întreabă dacă mi-a picat el sau nu.

— Invit-o la dans, îl îndeamnă domnul Morales, zâmbindu-mi larg. Vrea să danseze, nu-i așa, Lara Jean?

Dau din umeri prefăcându-mă tristă. Melancolică. Întruchiparea unei fete care abia așteaptă să fie invitată la dans.

— Vreau să văd tineretul cum dansează! zbiară Norman.

John McClaren se uită la mine, ridicând din sprânceană

— Dacă ne legănăm doar înainte și înapoi, probabil că n-o să te calc pe picioare.

Mă prefac că ezit, apoi încuviințez. Simt cum mi se accelerază pulsul. Ținta este în cătarea puștii.

Ne apropiem unul de altul, mă agăț cu brațele de gâtul lui, el îmi înconjoară mijlocul și începem să ne legănăm, în contratimp cu ritmul muzicii. Eu sunt scundă, n-am nici un metru cincizeci-șapte, el pare să aibă aproape 1,82, dar, pe tocuri, ne completăm binișor la dans. Din celălalt capăt al camerei Stormy îmi zâmbește cu subînțeles și eu mă fac că n-o văd. Probabil c-ar trebui să acționez și să-l elimin înainte să se prindă, dar bătrânii par așa încântați să ne vadă dansând. Nu s-o face gaură în cer dacă mai amân câteva minute.

Cum dansăm noi așa, îmi amintesc de banchetul de terminarea clasei a opta, cine cu cine s-a cuplat și cum pe mine nu m-a invitat nimeni să merg. Îmi închipuisem că eu și Genevieve o să mergem împreună cu mașina, dar apoi a zis că pe ei îi duce mama lui Peter și că merg mai întâi la un restaurant, ca la o întâlnire pe bune, și c-ar fi aiurea dacă aș merge și eu cu ei. Așa că până la urmă au mers ei doi cu Sabrina Fox și John. Sperasem că John McClaren o să mă invite să dansăm un blues împreună, dar n-a făcut-o; n-a dansat cu nimeni. Singurul tip care chiar a dansat a fost Peter. El era întotdeauna în mijlocul cercului în care dansau cei mai populari din școală.

John și-a lăsat mâna pe spatele meu, mă conduce, și cred c-a uitat complet de joc. L-am prins la cotitură.

— Te descurci binișor, îi spun.

Nu mai e mult din cântec. Ar fi cazul să mă grăbesc. „Te-am prins în cinci, patru, trei, doi —"

— Deci... tu și Kavinsky„ hm?

Mi-a distras complet atenția și, pentru o clipă, am uitat cu totul de joc.

— Da...

Dregându-și glasul, îmi zice:

— Chiar m-a surprins că sunteți împreună.

— De ce? Pentru că nu sunt genul lui? întreb nonșalant, ca și cum n-ar însemna nimic, ca și cum ar fi ceva stabilit, dar mă seacă de parcă m-ar fi lovit cineva drept în inimă cu o pietricică.

— Nu, ești.

— Atunci de ce?

Sunt sigură că John o să spună „pentru că nu mi-am închipuit că el ar fi genul *tău*", cum a zis și Josh.

Nu-mi răspunde imediat.

— În ziua aia când ai venit la Model UN, am încercat să te prind din urmă în parcare, dar plecaseși deja. Și-apoi am primit scrisoarea de la tine și ți-am răspuns și mi-ai răspuns și tu, și-apoi m-ai invitat la treaba din căsuță. Cred că n-am știut cum să interpretez toate astea. Înțelegi ce vreau să zic?

Se uită la mine în expectativă și am senzația că e important să-i spun că da.

Mă îmbujorez și aud un zumzăit în urechi, care, realizez cu întârziere, e de fapt sunetul inimii mele, bătând să-mi spargă pieptul. Dar nu mă opresc din dans.

El continuă.

— Poate c-a fost o prostie să-mi închipui asta, pentru că toate chestiile alea s-au întâmplat acum atâta amar de vreme.

„*Toate chestiile alea*"? Vreau să știu la ce se referă, dar nu s-ar cădea să-l întreb.

— Știi ce-mi amintesc eu? îl întreb brusc.

— Ce?

— Atunci când i s-au crăpat pantalonii scurți lui Trevor, când jucați baschet. Și toată lumea râdea așa tare că Trevor a început să se înfurie. Dar tu nu. Tu te-ai urcat pe bicicletă și ai făcut tot drumul până acasă și i-ai adus o pereche de pantaloni scurți lui Trevor. Chiar m-a impresionat chestia aia.

Îi apare o undă de zâmbet pe față.

— Mulțam.

Apoi nu mai spunem nimic, dar dansăm în continuare. E genul de om cu care te simți în largul tău și când taci.

— John?

— Hmm?

Îi întâlnesc privirea.

— Trebuie să-ți spun un lucru.

— Ce e?

— Mi-ai picat tu. Numele tău, adică. La joc.

— Pe bune?

John pare sincer dezamăgit, așa că mă simt vinovată.

— Pe bune. Îmi pare rău.

Îmi las mâinile pe umerii lui.

— Te-am prins.

— Ei bine, acum te-ai ales cu Kavinsky. Și de-abia așteptam să-l prind, sincer. Aveam un plan și toate cele.

— Ce plan aveai? îl întreb, foarte curioasă.

— De ce-ar trebui să i-l spun fetei care tocmai m-a eliminat? spune, ca o provocare, dar fără îndârjire, e doar de ochii lumii, și știm amândoi c-o să-mi spună.

Îi fac jocul.

— Haide, Johnny. Nu sunt doar fata care te-a eliminat. Sunt prietena ta prin corespondență.

John râde în barbă.

— Bine, bine. O să te-ajut.

Se termină melodia și ne desprindem unul de altul.

— Mulțumesc pentru dans, spun.

După atâta vreme, am aflat în sfârșit cum e să dansezi cu John Ambrose McClaren.

— Deci, ce-ai fi cerut dacă ai fi câștigat?

Răspunde imediat, fără ezitare.

— Tortul tău cu ciocolată și unt de arahide, pe care să fie scris numele meu cu bomboane Reese's Pieces.

Mă uit surprinsă la el. *Asta* și-ar fi dorit? Ar putea să ceară orice și vrea tortul meu? Îi fac o reverență.

— Mă simt onorată.

— Păi, a fost un tort foarte bun, zice.

---

[28] Petrecere în stilul celor organizate în anii '40 de United Service Organization pentru ridicarea moralului soldaților aflați pe front. (*N.t.*)

Câteva seri mai târziu, când vorbim la telefon, Peter îmi spune din senin:

— Eu ți-am picat, nu-i așa?

— Nu!

Nu i-am spus că l-am eliminat pe John în weekend. Nu vreau ca el — sau Genevieve, că veni vorba — să aibă informații suplimentare. Doar noi trei am mai rămas în joc.

— Deci chiar ți-am picat eu!

Scoate un geamăt.

— Nu mai vreau să mă joc jocul ăsta. Mă face să mă simt singur și foarte... frustrat. Nu te-am mai văzut de o săptămână, în altă parte decât la școală! Când o să se termine chestia asta?

— Peter, nu mi-ai picat tu. Mi-a picat John.

Mă simt un pic vinovată că-l mint, dar așa se joacă jocul ăsta dacă vrei să câștigi. Nu-ți permiți să ai prea multe scrupule.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcere. Apoi îmi zice:

— Așadar, o să te duci cu mașina până unde stă ca să-l prinzi? Stă la mama naibii. Te duc eu cu mașina dacă vrei.

— Încă nu mi-am pus la punct planul de atac, îi spun. Ție cine ți-a picat?

Știu că ori sunt eu, ori e Genevieve.

Tace.

— Nu-ți spun.

— Ei bine, i-ai spus altcuiva?

Lui Genevieve, de pildă?

— Nu.

Hmm.

— OK, păi, eu tocmai ți-am spus, așa că evident îmi datorezi măcar atâta lucru.

— Nu te-am obligat să-mi zici, se stropșește el, mi-ai oferit informația de

bună voie și, uite, dacă m-ai mințit și ți-am picat eu, elimină-mă odată, la naiba! Te implor. Vino chiar acum la mine și o să te las să te furișezi până în camera mea. O să stau fix în bătaia puștii dacă așa pot să te revăd.

— Nu.

— Nu?

— Nu, nu vreau să câștig așa. Când o să-mi revină numele tău, vreau să am satisfacția de a ști că te-am bătut corect. Prima mea victorie la Asasinii nu poate fi mânjită astfel.

Fac o pauză.

— Și, oricum, la tine acasă e teren neutru.

Peter oftează din rărunchi.

— Măcar vii la meciul de lacrosse de vineri?

Meciul de lacrosse! E ocazia ideală să-l elimin.

— Nu pot să vin, îi zic, încercând să par cât mai calmă. Tata are întâlnire și trebuie să stau eu cu Kitty.

E o minciună, dar el n-are de unde să știe.

— Păi, nu poți s-o iei și pe ea? M-a tot rugat s-o iau la un meci.

Gândesc rapid.

— Nu, are oră de pian după școală.

— De când cântă la pian?

— A început recent, de fapt. A auzit de la vecina noastră că ajută la dresarea cățeilor, îi relaxează.

Îmi mușc buza. Oare o să mă creadă? Adaug repede:

— Promit c-o să vin la următorul meci, orice-ar fi.

Peter geme și mai tare.

— Mă omori cu zile, Covey.

Cât de curând, dragul meu Peter.

O să apar pe neașteptate la meci; o să mă înțolesc în culorile echipei noastre, ba chiar o să-mi pictez și numărul lui de pe tricou pe față. O să fie așa fericit să mă vadă, încât n-o să bănuiască nimic!

Nu pot să explic pe deplin de ce e așa important jocul ăsta de-a Asasinii pentru mine. Știu doar că îmi doresc din ce în ce mai tare să câștig, pe zi ce trece. Vreau s-o bat pe Genevieve la joc, da, dar e mai mult decât atât. Poate că vreau să dovedesc că m-am schimbat și eu: nu mai sunt o molâie, am sânge în mine.

După ce termin de vorbit cu Peter, îi trimit un sms cu planul meu lui John și se oferă să mă ducă el cu mașina la meci. Se ține la el la liceu. Îl întreb dacă sigur nu-l deranjează să vină să mă ia tocmai de-acasă și el zice că merită efortul doar spre a-l vedea pe Kavinsky scos din joc. Eu răsuflu ușurată, pentru că tot ce-mi mai lipsește e să mă rătăcesc pe drum.

Vineri, după ore, dau fuga acasă să mă pregătesc. Mă schimb în culorile liceului — un tricou bleu, pantaloni scurți albi, șosete trei sferturi în dungi, cu alb și albastru, și o panglică albastră în păr. Îmi desenez un 15 mare pe obraz și-i trasez conturul cu creion dermatograf alb.

Țâșnesc afară de îndată ce John trage în fața casei. Poartă șapca lui veche, decolorată, de baseball cu Orioles, trasă pe ochi. Mă măsoară din priviri când urc în mașină.

— Arăți ca o majoretă,[29] îmi spune zâmbind.

Îl bat pe cozorocul șepcii.

— Într-o vară ai purtat chestia asta aproape în fiecare zi.

John zâmbește larg, ca și cum ar avea un secret, în timp ce iese cu spatele de pe alee. Acum zâmbesc și eu și nici măcar nu știu de ce.

— Ce-i? De ce zâmbești? îl întreb, trăgându-mi șosetele până la genunchi.

— Nimic, spune.

Îl împung în coastă.

— Hai, zi-mi!

— Mama mă tunsese foarte nasol la începutul verii și îmi era rușine. N-am mai lăsat-o să mă mai tundă niciodată de-atunci.

Se uită la ceasul de pe bord.

— La cât ziceai că începe meciul? La cinci?

— Da!

Stau ca pe ace de emoție. Peter o să fie mândru de mine că am pus la cale figura asta, sunt sigură c-o să fie.

Ajungem la liceul lui John în mai puțin de o jumătate de oră și mai avem ceva timp până ajunge autobuzul școlii, așa că John dă fuga înăuntru să ne ia ceva de rontăit de la automat. Se întoarce cu două doze de suc și o pungă de chipsuri cu sare și oțet pentru amândoi.

La scurt timp după ce se întoarce, un tip negru, înalt, într-o uniformă de lacrosse vine în fugă spre mașină. Îl strigă:

— McClaren!

Se apleacă și se apropie de geam, iar el și John se salută ca băieții, izbindu-și pumnul.

— Vii la Danica's după meci? îl întreabă.

John se uită cu coada ochiului la mine și-apoi spune:

— Nu, nu pot.

Amicul lui mă observă atunci și face ochii mari.

— Ea cine e?

— Eu sunt Lara Jean, nu sunt de la școala voastră, zic, ca o toantă, pentru că probabil că știe deja asta.

— Tu ești Lara Jean!

Dă din cap entuziast.

— Am auzit de tine. Tu ești motivul pentru care McClaren pierde vremea pe la un azil de bătrâni, este?

Mă înroșesc și John râde degajat.

— Șterge-o de-aici, Avery..

Avery se întinde peste John și dă mâna cu mine.

— Încântat de cunoștință, Lara Jean. Ne mai vedem!

Apoi o ia la fugă spre teren. Cât stăm să așteptăm, mai vin câțiva oameni la mașina lui să-l salute și văd că e exact cum bănuiam: are o mulțime de

prieteni și o mulțime de admiratoare. Un grup de fete trec pe lângă mașină, în drum spre teren, și una dintre ele se uită lung la mașină, drept la mine, cu o privire întrebătoare. John nu pare să observe. Mă întreabă la ce seriale mă uit, ce planuri am pentru vacanța din aprilie și vacanța de vară. Îi povestesc de planul tatei să mergem în Coreea.

— Am o poveste nostimă legată de tatăl tău, îmi spune John, uitându-se cu coada ochiului la mine.

— Oh, nu, gem. Ce-a făcut?

— El n-a făcut nimic, eu am comis-o.

Își drege glasul.

— E o poveste stingheritoare.

Îmi frec palmele încântată.

— Deci, am venit la tine acasă să te invit la banchetul de absolvirea clasei a opta. Aveam un plan măreț.

— Dar nu m-ai invitat niciodată la banchet!

— Știu, ajung acum la partea aia. Mă lași să povestesc sau nu?

— Aveai un plan măreț, spun.

John dă din cap.

— Așadar, am adunat un braț de bețe și câteva flori și le-am aranjat astfel încât să compună cuvântul „Banchet?" sub geamul tău. Dar tatăl tău s-a întors acasă în timp ce eram în mijlocul procesului și a crezut că am început să fac curățenie prin curțile oamenilor. Mi-a dat zece dolari și eu m-am intimidat și-am plecat pur și simplu acasă.

Încep să râd.

— Nu... nu-mi vine să cred c-ai făcut asta.

Nu-mi vine să cred c-a fost cât pe-aci să mi se întâmple chestia asta. Oare cum ar fi fost ca un băiat să facă ceva de genul ăsta pentru mine? În tot timpul ăsta cât am scris scrisori băieților, în care mi-a plăcut de câte cineva, nici măcar o dată nu s-a întâmplat să-i placă vreunui băiat de mine în același timp în care-mi plăcea mie de el. Întotdeauna eram doar eu cea care tânjea după

vreun băiat și era bine așa, era sigur. Dar asta e ceva nou. Sau vechi. Vechi și nou în același timp, pentru că e prima dată când aud de asta.

— Cel mai mare regret al meu dintr-a opta, spune John și-atunci îmi amintesc — cum mi-a povestit Peter odată că cel mai mare regret al lui John era că nu m-a invitat la banchet, cât de extaziată am fost când mi-a zis și-apoi cum el a dat-o cotită imediat, zicând c-a glumit.

Chiar atunci apare autobuzul școlii.

— Începe distracția, zic.

Nu mai am stare în timp ce urmărim jucătorii care coboară din autobuz — îl văd pe Gabe, apoi pe Darrell, dar Peter nu se vede încă. Și-apoi coboară și ultima persoană din autobuz și Peter tot n-a apărut.

— Ciudat...

— E posibil să vină cu mașina lui? întreabă John.

Clatin din cap.

— Nu vine niciodată cu mașina.

Îmi scot telefonul din geantă și-i trimit un sms:

Unde ești?

Niciun răspuns. S-a întâmplat ceva, știu sigur. Peter nu ratează niciun meci. A jucat și când avea gripă.

— Mă întorc imediat, îi zic lui John și sar din mașină, luând-o la fugă spre teren.

Băieții fac încălzirea. Îl găsesc pe Gabe pe margine, legându-și șireturile. Îl strig.

Își ridică privirea surprins.

— Large! Care-i treaba?

— Unde-i Peter? îl întreb, cu sufletul la gură.

— Nu știu, spune, scărpinându-și ceafa. I-a zis antrenorului că are o urgență în familie. Părea că e pe bune. Kavinsky n-ar rata un meci dacă n-ar fi

vorba de ceva important.

Deja am luat-o la fugă înapoi spre mașină. Cum urc, spun gâfâind:

— Poți să mă duci până la Peter acasă?

Văd mai întâi mașina ei. Parcată pe strada din fața casei lui. În clipa următoare îi văd pe ei doi, stând unul lângă altul în mijlocul străzii, în văzul lumii. O strânge în brațe, ea e rezemată de el de parcă nu s-ar putea ține pe picioare. Și-a ascuns fața la pieptul lui. El îi spune ceva la ureche, mângâind-o blând pe păr.

Nu durează mai mult de câteva secunde, dar pare că totul se derulează cu încetinitorul, de parcă aș merge prin apă. Cred că mi s-a tăiat respirația, mă ia cu amețeală, văd ca prin ceață. De câte ori i-am văzut stând așa? De așa multe ori că am pierdut socoteala.

— Nu te opri, îi spun poticnit lui John și el se conformează.

Trece pe lângă casa lui Peter, iar ei nici măcar nu se uită la noi. Slavă Domnului că nu se uită.

— Poți să mă duci acasă? îl întreb încet.

Nici măcar nu mă simt în stare să mă uit la John. Detest faptul că a văzut și el scena.

— Poate că nu e..., începe John, apoi se oprește. Era doar o îmbrățișare, Lara Jean.

— Știu.

Orice o fi fost, a ratat meciul din cauza ei.

Aproape am ajuns în dreptul casei mele când mă întreabă într-un final:

— Ce-ai de gând să faci?

M-am gândit la asta tot drumul.

— O să-i spun lui Peter să treacă pe aici în seara asta și-apoi o să-l elimin.

— Mai joci?

Pare surprins.

Mă uit pe geam, la locurile cunoscute.

— Sigur. O să-l elimin și-apoi o s-o elimin pe Genevieve și o să câștig.

— De ce vrei așa tare să câștigi? mă întreabă. E din cauza premiului?

Nu-i răspund. Dacă deschid gura, o să încep să plâng.

Am ajuns acasă.

— Mulțam că m-ai condus, mormăi și cobor înainte să apuce să-mi răspundă.

Dau fuga în casă, îmi arunc încălțările din picioare și urc fuga la mine în cameră, unde mă întind în pat și încep să mă zgâiesc la tavan. Am lipit stele fosforescente pe tavan acum câțiva ani buni și pe majoritatea le-am râcâit de-acolo, în afară de una care s-a ținut tare pe poziție și atârnă acum ca o stalactită.

Stea voioasă, prima stea, când picuri lumina ta, îmi doresc de s-ar putea să-mplinești dorința mea.[30] Îmi doresc să nu plâng.

Îi trimit un sms lui Peter: „Treci pe la mine după ce termini cu Genevieve".

Îmi răspunde scurt: „Bine".

Atât, doar „bine". Nu neagă, nu-mi dă nicio explicație. În tot timpul ăsta i-am tot căutat scuze. Am avut încredere în Peter și n-am avut încredere în ce-mi spunea intuiția. De ce eu sunt cea care-i face atâtea concesii, prefăcându-mă că nu mă supără o chestie care mă supără de fapt? Doar ca să nu-l pierd?

În contract am convenit că ne vom spune întotdeauna adevărul. Am promis că n-o să ne frângem inima unul altuia. Așadar, s-ar părea că și-a încălcat cuvântul de două ori acum.

---

[29] În original: „rally girl" — în liceele americane, fete care joacă un rol asemănător majoretelor, dar pentru un jucător individual, în ideea de a-i ridica moralul înaintea unui meci. (*N.t.*)

[30] În original *Star Light, Star Bright*, o poezie pentru copii rostită de obicei la vederea unei stele căzătoare. (*N. t.*)

Eu și Peter stăm împreună pe veranda din față. Aud televizorul din camera de zi. Kitty se uită la un film. Domnește o tăcere interminabilă între noi, întreruptă doar de țârâitul greierilor.

El e cel care rupe tăcerea.

— Nu e ceea ce crezi, Lara Jean, chiar nu e.

Stau o clipă să-mi adun gândurile, să alcătuiesc ceva coerent din ele.

— Când a început relația dintre noi, eram perfect fericită să stau acasă cu tata și surorile mele. Mă simțeam în largul meu. Și-apoi am început să ne vedem și a fost... a fost ca și cum m-ai fi scos în lume.

Privirea i se îmblânzește când spun asta.

— La început am fost speriată, dar îmi și plăcea. O parte din mine își dorește să rămână pentru totdeauna lângă tine. Aș putea s-o fac cu ușurință. Aș putea să te iubesc pentru totdeauna.

— Atunci fă-o, spune, încercând să pară degajat.

— Nu pot.

Respir poticnit.

— V-am văzut. O îmbrățișai, o țineai în brațe. Am văzut totul.

— Dacă ai fi văzut totul, ai ști că n-a fost așa cum spui tu, începe.

Mă uit lung la el și se pleoștește.

— Zău așa. Nu te uita așa la mine.

— N-am ce să fac. Doar așa pot să mă uit la tine acum.

— Gen a avut nevoie de ajutorul meu azi, așa că i-am fost alături, dar ca prieten, atât.

— N-are rost, Peter. A pus de mult gheara pe tine și pur și simplu nu mai e loc și pentru mine.

Îmi dau lacrimile și mi se încețoșează privirea. Mi le șterg cu mâneca de la haină. Nu mai rezist să stau aici, în preajma lui. Mă doare prea tare când mă uit la el.

— Merit mai mult de-atât, știi? Merit... merit să fiu fata cea mai importantă din viața cuiva.

— Dar *ești*.

— Nu, nu sunt. Ea e cea mai importantă. O protejezi în continuare, îi protejezi secretul, oricare ar fi. Dar de ce o protejezi? De mine? Cu ce am rănit-eu vreodată?

Își întinde mâinile în lături, depășit de situație.

— M-ai luat de lângă ea. Ai devenit cea mai importantă persoană din viața mea.

— Dar nu sunt. Tocmai asta-i faza. Tot ea e.

Se bâlbâie și încearcă să nege c-ar fi așa, dar degeaba. Cum aș putea să-l mai cred când adevărul e-n fața ochilor mei?

— Știi de unde știu că ea e cea mai importantă persoană din viața ta? De fiecare dată o alegi pe ea.

— Aiureal se înfurie el. Când am aflat că ea a filmat videoclipul ăla, i-am spus că, dacă te mai rănește vreodată, am terminat-o cu ea.

Peter vorbește în continuare, dar eu nu mai aud nimic din ce spune.

Știa.

Știa că Genevieve a postat videoclipul ăla, știa și nu mi-a spus.

Peter s-a oprit; se uită atent la mine.

— Lara Jean? Ce s-a întâmplat?

— Știai?

Pălește la față.

— Nu! Nu e ceea ce crezi. N-am știut de la început.

Îmi umezesc buzele și strâng din ele.

— Deci la un moment dat ai aflat adevărul și nu mi-ai spus.

Simt că mă sufoc.

— Știai cât de necăjită eram și ai continuat să-i iei apărarea și-apoi ai aflat adevărul și nu mi-ai spus.

Peter începe să vorbească grăbit.

— Lasă-mă să-ți explic. Abia de curând am aflat că Gen a filmat videoclipul. Am întrebat-o, și-a cedat și a recunoscut totul față de mine. În noaptea aia în excursie, ne-a văzut în jacuzzi și ne-a filmat. Ea e cea care l-a trimis la Anonybitch și l-a pus și în amfiteatru.

Am știut și m-am lăsat dusă de nas de Peter, m-am prefăcut că nu știam ceea ce știam de fapt. Și de ce? De dragul lui?

— Au dat-o peste cap niște probleme de familie prin care trece și era geloasă și s-a descărcat pe noi doi...

— Cum ar fi? Prin ce trece?

Nu-l întreb sperând c-o să-mi răspundă, știu că n-o să-mi spună. Îl întreb ca să dovedesc ceva.

Pare chinuit.

— Știi că nu pot să-ți spun. De ce mă tot pui în poziția de a-ți spune „nu"?

— Te pui singur în poziția asta. Ea ți-a picat, nu-i așa? La joc, ți-a picat ea și ei i-a picat numele meu.

— Cui îi pasă de prostia aia de joc? Covey, vorbim despre noi doi.

— Mie-mi pasă de prostia aia de joc.

Peter îi e loial mai întâi ei, și-abia apoi mie. Pe primul loc e Genevieve și-apoi vin eu. Asta-i treaba. Așa a fost dintotdeauna. Și mi s-a luat. Îmi pică fisa deodată. Îl întreb brusc:

— Ce căuta Genevieve pe-afară în noaptea aia în excursie? Toate prietenele ei erau în cabană.

Peter închide scurt ochii.

— De ce contează chestia asta?

Îmi amintesc noaptea aia în pădure. A părut surprins să mă vadă. Chiar șocat. Nu mă aștepta pe mine. O aștepta pe *ea*. Și-o așteaptă și-acum.

— Dacă n-aș fi venit să-mi cer scuze în noaptea aia, ai fi sărutat-o pe ea?

Nu-mi răspunde imediat.

— Nu știu.

Aceste două cuvinte îmi confirmă tot ce bănuiam. Îmi taie răsuflarea.

— Dacă o să câștig... știi ce dorință mi-aș pune?

N-o spune, n-o spune. Nu spune ceva ce nu poți lua înapoi.

— Mi-aș dori să nu fi început chestia asta.

Cuvintele îmi reverberează în minte, în jurul meu.

Icnește. Ochii i s-au îngustat și strânge din buze. L-am rănit. Oare asta îmi doream? Am crezut că da, dar acum, când mă uit la chipul lui, nu mai sunt așa sigură.

— Nu e nevoie să câștigi jocul ca să obții asta, Covey. Pot să-ți îndeplinesc dorința chiar acum dacă asta dorești.

Întind amândouă mâinile și mi le las pe pieptul lui. Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Te-am scos din joc. Cine ți-a picat?

Deja știu răspunsul.

— Genevieve.

Mă ridic.

— Pa, Peter!

Și-apoi intru în casă și închid ușa. Nu mă uit în urmă, nici măcar o dată.

Ne-am despărțit atât de ușor. De parcă n-ar fi însemnat nimic. De parcă relația noastră n-ar fi însemnat nimic. Oare asta dovedește că n-a fost să fie de fapt? C-am fost doar o întâmplare? Dacă era menit să fie ceva între noi doi, cum am putea să ne despărțim uite așa?

Cred că răspunsul e că n-a fost să fie.

Despărțirea dintre mine și Peter e ceva tipic pentru anii de liceu. Vreau să zic că e ceva efemer. Chiar și durerea asta e ceva finit, care o să treacă. Ar trebui să mă agăț și de sentimentul usturător că am fost trădată și să mi-l amintesc și să-l prețuiesc, pentru că e prima mea despărțire adevărată. Toate astea fac parte din procesul îndrăgostirii. Și nu e ca și cum mi-aș fi închipuit că vom rămâne împreună toată viața; avem doar șaisprezece, respectiv, șaptesprezece ani. Cândva o să-mi amintesc cu nostalgie de momentele astea.

Asta îmi tot spun, chiar și când îmi dau lacrimile, chiar și când mă întind în pat în noaptea aia și adorm plângând. Plâng până când mă ustură obrajii de cât mi-am șters lacrimile. Prăpastia asta de tristețe începe cu Peter, dar merge mai adânc de-atât.

Pentru că un singur gând mi se derulează prin minte, în buclă: *Mi-e dor de mama, mi-e dor de mama, mi-e așa dor de ea.* Dacă ar mai fi aici, mi-ar aduce o ceașcă de ceai pentru somn liniștit și s-ar așeza la capul patului. Mi-ar trage capul în poala ei, m-ar mângâia pe păr și mi-ar șopti la ureche „*O să fie bine, Lara Jean, totul va fi bine*". Și eu aș crede-o, pentru că tot ce spunea ea era adevărat.

„Oh, mami, cât de dor îmi e de tine. De ce nu ești aici, când am nevoie de tine, mai mult ca oricând?"

* * *

Deocamdată am păstrat un șervețel pe care Peter a schițat un portret cu mine, cotorul biletului de când am fost prima dată la film împreună, poezia pe care mi-a dăruit-o de Valentine's Day. Și colierul. Sigur c-am păstrat colierul. Nu m-am simțit în stare să mi-l scot de la gât. Nu încă.

Sâmbătă zac toată ziua în pat, sculându-mă doar cât să iau o gustare și să-i dau drumul lui Jamie în curtea din spate să facă pipi. Mă uit la niște

comedii romantice, doar la părțile triste. De fapt, ar trebui să pun la punct un plan ca s-o elimin pe Genevieve din joc, dar nu pot. Mă doare de fiecare dată când mă gândesc la ea, la joc și mai ales la Peter. Decid să nu mă mai gândesc la asta până ce-o să fiu în stare să mă concentrez ca lumea.

John îmi trimite un sms la un moment dat să se asigure că mă simt bine, dar nu sunt în stare să-i răspund. Las și asta pe mai târziu.

Singura dată când ies din casă e duminică după-amiază, când avem ședința comitetului de planificare a petrecerii de la Belleview. Cu puțin ajutor din partea lui Stormy, Janette a aprobat ideea mea de a organiza o petrecere în stilul anilor '40 și spectacolul trebuie să continue, la naiba cu despărțirile.

Stormy spune că toată lumea din cămin e entuziasmată de idee. Ea în mod deosebit pentru că umblă vorba că o parte dintre locatarii de la Ferncliff, celălalt cămin de bătrâni mai mare din oraș, s-ar putea să vină cu microbuzul. Stormy spune că în rândul lor s-ar putea să fie cel puțin un văduv eligibil pe care-l știe de la clubul de lectură pentru vârstnici de la biblioteca din oraș. Asta le stârnește interesul și celorlalte doamne din cămin.

— E un domn foarte distins, genul care arată și mai bine odată cu vârsta, le tot spune. Pe deasupra, conduce și-acum!

Mă asigur că răspândesc chiar eu informația. Orice ca să le stârnesc interesul.

La petrecere toată lumea va primi cinci „obligațiuni de război", cu care poți cumpăra un pahar de punch cu whisky„ o insignă micuță cu steagul sau un dans. A fost ideea domnului Morales. De fapt, ideea lui a fost să se ofere o obligațiune în schimbul unui dans cu o doamnă, dar l-am făcut cu toate cu ou și cu oțet pentru că se poartă sexist și am convenit c-ar trebui să acopere un dans cu un domn *sau* o doamnă. Alicia, mereu pragmatică, a zis:

— Vor fi mai multe femei decât bărbați, așa că femeile or să facă legea oricum.

Eu m-am plimbat de la un locatar la altul, rugându-i să-mi împrumute poze din anii '40, dacă au cumva, mai ales poze cu ei în uniformă sau la vreo

petrecere din vremea aceea. O locatară s-a strâmbat și mi-a zis:

— Scuză-mă, dar eu aveam șase ani în 1945!

I-am zis imediat că sunt binevenite și pozele cu părinții, desigur — dar deja îmi închidea ușa în nas.

Cursul în care-i învățam să facă albume de amintiri s-a transformat, de facto, într-un comitet de planificare a petrecerii. Am scos la imprimantă obligațiuni de război și domnul Morales le decupează cu cutter-ul meu. Maude, care e nou-venită în grup și le are cu Internetul, decupează articole din ziare din vremea războiului ca să decoreze masa cu aperitive. Prietena ei, Claudia, se ocupă de playlist.

Alicia va avea propria ei măsuță. Pregătește o ghirlandă cu cocori din hârtie, fiecare de altă culoare, lila și portocaliu, și turcoaz, și cu model floral. Stormy s-a strâmbat când a văzut că se abate de la culorile tradiționale, roșu, alb și albastru, dar Alicia s-a ținut tare pe poziție și am sprijinit-o și eu. În stilul ei obișnuit, rafinat, fotografiile ei cu cetățeni americani de origine japoneză, închiși în lagărele de concentrare, sunt expuse în rame argintii, elegante.

— Pozele astea chiar or să ne taie cheful, îmi șoptește Stormy, îndeajuns de tare spre a fi auzită.

Alicia se întoarce imediat.

— Pozele astea sunt menite să-i educe pe cei ignoranți.

Stormy se îndreaptă de spate, la înălțimea ei de 1,60, 1,67 pe tocuri.

— Alicia, m-ai făcut „*ignorantă*" cumva?

Mă încordez. Stormy a investit mult efort în petrecerea asta și a fost un pic mai „furtunoasă" ca de obicei în ultimul timp.

Pur și simplu nu am nervii pentru încă o ceartă între ele în momentul ăsta. Sunt pe punctul de a le ruga să cadă la pace, când Alicia o privește tăios în ochi și zice:

— Dacă te simți cu musca pe căciulă.

Eu și Stormy icnim amândouă șocate. Apoi Stormy se îndreaptă hotărâtă

spre masa Aliciei și-i mătură de pe masă cocorii de hârtie, cu un gest ca la teatru. Alicia țipă și eu icnesc din nou. Toată lumea se uită înspre noi.

— Stormy!

— Îi iei partea *ei*? Tocmai m-a făcut ignorantă! Stormy Sinclair o fi multe lucruri, dar ignorantă nu sunt.

— Nu iau partea nimănui, spun, aplecându-mă să adun cocorii de hârtie.

— Dacă iei partea cuiva, ar trebui s-o iei pe-a mea, spune Alicia.

Arată cu bărbia spre Stormy.

— Se crede o mare doamnă, dar e un copil care face crize de nervi din cauza unei petreceri.

— Un copil! zbiară Stormy.

— Vreți să nu vă mai certați?

Spre rușinea mea profundă, îmi dau lacrimile.

— Nu am nervii pentru asta azi.

Îmi tremură glasul.

— Chiar nu.

Se uită una la alta și apoi vin amândouă grăbite lângă mine.

— Draga mea, ce-ai pățit? mă întreabă blând Stormy. Trebuie să fie ceva legat de un băiat.

— Vino să te așezi, spune Alicia.

Mă conduc la canapea și se așază de-o parte și de alta a mea.

— Toată lumea afară! zbiară Stormy și ceilalți se risipesc imediat. Acum spune-ne ce s-a întâmplat.

Mă șterg la ochi cu mâneca de la cămașă.

— Eu și Peter ne-am despărțit.

E prima dată când o spun cu voce tare.

Stormy icnește surprinsă.

— Te-ai despărțit de Dl Arătos! E din cauza unui alt băiat?

I se citește speranța pe față și știu că se gândește la John.

— N-a fost din cauza unui alt băiat. E complicat.

— Draga mea, nu e niciodată complicat, spune Stormy.. Pe vremea mea...

Alicia se uită chiorâș la ea.

— Las-o să vorbească!

— Peter n-a uitat-o nici acum pe fosta lui prietenă, Genevieve, zic, trăgându-mi nasul. Ea a fost cea care a postat videoclipul ăla cu noi doi în jacuzzi și Peter a aflat și nu mi-a spus.

— Poate că n-a vrut să te rănească, spune Alicia.

Stormy clatină vehement din cap, așa tare că îi șuieră cerceii prin aer.

— Băiatul ăla e o jigodie, scurt și la obiect. Ar trebui să te trateze ca pe o regină pe tine, nu pe fata asta, Genevieve.

— Tu vrei doar ca Lara Jean să se cupleze cu strănepotul tău, o acuză Alicia.

— Și dacă vreau, ce? Ia spune, Lara Jean, îmi zice, cu o sclipire în ochi. Ai planuri pentru diseară?

La faza asta pufnim toate trei în râs.

— Nu mă pot gândi la nimeni în afară de Peter acum, spun. Tu-ți mai amintești de primul tău iubit?

Stormy a avut atâția iubiți — oare chiar și-o mai aminti? Dar încuviințează.

— Garrett O'Leary. Eu aveam cincisprezece ani și el avea optsprezece și am dansat o singură dată împreună, dar felul cum mă simțeam când se uita la mine...

Se înfioară toată.

Mă uit în stânga, la Alicia.

— Și prima ta iubire a fost soțul tău, Phillip, nu?

Spre surprinderea mea, scutură din cap.

— Primul meu iubit se numea Albert. Era cel mai bun prieten al fratelui meu mai mare. Am crezut c-o să mă mărit cu el. Dar n-a fost să fie. Și-apoi l-am întâlnit pe Phillip.

Zâmbește.

— Phillip a fost dragostea vieții mele. Și totuși nu l-am uitat niciodată pe Albert. Cât de tânără am fost cândva! Stormy, îți vine să crezi c-am fost așa tinere cândva?

Stormy nu-i răspunde nonșalant ca de obicei. Ochii i se umezesc și spune, blând, cum n-am auzit-o vreodată:

— Parc-a fost acum un milion de vieți. Și totuși...

— Și totuși..., repetă Alicia.

Îmi zâmbesc amândouă duios, cu o afecțiune atât de sinceră, încât îmi dau din nou lacrimile.

— Ce-o să mă fac acum că Peter nu mai e iubitul meu? mă întreb cu voce tare.

— O să faci exact ce făceai înainte să fie iubitul tău, îmi spune Alicia. O să faci ce faci în fiecare zi și-o să-i duci dorul la început, dar cu timpul o să-ți mai treacă. O să se mai ostoiască dorul.

Întinde mâna ei cu pielea ca pergamentul și-mi atinge blând obrazul. Îi joacă un zâmbet pe buze.

— Ai nevoie doar de timp și tu, micuțo, ai tot timpul din lume.

E un gând care mă alină, dar nu știu dacă să cred că e adevărat, nu întru totul. Cred că timpul s-ar putea să curgă altfel pentru tineri. Minutele durează mai mult, sunt mai vii, mai pătimașe. Tot ce știu e că fiecare minut fără el mi se pare interminabil, lung, de parcă aș aștepta ceva, l-aș aștepta să se întoarcă la mine. Eu, Lara Jean, știu că n-o să se întoarcă, dar inima mea nu pare să înțeleagă că s-a sfârșit.

După asta, cu forțe proaspete, odată ce mi-am șters lacrimile, stau cu Janette în biroul ei, punând la punct detaliile legate de petrecere. Când pomenește în treacăt de salonaș, încremenesc.

— Janette, salonașul nu e îndeajuns de mare.

— Nu știu ce să-ți zic. Sala principală e rezervată pentru bingo. O au rezervată în fiecare vineri.

— Dar petrecerea asta e un eveniment majorl Nu pot să se mute cei cu bingo în salonaș doar pentru o seară?

— Lara Jean, nu pot să mut lumea cu bingo. Vin oameni din întreaga comunitate pentru asta, inclusiv mama celui care ne închiriază clădirea. Sunt multe în joc aici. Am mâinile legate.

— Ei bine, atunci sala de mese?

Am putea să mutăm toate mesele și în mijlocul sălii să fie ringul de dans și să instalăm gustările pe o masă lungă, rezemată de perete. Ar putea să meargă.

Janette îmi aruncă o privire gen „*Fată, mă lași?*".

— Și cine o să mute toate mesele și scaunele? Tu?

— Păi, da, eu și sunt sigură c-am putea găsi niște voluntari...

— Și să ne trezim că vreunul dintre locatari își nenorocește spatele și dă în judecată căminul? Nu, *gracias*.

— N-am avea nevoie să mutăm toate mesele, doar jumătate. N-ai putea să rogi personalul să ne ajute?

Janette deja clatină din cap când mă pălește inspirația.

— Janette, am auzit că cei de la Ferncliff s-ar putea să trimită și ei niște bătrâni. De la *Ferncliff*. Deja se autointitulează cel mai bun cămin de bătrâni din zona munților Blue Ridge.

— Oh, Doamne, Ferncliff e o groapă de gunoi. Oamenii care lucrează acolo nu sunt buni de nimic. Eu am *masterat*. „Cel mai bun cămin de bătrâni din zona munților Blue Ridge"? Auzi la ei. Din părțil

Acum trebuie doar să-i dau lovitura de grație.

— Îți spun eu, Janette, dacă petrecerea asta n-o să fie la înălțime, o să picăm de proști. Nu putem lăsa să se întâmple una ca asta. Vreau ca locatarii de la Ferncliff să plece de-aici, în cărucior sau pe picioarele lor, dorindu-și să poată sta la Belleview.

— Bine, bine. O să-i pun pe îngrijitori să pregătească sala de mese.

Janette scutură din deget.

— Ești ca un câine care a prins un os, fato!

— N-o să regreți, îi promit. Măcar pentru poze. O să le punem peste tot pe site. Toată lumea o să ne invidieze!

La faza asta Janette strânge satisfăcută din ochi și eu răsuflu ușurată. Petrecerea asta trebuie să iasă bine. E musai. E singura mea rază de lumină.

43

Duminică seară îmi ondulez părul cu fierul. Să-ți ondulezi părul e, în sine, un gest optimist. Îmi place să mi-l ondulez seara și să mă gândesc la toate chestiile care mi se pot întâmpla mâine. De asemenea, în general arată mult mai bine dacă ți-l faci înainte să te culci și nu mai stă așa înfoiat.

Mi-am prins jumătate din el cu agrafe și aproape c-am terminat și cu cealaltă jumătate, când Chris îmi intră în cameră pe geam.

— Teoretic n-am voie să ies din casă acum, așa că trebuie să aștept până adoarme mama ca să mă duc acasă, îmi spune, scoțându-și geaca de motociclist. Ești în continuare deprimată din cauza lui Kavinsky?

Îmi mai răsucesc un mănunchi de păr în jurul ondulatorului.

— Da, vreau să zic, n-au trecut nici patruzeci și opt de ore deocamdată.

Chris mă înconjoară cu brațul.

— Îmi pare rău să-ți spun asta, dar chestia asta era sortită eșecului de la început.

O privesc jignită.

— Mulțumesc frumos.

— Păi, ăsta-i adevărul. Felul cum v-ați cuplat a fost bizar și-apoi s-a întâmplat și toată faza cu videoclipul din jacuzzi.

Îmi ia ondulatorul din mână și începe să-și onduleze părul.

— Deși, trebuie să spun, probabil că ți-a făcut bine să treci prin toată povestea asta. Ai dus o viață foarte protejată, scumpo. Tinzi să-i judeci pe ceilalți uneori.

Îi smulg ondulatorul din mână și mă prefac că-i trag una după ceafă cu el.

— Ai venit să mă înveselești sau să-mi enumeri toate defectele?

— Scuze! Zic și eu.

Îmi zâmbește încurajator.

— Să nu fii tristă prea mult timp. Nu e genul tău. Mai sunt și alți tipi în afară de Kavinsky. Tipi care nu sunt rebuturi rămase de la vară-mea. Tipi gen

John McClaren. E sexy tipul. M-aș băga eu pe fir cu el dacă nu i-ar plăcea de tine.

— Nu pot să mă gândesc la nimeni altcineva acum, spun moale. De-abia m-am despărțit de Peter.

— E o scânteie între tine și *Johnny boy*. Am văzut-o cu ochii mei la petrecerea aia cu capsula timpului. Te vrea.

Mă lovește cu umărul.

— Îți plăcea de el mai demult. Poate c-a mai rămas ceva pe-acolo.

O ignor și-mi ondulez mai departe părul, buclă cu buclă.

Peter stă în continuare în fața mea la ora de chimie. N-am știut că poate să-ți fie și mai dor de cineva când e doar la câțiva pași de tine. Poate că e din cauză că nu se uită la mine, nici măcar o dată. Nu-mi dădusem seama că devenise o parte așa de importantă din viața mea. Îmi devenise atât de... familiar. Și acum pur și simplu a dispărut. N-a dispărut, e în continuare aici, doar că nu mai pot ajunge la el, ceea ce s-ar putea să fie și mai rău. Pentru o clipă ce-a fost între noi a fost minunat. Chiar minunat. N-a fost minunat? Poate că lucrurile cu adevărat minunate nu sunt menite să țină prea mult; poate că asta le face și mai prețioase, faptul că sunt efemere. Poate că doar încerc să mă încurajez. Funcționează, oarecum. Oarecum îmi e de-ajuns deocamdată.

După oră, Peter nu se ridică imediat de la locul lui și-apoi se întoarce spre mine și-mi spune:

— Bună!

Îmi sare inima din piept.

— Bună!

Mă izbește deodată ideea irațională că, dacă vrea să ne împăcăm, o să accept. La naiba cu mândria mea, la naiba cu Genevieve, la naiba cu toate.

— Deci, vreau să-mi dai colierul înapoi, zice. Evident.

Duc imediat mâna la medalionul în formă de inimă de la gât. Am intenționat să mi-l scot azi-dimineață, dar nu m-am simțit în stare.

Și-acum trebuie să i-l dau înapoi? Stormy are o casetă plină cu zorzoane și cadouri de la foști iubiți. N-am crezut că va trebui să înapoiez singurul cadou primit de la un băiat. Dar *a fost* scump și Peter e o fire practică. Și-ar putea recupera banii și mama lui ar putea să-l vândă altcuiva.

— Sigur, spun, încercând să-l desfac pe bâjbâite.

— N-am zis că trebuie să mi-l dai chiar în secunda asta, spune și mă opresc.

Poate c-o să mă lase să-l mai păstrez o vreme sau chiar pentru totdeauna.

— Dar o să-l vreau.

Nu pot să-l desfac și-mi ia o veșnicie și e un chin pentru că el stă și se uită la mine. Într-un final vine în spatele meu și-mi ridică părul de pe ceafă, lăsându-l să cadă pe un umăr. Poate că e doar imaginația mea, dar mi se pare că-i aud bătăile inimii. Inima lui bate și a mea pare că se frânge în două.

44

Kitty dă buzna în camera mea. Eu stau la birou, îmi fac temele. De nu știu când n-am mai stat la birou să-mi fac temele. De obicei mergeam cu Peter la Starbucks după ore. Deja mă simt mai singură.

— Te-ai despărțit de Peter? mă întreabă pe un ton autoritar.

Tresar.

— Cine ți-a zis?

— Nu contează. Răspunde-mi la întrebare.

— Păi... da.

— Nu-l meriți, se stropșește la mine.

Mă clatin de parcă m-ar fi lovit.

— Poftim? Ești sora *mea* — nu-i corect să-i iei partea lui Peter. Nici măcar n-ai auzit varianta mea. Nu c-ar trebui să ți-o spun. Nu știi că niciodată n-ai voie să iei partea altcuiva împotriva surorii tale?

Încrețește din buze.

— Care e varianta ta?

— Varianta mea e că e complicat. Peter mai are și acum sentimente pentru Genevieve...

— N-o mai vede la modul ăsta. Nu inventa scuze.

— N-ai văzut ce-am văzut eu, Kitty! izbucnesc.

— Ce-ai văzut? mă provoacă, împungându-și bărbia spre mine ca o armă. Spune-mi.

— Nu e vorba doar de ce-am văzut. E ceva ce-am știut de la bun început. Doar că — nu contează. N-ai înțelege, Kitty.

— L-ai văzut sărutând-o? L-ai văzut?

— Nu, dar...

— Dar nimic.

Mijește ochii la mine.

— Chestia asta are ceva de-a face cu tipul ăla cu nume ciudat? John

Amberton McClaren sau cum îi zice?

— Nu! De ce mă întrebi una ca asta?

Scot o exclamație șocată.

— Stai așa! Iar mi-ai citit corespondența?

Se strâmbă și știu c-a citit-o, afurisita.

— Nu schimba vorba! Îți place de el sau nu?

— Asta n-are nimic de-a face cu John McClaren. E vorba de mine și de Peter.

Vreau să-i spun că Peter a știut că Genevieve a filmat videoclipul ăla și l-a transmis mai departe. A știut și, chiar și-așa, a protejat-o. Dar nu pot să-i spulber iluziile copilărești despre cine e Peter, de fapt. Ar fi prea crud să-i fac asta.

— Kitty, nu contează. Peter mai are sentimente pentru Genevieve și am știut-o dintotdeauna. Și, în plus, ce rost are să am o relație serioasă cu Peter când o să sfârșim prin a ne despărți, cum au făcut-o Margot și Josh? Relațiile din liceu rareori durează, știi asta. Și pe bună dreptate. Suntem prea tineri ca să avem o relație serioasă.

Chiar în timp ce spun asta, îmi apar lacrimi în colțul ochilor.

Kitty se înmoaie. Mă înconjoară cu brațul.

— Nu plânge!

— Nu plâng. Doar mi-au dat lacrimile un pic.

Oftând din rărunchi, zice:

— Dacă asta e dragostea, eu zic pas. Nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Când o să mă fac mai mare, o să fac cum știu eu.

— Cum adică? o întreb.

Kitty dă din umeri.

— Dacă îmi place de un băiat, bine, o să ies cu el, dar n-am de gând să stau acasă și să plâng după el.

— Kitty, nu te preface că tu nu plângi niciodată.

— Plâng când am motive serioase.

— Ai plâns deunăzi pentru că tata nu te-a lăsat să stai să te uiți la

televizor până târziu!

— Păi, ei bine, era o treabă serioasă pentru *mine*.

Îmi trag nasul.

— Nu știu de ce mă cert cu tine pe tema asta.

E prea mică să înțeleagă. O parte din mine speră că nu va înțelege niciodată. Mie îmi era mai bine când nu înțelegeam.

În seara aia, spăl vasele cu tata când își drege glasul și îmi zice:

— Deci, mi-a zis Kitty despre marea despărțire. Cum te simți?

Clătesc un pahar și-l pun în mașina de spălat vase.

— Kitty are o gură cât o șură. Aveam de gând să-ți spun mai încolo.

Poate că în sinea mea speram că nu va trebui să-i spun.

— Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat? Pot să-ți fac un ceai pentru somn liniștit. Nu la fel de bun cum îl făcea mama ta, dar chiar și-așa.

— Poate mai târziu, zic, doar ca să nu-l refuz.

Rețeta lui de ceai pentru somn liniștit nu e grozavă.

Îmi înconjoară umerii cu brațul.

— O să fie mai ușor, promit. Peter Kavinsky nu e singurul băiat din lume.

— Pur și simplu nu vreau să mai simt vreodată o durere ca asta, îi zic, oftând.

— N-ai cum să te aperi de durerea din dragoste, Lara Jean. Face parte din viață.

Mă sărută pe creștet.

— Du-te să te odihnești. Termin eu aici.

— Mulțumesc, tati.

Îl las singur în bucătărie, fredonând în timp ce șterge o tigaie cu o cârpă de vase.

Tata a zis că Peter nu e singurul băiat din lume. Știu că așa e, evident că așa e. Dar uită-te la tata. Mama a fost singura fată din lume pentru el. Dacă n-ar fi fost așa, deja ar fi găsit pe altcineva. Poate că a încercat și el să se apere de

durerea din dragoste. Poate că semănăm mai mult decât credeam.

45

Iar plouă. Mă gândisem c-aș putea să ies cu Kitty și cu Jamie în parc după ore, dar s-a ales praful de planul ăsta. În loc de asta mă așez în pat și-mi ondulez părul și mă uit cum cad stropii de ploaie, ca niște bile argintii. O vreme potrivită cu dispoziția mea, s-ar zice.

Prinsă cu povestea cu despărțirea, am uitat de joc. Ei bine, acum mi-l amintesc prea bine. O să câștig. O s-o elimin. Nu poate să pună gheara pe Peter *și* să câștige și jocul. Nu-i corect. Și o să mă gândesc la o dorință perfectă, ceva perfect ce i-aș putea răpi. Dacă aș ști ce dorință să-mi pun!

Am nevoie de ajutor. O sun pe Chris și nu-mi răspunde. Sunt pe punctul s-o sun din nou, dar, în ultimul moment, îi trimit un sms lui John:

Mă ajuți s-o elimin pe Genevieve?

După câteva minute îmi răspunde.

Ar fi o onoare.

John se așază pe canapea și se apleacă în față, uitându-se atent la mine.

— Bun, deci cum vrei să procedăm? Vrei s-o scoți din bârlog? S-o iei prin învăluire?

Îi pun dinainte un pahar cu ceai îndulcit.

— Cred că trebuie s-o filăm mai întâi, zic, așezându-mă lângă el. Nici măcar nu știu ce program are.

Și... dacă, pe lângă câștigarea jocului, descopăr și marele ei secret, ei bine, ar fi un bonus binevenit.

— Îmi place cum gândești, zice John, lăsându-și capul pe spate și luând o gură de ceai.

— Știu unde țin cheia de rezervă. Eu și Chris a trebuit să luăm un

aspirator de la ea de-acasă la un moment dat. Ce-ar fi dacă... dacă încerc s-o sâcâi un pic? Aș putea, de exemplu, să-i las un bilețel pe pernă pe care să scrie „Sunt cu ochii pe tine". Asta chiar ar băga-o în sperieți.

John e cât pe-aci să se înece cu ceaiul cu gheață.

— Stai așa, cu ce te-ai alege dacă faci chestia asta?

— Nu știu. Tu ești expertul în privința asta!

— Expertul? În ce sens sunt expertul? Dacă aș fi fost așa grozav, n-aș fi fost eliminat.

— N-aveai de unde să știi c-o să fiu la Belleview, punctez. Pur și simplu ai avut ghinion.

— Avem cam multe coincidențe la activ.. Belleview.. Faptul c-ai fost la Model UN în ziua aia.

Îmi las ochii în pământ.

— Chestia aia... n-a fost tocmai o coincidență. De fapt, n-a fost deloc o coincidență. M-am dus acolo anume ca să te găsesc. Voiam să văd cum arăți. Știam că sigur faci parte din Model UN. Îmi aminteam cât de mult ți-a plăcut în gimnaziu.

— Singurul motiv pentru care m-am înscris a fost ca să fac exerciții de vorbit în public. Ca să nu mă mai bâlbâi.

Se oprește.

— Stai așa. Ai zis c-ai venit acolo anume pentru mine? Să vezi cum arăt?

— Da. Mereu... m-am întrebat.

John nu mai spune nimic, doar se uită țintă la mine. Lasă brusc paharul din mână. Apoi îl ridică și pune un suport sub el.

— Nu mi-ai zis ce s-a întâmplat între tine și Kavinsky în seara aia după ce-am plecat eu.

— Oh. Ne-am despărțit.

— V-ați despărțit, repetă, cu chipul lipsit de expresie.

Și-atunci o observ pe Kitty pândind în prag ca un mini-spion.

— Ce vrei, Kitty?

— Ăă... mai avem hummus cu ardei iute? mă întreabă.

— Nu știu, du-te și vezi.

John o privește uimit.

— Ea e sora ta mai mică? Ultima dată când te-am văzut, erai încă o puștoaică, îi spune lui Kitty.

— Da, am crescut, zice ea, câtuși de puțin politicos.

Îi arunc o privire cu subînțeles.

— Vorbește frumos cu musafirii.

Kitty face stânga-mprejur și urcă în fugă scara.

— Îmi cer scuze pentru soră-mea. E foarte apropiată de Peter și-i vin tot felul de idei absurde...

— Idei absurde? repetă John.

Îmi vine să-mi trag palme.

— Mda, vreau să zic, își închipuie c-ar fi ceva între noi. Dar evident că nu e și ție nu-ți, gen, nu-ți place de mine la modul ăsta, așa că, da, e absurd.

Mda, de ce-oi deschide eu gura? De ce mi-a dat Dumnezeu gură dacă tot ce fac e să spun tâmpenii?

S-a lăsat o tăcere așa apăsătoare, încât deschid gura să mai spun și alte tâmpenii, dar apoi John zice:

— Păi... nu e chiar *atât* de absurd.

— Așa e! Adică, n-am vrut să spun *absurd* — închid gura și mă uit drept în față.

— Mai ții minte când am jucat „învârte sticla" la subsol la mine?

Dau din cap.

— Aveam emoții înainte să te sărut, pentru că nu mai sărutasem o fată până atunci, zice și ia din nou paharul cu ceai de pe masă.

Ia o gură, dar n-a mai rămas niciun pic de ceai, e doar gheață. Îmi întâlnește privirea și zâmbește larg.

— Toți băieții au făcut mișto de mine apoi pentru c-am fușerit-o.

— N-ai fușerit-o, zic.

— Cred că tot cam pe-atunci fratele mai mare al lui Trevor ne-a spus c-a făcut o fată...

John ezită și eu dau din cap încurajându-l să continue.

— A pretins c-a adus o fată la orgasm doar sărutând-o.

Chicotesc strident și îmi pun mâinile la gură.

— Asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată! Nici măcar nu l-am văzut vorbind cu vreo fată. Pe deasupra, nici nu cred că se poate așa ceva. Și, chiar dacă s-ar putea, mă îndoiesc sincer că Sean Pike ar fi în stare de asta.

John râde și el.

— Păi, știu că e o minciună acum, dar pe vremea aia l-am crezut cu toții.

— Vreau să zic, a fost un sărut minunat? N-a fost.

John se crispează și continui imediat.

— Dar n-a fost unul chiar *groaznic*, pe cuvânt. Și, uite, nu e ca și cum eu aș fi mare expertă în materie de săruturi oricum. Cine sunt eu să-mi dau cu părerea?

— Bine, bine, poți să nu te mai chinui să mă consolezi.

Lasă paharul din mână.

— Mi-am îmbunătățit mult tehnica. Asta-mi spun fetele.

Conversația asta a luat o turnură ciudată, spre mărturisiri personale, dar nu la modul neplăcut. Îmi place că ne împărtășim secretele, că am devenit complici.

— Oh, ai sărutat așa multe, deci?

Râde din nou.

— Un număr respectabil.

Face o pauză.

— Mă mir că-ți mai amintești de ziua aia. Erai așa topită după Kavinsky, încât nu credeam c-ai mai observat pe altcineva atunci.

Îl împung în umăr.

— Nu eram așa „topită după Kavinsky"!

— Ba da, erai. Ai stat cu ochii pe sticlă tot jocul, uite-așa.

John ia sticla și se uită țintă la ea.

— Așteptând momentul.

M-am făcut roșie ca racul, sunt sigură.

— Oh, ajunge!

— Ca un erete care-și pândește prada, îmi spune râzând.

— Mai taci!

Acum m-a umflat râsul și pe mine.

— Cum de-ți mai amintești chestia asta, de fapt?

— Pentru că fix asta făceam și eu.

— Te zgâiai și tu la Peter?

O spun pe ton de glumă, tachinându-l, pentru că mă simt bine. Pentru prima dată după zile bune chiar mă simt bine.

Se uită țintă la mine, cu o expresie calmă, sigură, în ochii lui albaștri, și mi se taie răsuflarea.

— Nu, mă uitam la tine.

Aud sângele cum îmi zvâcnește în urechi, inima îmi bate de trei ori mai repede. „*În amintire, orice lucru pare să se fi întâmplat pe muzică.*“ Una dintre replicile mele preferate din „Menajeria de sticlă“. Dacă închid ochii, aproape că aud muzica, fundalul acelei zile din subsolul casei lui John Ambrose McClaren. Peste ani și ani, când o să-mi amintesc de momentul ăsta, oare ce muzică îmi va răsuna în minte?

Îmi susține privirea și simt cum tresaltă ceva în mine, începând în gât și reverberându-mi de-a lungul claviculei și în capul pieptului.

— Îmi place de tine, Lara Jean. Îmi plăcea de-atunci și îmi place și mai mult de tine acum. Știu că tu și Kavinsky de-abia v-ați despărțit și că ești încă tristă din cauza asta, dar vreau doar să lămuresc lucrul ăsta, ca să fie limpede.

— Ăă... bine, șoptesc.

Fiecare cuvânt și-a atins ținta. Nici urmă de bâlbâială. Totul a fost — limpede și răspicat.

— E bine, atunci. Hai să te-ajutăm să-ți împlinești dorința.

Scoate telefonul și intră pe Google Maps.

— Am căutat adresa lui Gen înainte să vin aici. Cred că ai dreptate — ar trebui s-o luăm încet, să evaluăm situația. Să nu mergem câine surd la vânătoare.

— Mm-hm.

Parcă visez; mi-e greu să mă concentrez. John Ambrose McClaren vrea să lămurească lucrul ăsta, ca să fie limpede.

Mă trezesc din transă când Kitty se întoarce în camera de zi, ținând într-un echilibru precar un pahar cu suc de portocale, vasul cu hummus și ardei iuți și o pungă de *pita chips*. Vine glonț spre canapea și se trântește chiar între noi. Întinzându-ne punga, ne întreabă:

— Vrea cineva?

— Sigur, face John, luând unul. Hei, am auzit că te pricepi la manevre? Așa-i?

— De ce spui asta? îl întreabă ea precaut.

— Tu ai expediat scrisorile Larei Jean, nu-i așa?

Kitty dă din cap.

— Atunci aș zice că te pricepi.

— Vreau să zic, mda. Cred că da.

— Super. Avem nevoie de ajutorul tău.

Ideile lui Kitty sunt un picuț cam extreme — cum ar fi să-i tăiem cauciucurile lui Genevieve sau să-i aruncăm o bombă puturoasă în casă ca s-o scoatem din bârlog, dar John notează fiecare din sugestiile ei, ceea ce nu-i scapă lui Kitty. Puține lucruri îi scapă.

A doua zi dimineață, Kitty trage de sandviciul cu unt de arahide și, cu nasul în ziar, tata îi spune:

— O să pierzi autobuzul dacă nu te grăbești.

Ea se mulțumește să dea din umeri și urcă agale la etaj să-și ia ghiozdanul. Sunt sigură că se gândește că pot s-o duc eu cu mașina dacă pierde autobuzul, dar și eu sunt în întârziere. M-am trezit târziu și-apoi n-am reușit să-mi găsesc blugii preferați, așa c-a trebuit să mă mulțumesc cu a doua pereche în topul preferințelor.

În timp ce-mi clătesc bolul de cereale, mă uit pe geam și văd trecând autobuzul lui Kitty.

— Ai pierdut autobuzull zbier ca să m-audă de la etaj.

Nu primesc niciun răspuns.

Îmi îndes pachetul în geantă și-i strig:

— Dacă vrei să vii cu mine, bagă viteză! Pa, tată!

Tocmai mă încalț la ușă când Kitty trece glonț pe lângă mine, cu ghiozdanul săltându-i pe umăr. Mă iau după ea și închid ușa după mine. Și vizavi, rezemat de Audiul lui negru, stă Peter. Îi zâmbește larg lui Kitty și eu rămân încremenită, de parcă m-a lovit cineva cu leuca. Primul lucru care-mi trece prin minte e „*A venit să mă vadă pe mine?*". Nu, imposibil. Și al doilea e „*Oare o fi o capcană?*". Mă uit de jur împrejur, căutând orice semn al prezenței lui Genevieve. Nici urmă de ea și mă simt vinovată că l-am bănuit c-ar putea fi așa crud.

Kitty îi face cu mâna ca apucata și o ia la fugă spre el.

— Bună!

— Ești gata de plecare, puștoaico? o întreabă.

— Da.

Kitty se întoarce să se uite la mine.

— Lara Jean, poți să vii și tu cu noi. Poți să mă ții în brațe.

Peter se uită la telefon, spulberându-mi orice rază de speranță c-ar fi venit să mă vadă și pe mine.

— Nu, nu-i nevoie, spun. Nu e loc decât pentru două persoane.

El îi deschide ușa din stânga și Kitty urcă.

— Să mergi repede, îi spune.

El de-abia dacă-mi aruncă o privire înainte să pornească. Ei bine, ne-am lămurit cum stă treaba, cred.

— Ce fel de tort îmi faci?

Kitty se așază pe un taburet și se uită la mine. Fac tortul din seara asta, ca să fie gata pentru petrecerea de mâine. Mi s-a pus pata că petrecerea în pijama a lui Kitty trebuie să fie cea mai fainâ petrecere pe care-a avut-o vreodată, în parte pentru că a fost decalată atât de mult, așa că trebuie să fi meritat așteptarea, mai ales că zece ani reprezintă o vârstă importantă în viața unei fete. Kitty nu mai are mamă, dar, dacă ține de mine, va avea o petrecere în pijama de pomină pentru ziua ei.

— Ți-am zis, e surpriză.

Răstorn făina deja măsurată într-un castron.

— Deci, cum ți-a mers azi?

— Bine. Am luat 9 spre 10 la test la mate.

— Ural S-a mai întâmplat ceva mișto?

Kitty dă din umeri.

— Cred că doamna Bertoli a tras din greșeală un pârț când făcea prezența. Toată lumea a început să râdă.

Praf de copt, sare.

— Mișto. Și, ăă, Peter te-a condus direct la școală sau v-ați oprit undeva pe drum?

— M-a dus să luăm gogoși.

Îmi mușc buza.

— Drăguț. Ți-a zis ceva?

— Despre?

— Nu știu. Despre viață.

Kitty își dă ochii peste cap.

— N-a zis nimic de tine, dacă asta te întrebai.

Simt o împunsătură de ciudă.

— Nu mă întrebam deloc asta, mint.

Eu și Kitty am plănuit în detaliu cum va decurge petrecerea în pijama. O ședință de machiaj ca să arate ca zombie. Cabină foto cu recuzită. Manichiură cu modele.

Am ales cu mare grijă rețeta de tort. E de ciocolată, cu gem de zmeură și glazură de ciocolată albă. Am făcut trei sortimente de sos pentru aperitive. Cu smântână și ceapă, hummus cu ardei iute și sos rece de spanac. Cruditați. Crenvurști în aluat. Floricele cu caramel sărat pentru când o să se uite la film. Punch cu șerbet de limetă, genul care se combină cu bere de ghimbir. Am pescuit chiar și un bol vechi de punch din pod, care va fi perfect și pentru petrecerea în stilul anilor '40. A doua zi la micul dejun o să le fac clătite cu fulgi de ciocolată. Știu că toate detaliile astea sunt importante și pentru Kitty. Mi-a spus deja că la petrecerea de ziua lui Brielle, mama ei le-a făcut smoothie-uri cu căpșuni la gustări și cine ar putea să uite că mama Aliciei Bernard le-a făcut *crêpes* când pomenește tot timpul de asta?

Tata va fi exilat în camera lui în noaptea asta și pare ușurat — dar nu înainte de a-l pune să mute la parter scrinul de modă veche cu sertare din camera mea. Aranjez cu dichis colecția mea de cămăși de noapte și pijamale și pantalonași lungi, cu papuci pufoși cu tot. Avem o mulțime de papuci pufoși laolaltă, eu cu Margot și cu Kitty.

Toată lumea se schimbă imediat în pijama, chicotind și chiuind și certându-se pe ținute.

Eu port un set — cămășuță de noapte cu halat — roz-deschis pe care l-am luat nou-nouț, cu etichetă, dintr-un magazin de vechituri. Mă simt ca

Doris Day în *The Pajama Game*.[31] Îmi mai lipsesc doar papucii pufoși cu toculeț. Am încercat s-o conving pe Kitty să organizăm un maraton de filme vechi, dar mi-a tăiat imediat elanul. Ca să le amuz, mi-am pus bigudiuri. M-am oferit să le pun și fetelor părul pe bigudiuri, dar toată lumea a început să țipe și-au refuzat.

Fac așa multă gălăgie, încât trebuie să le spun întruna:

— Fetelor, fetelorl

Pe la jumătatea ședinței de manichiură, observ că sărbătorita s-a tras într-un colț. Credeam c-o să fie în elementul ei, în centrul atenției, dar nu e în largul ei și a început să se joace cu Jamie.

Când toate fetele dau fuga sus în camera mea să-și pună măștile cu nămol pe care le-am pregătit, o prind de cot.

— Te distrezi? o întreb.

Dă din cap și încearcă s-o șteargă, dar o privesc sever.

— Pe cuvântul tău?

Kitty șovăie.

— Shanae s-a împrietenit la cataramă cu Sophie, spune, cu lacrimi în ochi. E mai bună prietenă cu ea decât cu mine. Ai văzut că și-au făcut manichiuri asortate? Nici măcar nu m-au întrebat dacă vreau și eu o manichiură asortată cu ale lor.

— Nu cred c-au făcut-o dinadins, ca să te facă să te simți pe dinafară, spun.

Ridică din umerii ei ciolănoși.

O înconjor cu brațul și ea stă țeapănă, așa că îi trag capul pe umăr.

— E greu uneori cu prietenele cele mai bune. Amândouă creșteți și vă schimbați și e greu să crești și să te schimbi în același ritm cu altcineva.

Ridică brusc capul și i-l trag la loc pe umăr.

— Asta s-a întâmplat cu tine și Genevieve? mă întreabă.

— Sincer, nu știu ce s-a întâmplat cu mine și Genevieve. S-a mutat și eram încă prietene și-apoi deodată n-am mai fost.

Realizez, cu întârziere, că nu e cel mai încurajator lucru pe care i-l poți spune cuiva care se simte lăsat pe dinafară de prieteni.

— Dar sunt sigură că ție n-o să ți se întâmple niciodată așa ceva.

Kitty scoate un oftat înfundat, semn că se dă bătută.

— De ce nu pot lucrurile să rămână ca până acum?

— Atunci nu s-ar schimba nimic niciodată și n-ai mai crește; ai fi rămas veșnic o fată de nouă ani și n-ai mai fi împlinit zece.

Se șterge la nas cu dosul mâinii.

— Poate că nu m-ar deranja.

— Atunci n-ai mai apuca să înveți să conduci, nici n-ai mai merge la facultate, nici nu ți-ai cumpăra o casă ca să adopți o droaie de câini. Știu că vrei să faci toate chestiile astea. Ești genul de om care visează la aventuri și, copil fiind, nu poți porni în aventuri, pentru că trebuie să le ceri voie altora. Când o să te faci mai mare, o să poți să faci ce vrei și nu va trebui să mai ceri voie nimănui.

— Mda, asta așa e, zice oftând.

Îi ridic părul de pe frunte.

— Vrei să vă pun un film?

— Unul de groază?

— Sigur.

Se înviorează, trecând imediat la negocieri, ca o femeie de afaceri ce e.

— Trebuie să fie unul la care ai voie să te uiți doar însoțit de un adult. Fără chestii pentru copii.

— Bine, dar, dacă vi se face frică, să nu veniți să dormiți cu mine. Ultima dată nu m-ați lăsat să dorm toată noaptea. Și, dacă sună vreunul dintre părinți să se plângă, o să le spun că ați venit cu filmul pe sub mână.

— Bine.

Mă uit după ea cum o ia glonț pe scări. Oricât de imposibilă ar fi, mi-e drag de Kitty așa cum e ea. Nu m-aș fi supărat dacă ar fi rămas veșnic la nouă ani. Problemele lui Kitty încă nu mă depășesc; îmi încap în palmă. Îmi place că

încă se mai bazează pe mine în anumite privințe. Grijile și nevoile ei mă ajută să-mi iau gândul de la ale mele. Îmi place că are cineva nevoie de mine, că am o responsabilitate față de cineva. Despărțirea asta de Peter nu e un eveniment la fel de important ca faptul că sora mea, Katherine Song Covey, a făcut zece ani. A crescut ca din apă, fără mamă, doar cu un tată și două surori. Asta nu e de ici, de colo. E mare lucru.

Dar are zece ani, oho. La zece ani nu mai e fetiță. E la momentul de cotitură. La gândul că o să se facă și mai mare, c-o să uite de jucării, de trusa ei de pictură... mă întristez un pic. Maturizarea chiar e o treabă dulce-amară.

Îmi zbârnâie telefonul. E un sms de la tata, de te-apucă mila.

Pot să cobor? Mi-e tare sete.

Calea e liberă.

Recepționat.

---

[31] Comedie muzicală din 1957 a cărei acțiune se petrece într-o fabrică de pijamale. (*N.t.*)

47

S-o urmăresc pe Genevieve de colo-colo îmi trezește un sentiment ciudat de familiar. Mă năpădesc amintiri legate de lucruri mărunte. E o combinație ametitoare între lucrurile pe care le știam cândva despre ea și ceea ce nu știu. Comandă de mâncare de la Wendy's, de la drive-in, și, chiar și fără să mă uit, știu ce conține punga. Un Frosty[32] mic, o porție mică de cartofi cu sos și șase chifteluțe de pui, tot cu sos.

Eu și John o urmărim pe Genevieve o vreme prin oraș, dar ne scapă la un semafor, așa c-o luăm spre Belleview. Trebuie să ajung la o ședință de organizare a petrecerii în stilul anilor '40. Dat fiind c-a mai rămas așa puțin până la petrecere, facem eforturi îndoite să terminăm pregătirile la timp. Belleview a devenit consolarea mea, un refugiu sigur în perioada asta. În parte pentru că Genevieve nu știe despre el, așa că nu mă poate prinde aici, dar și pentru că e singurul loc unde nu risc să dau nas în nas cu ea și Peter, liberi să facă tot ce vor împreună acum că el s-a despărțit de mine.

La începutul ședinței începe să ningă. Toată lumea se strânge la geam să se uite, clătinând din cap și zicând:

— Ninge în aprilie! Vă vine să credeți?

Apoi ne întoarcem la decorațiunile pentru petrecere. John ne ajută cu banner-ul.

Când terminăm, s-a așternut zăpadă de câteva degete și s-a lăsat ger.

— Johnny, nu poți să pleci cu mașina pe vremea asta. Îți interzic, declară Stormy.

— Bunico, n-o să pățesc nimic, îi spune John. Conduc bine.

Stormy îi trage un ghiont zdravăn în braț.

— Ți-am spus să nu-mi spui niciodată „bunico"! Stormy și-atât. Răspunsul e nu. Pun piciorul în prag. Rămâneți amândoi la Belleview în seara asta. E mult prea periculos.

Îmi aruncă o privire severă.

— Lara Jean, sună-l chiar acum pe tatăl tău și spune-i că nu te las să pleci pe vremea asta.

— Poate să vină el să ne ia, propun eu.

— Și să aibă bietul de el un accident de mașină venind încoace? Nu. Nici să n-aud. Dă-mi telefonul. Îl sun chiar eu.

— Dar — mâine avem ore, zic.

— Nu se mai fac ore, spune Stormy zâmbind. Tocmai ce-au anunțat la televizor.

— N-am nimic la mine, protestez. N-am periuță de dinți, n-am pijama, n-am nimic!

Mă înconjoară cu brațul.

— Relaxează-te și las-o pe Stormy să se ocupe de tot. Nu-ți bate tu căpșorul drăgălaș.

Și-așa se face că eu și John Ambrose McClaren ajungem să rămânem amândoi peste noapte la un cămin de bătrâni.

O ninsoare în aprilie e ceva de basm. Chiar dacă e din cauza schimbării climatice. În grădinile care se văd pe fereastra camerei lui Stormy au răsărit deja câteva flori rozalii și-acum se cerne zăpada pe ele într-o veselie, cum presară Kitty zahăr pudră pe clătite — repede și din belșug. În curând nici nu se va mai veda vreo urmă de roz, totul va fi acoperit de alb.

Jucăm dame în camera de zi a lui Stormy, un joc de dame mare, ca acelea care se găsesc la Cracker Barrel.[33] John m-a bătut de două ori și mă tot întreabă dacă-l las să câștige. O dau cotită, dar răspunsul e nu, pur și simplu e mai bun ca mine la joc. Stormy ne servește cu cocktail-uri *piña colada* făcute la mixer, „doar cu un strop de rom să ne încălzim", și pune la microunde plăcintă congelată cu spanac, de care nu se atinge niciunul dintre noi. La casetofon ne-a pus Bing Crosby. Pe la nouă jumate Stormy începe să caște și zice că în curând va trebui să-și facă somnul de frumusețe. Eu și John ne privim complice — e încă devreme și nu-mi amintesc ultima dată când m-am culcat

înainte de miezul nopții.

Stormy insistă ca eu să rămân la ea și John să doarmă la domnul Morales, în camera lui de oaspeți. Îmi dau seama că John nu e prea entuziasmat de idee pentru c-o întreabă:

— Nu pot să dorm pe jos la tine?

Sunt surprinsă când Stormy clatină din cap.

— Nu cred că tatăl Larei Jean ar fi încântat de asta!

— Chiar nu cred că pe tata l-ar deranja, Stormy, îi spun. Pot să-l sun dacă vrei.

Dar răspunsul e un „nu" ferm și răspicat: John trebuie să doarmă la domnul Morales. E mult mai de modă veche decât mă așteptam, pentru o doamnă care îmi spune mereu să-mi fac de cap și să duc o viață aventuroasă și să am la mine un prezervativ.

Stormy îi înmânează lui John un prosop de față și dopuri de urechi.

— Domnul Morales sforăie, îi spune, sărutându-l de noapte bună.

John ridică din sprânceană.

— De unde știi?

— Așa-i c-ai vrea să știi?

Și-o pornește legănat spre bucătărie, ca o mare doamnă ce este.

John îmi zice șoptit:

— Știi ce? Chiar nu vreau.

Îmi mușc obrazul ca să nu pufnesc în râs.

— Ține-ți telefonul pe vibrații, îmi spune John înainte să iasă pe ușă. O să-ți trimit mesaj.

Aud sforăitul lui Stormy și foșnetul fulgilor înghețați care cad pe pervaz. Mă tot foiesc în sacul de dormit al lui Stormy, stau sucită, mi-e cald și mi-aș dori ca Stormy să nu fi dat căldura așa tare. Bătrânii se plâng mereu că e frig la Belleview, că sistemul de încălzire e „de rahat", cum zice Danny din corpul Azalea. Mie mi se pare chiar foarte cald. Nu m-ajută nici cămașa de noapte din

satin de culoarea piersicii, cu guler înalt, a lui Stormy, cu care a insistat să mă îmbrac. Stau întinsă pe o parte și mă joc Candy Crush pe telefon, întrebându-mă de ce-i ia atâta lui John să-mi trimită mesaj.

Vrei să ne jucăm în zăpadă?

Îi răspund imediat:

DA! E foarte cald aici.

Ne vdm în hol în două min?

K.

Mă ridic așa de repede în sacul de dormit că e cât pe-aci să mă împiedic. Îmi folosesc telefonul pe post de lanternă ca să-mi găsesc haina și ghetele. Stormy sforăie netulburată. Nu-mi găsesc eșarfa, dar nu vreau să-l las pe John să aștepte, așa că ies fără ea.

El m-așteaptă deja în hol. Îi stă părul zburlit la spate și m-aș îndrăgosti de el numai pentru chestia asta dacă mi-aș da voie s-o fac. Când mă vede, întinde brațele în lături și începe să cânte *Do you want to build a snowman*[34]? și pe mine mă bufnește râsul așa tare, încât îmi spune:

— Sst, o să-i trezești pe bătrâni!

Asta mă face să râd și mai tare.

— E-abia zece jumate!

O luăm la fugă pe holul lung, cu mochetă, încercând să ne înăbușim râsul. Dar, cu cât te străduiești mai tare să-ți stăpânești râsul, cu-atât mai greu e să te oprești.

— Nu mă pot opri din râs, zic gâtuit, în timp ce ieșim în fugă pe ușile culisante în curtea interioară.

Am rămas amândoi fără suflu și ne oprim locului.

Pământul e acoperit de un strat de zăpadă albă, îndesată ca lâna de oaie. E așa frumos și așa liniște, încât mă năpădește o bucurie sfâșietoare. Sunt așa fericită în clipa asta și îmi dau seama că e din cauză că nu m-am gândit nici măcar o dată la Peter. Mă întorc spre John, care se uită deja la mine cu un zâmbet în colțul gurii. Simt cum îmi zvâcnește ceva în piept.

Fac o piruetă și încep să cânt:

— „*Do you want to build a snowman?*"

Și-apoi începem iarăși să ne hlizim amândoi.

— O să fim dați afară din cauza ta, mă avertizează.

Îl prind de mâini și-l fac să se învârtă odată cu mine, cât de repede pot.

— Nu te mai purta ca și cum chiar ți-ar fi locul aici, la cămin, moșule! strig.

El îmi dă drumul la mâini și ne poticnim amândoi. Apoi înșfacă un pumn de zăpadă de jos și începe să facă un bulgăre.

— Moș, așa deci? Las' că vezi tu moș!

Țâșnesc imediat de lângă el, alunecând pe zăpadă.

— Să nu îndrăznești, John Ambrose McClaren!

O ia la fugă după mine, râzând și respirând poticnit. Reușește să mă prindă de mijloc și ridică mâinile ca și cum s-ar pregăti să-mi bage bulgărele pe spate, dar, în ultima clipă, îmi dă drumul. Face ochii mari.

— Oh, Doamne! Porți cămașa de noapte a bunică-mii pe sub haină?

— Vrei să-ți arăt? îl întreb chicotind. E chiar sexy.

Încep să trag fermoarul la haină.

— Stai așa, mai întâi întoarce-te cu spatele.

— Chestia asta e bizară, zice John, clătinând din cap, dar se conformează.

De cum s-a întors cu spatele, adun un pumn de zăpadă, fac un bulgăre și-l bag în buzunar.

— Gata, întoarce-te acum!

Se întoarce și-l pălesc cu bulgărele în cap. Îl lovește în ochi.

— Au! scâncește, ștergându-se cu mâneca de la haină.

Icnesc și dau s-o iau spre el.

— Oh, Doamne! Iartă-mă! Ai pățit ceva...

John deja adună zăpadă și vine spre mine. Și-așa începe bulgăreala. Ne fugărim și-l mai nimeresc o dată drept în spate. Cădem la pace când alunec și e cât pe-aci să pic în fund. Din fericire, John mă prinde la ținc. Nu-mi dă drumul imediat. Ne uităm lung unul la altul o clipă, timp în care mă ține de mijloc. I-a rămas un fulg aninat de gene.

— Dacă n-aș ști că ești tot cu gândul la Kavinsky, Lara Jean, îmi spune, te-aș săruta chiar acum.

Mă ia cu fiori. Până la Peter, cel mai romantic moment din viața mea a fost cu John Ambrose McClaren, atunci în ploaie, cu mingile de fotbal. Și-acum faza asta. Ce ciudat, nici măcar n-am fost vreodată împreună și două dintre cele mai romantice momente din viața mea le-am trăit cu el.

John îmi dă drumul.

— Ai înghețat. Hai să intrăm.

Intrăm în camera comună de la etajul lui Stormy și ne așezăm să ne încălzim. E aprinsă doar o veioză, așa că e o lumină difuză, discretă. Toți ceilalți locatari s-au retras în camerele lor, s-ar părea. E ciudat că stăm aici de unii singuri, fără Stormy și restul lumii, e ca și cum am fi noaptea la școală. Ne așezăm pe canapeaua de fițe în stil franțuzesc și mă descalț ca să-mi încălzesc picioarele. Dau din degete ca să mi le dezmorțesc.

— Păcat că nu putem face focul, zice John, întinzându-și brațele și uitându-se la șemineu.

— Da, e doar de formă, zic. Trebuie că există vreo lege privind șemineele din căminele de bătrâni. Pariez că...

Amuțesc când o văd pe Stormy, în chimonoul ei de mătase, ieșind tiptil din apartamentul ei și luând-o spre capătul holului. Spre apartamentul domnului Morales. Oh, Doamne.

— Ce-i? mă întreabă John și-i pun mâna la gură.

Mă las mai jos pe canapea și de-acolo îmi dau drumul pe podea. Îl trag lângă mine. Rămânem ascunși până când aud că se închide ușa.

— Ce e? mă întreabă șoptit. Ce-ai văzut?

— Nu știu dacă vrei să știi, îi răspund tot șoptit, ridicându-mă în capul oaselor.

— Oh, Doamne. Ce e? Spune-mi odată.

— Am văzut-o pe Stormy în chimonoul ei roșu, furișându-se în camera domnului Morales.

John amuțește.

— Oh, Doamne. E...

Îl privesc compătimitor.

— Știu. Îmi pare rău.

Clătinând din cap, se sprijină de canapea, cu picioarele întinse înainte.

— Oho. E chiar tare. Străbunica mea are o viață sexuală mai activă decât a mea.

Nu pot să m-abțin și-l întreb:

— Deci... să înțeleg că nu te-ai culcat cu așa multe fete?

Mă grăbesc s-adaug:

— Scuze, sunt o persoană foarte curioasă.

Mă scarpin în barbă.

— Indiscretă, ar zice unii. Nu ești obligat să-mi răspunzi dacă nu vrei.

— Nu, îți răspund. Nu m-am culcat cu nimeni până acum.

— Ce face?!

Nu-mi vine să cred. Cum e posibil?

— De ce ești așa șocată?

— Nu știu, cred că mi-am închipuit că toți băieții o fac.

— Păi, am avut o singură prietenă, care era o fire religioasă, așa că n-am făcut-o niciodată și n-a fost o problemă. Oricum, crede-mă, nu chiar toți băieții fac sex. Aș zice că majoritatea n-o fac.

Face o pauză.

— Tu?

— Nici eu n-am făcut-o, zic.

Se încruntă, nedumerit.

— Stai așa. Credeam că tu și Kavinsky...

— Nu. De ce-ai crede asta?

Oh. Videoclipul. Înghit în sec. Speram că, poate, el e singura persoană care să nu-l fi văzut.

— Deci ai văzut videoclipul cu noi în jacuzzi, este?

John ezită și-apoi spune:

— Mda. N-am știut că ești tu la început, până la petrecerea cu capsula timpului când m-am prins că erați împreună. Mi l-a arătat un tip la ora de diriginție, dar nu m-am uitat prea atent.

— Doar ne sărutam, zic, plecându-mi privirea. Mi-aș dori să nu-l fi văzut.

— De ce? Sincer, pentru mine chiar nu contează.

— Cred că-mi plăcea să cred că tu mă vezi într-o anumită lumină. Am senzația că lumea mă privește altfel acum, dar tu mă vedeai în continuare ca pe Lara Jean cea de odinioară. Înțelegi ce vreau să spun?

— *Așa* te și văd, spune John. În ochii mei ești neschimbată. Așa o să te văd întotdeauna, Lara Jean.

Ce spune, felul cum se uită la mine — simt un val de căldură, o lumină, în mine, care-mi ajunge până în tălpi. Aș vrea să mă sărute. Vreau să văd dacă e altfel decât când mă săruta Peter, dacă o să-mi alunge durerea. Să mă facă să uit de el, măcar un răstimp. Dar poate că simte — că Peter e, cumva, aici cu noi, în mintea mea, că n-ar fi ceva doar între noi doi — pentru că nu face niciun gest.

În loc de asta mă întreabă ceva.

— De ce îmi spui mereu pe numele complet?

— Nu știu. Cred că așa îți spun în mintea mea când mă gândesc la tine.

— Oh, vrei să zici că te gândești des la mine?

Încep să râd.

— Nu, vreau să zic că, atunci când mă gândesc la tine, ceea ce nu se întâmplă prea des, așa îți zic în minte. În prima zi de școală, trebuie întotdeauna să le explic profilor că prenumele meu e Lara Jean, nu doar Lara. Și-apoi, mai ții minte când domnul Chudney a început să-ți spună John Ambrose din cauza asta? „Domnul John Ambrose".

— Dl John Ambrose McClaren al treilea, doamnă, mă corectează John, cu un accent prefăcut de aristocrat britanic.

Chicotesc. N-am mai întâlnit pe cineva care să fie „al treilea".

— Pe bune?

— Mda. E chiar enervant. Tata e Jr., așa că lui i se spune JJ, dar rudele îndepărtate îmi spun și-acum Micul John.

Se strâmbă.

— Aș prefera să mi se spună John Ambrose decât Micul John. Sună a nume de rapper sau ca tipul ăla din *Robin Hood*.

— Ai o familie așa distinsă.

N-am văzut-o pe mama lui John decât când venea să-l ia de la școală. Părea mai tânără decât celelalte mame, avea același ten lăptos ca John și-avea părul mai lung ca alte mame, de culoarea grâului.

— Nu. Nu-i deloc așa. Mama ne-a făcut budincă de fructe cu jeleu ca desert aseară. Și tata nu mănâncă decât friptură bine-rumenită. Nu mergem în vacanță decât în locuri unde se poate merge cu mașina.

— Credeam că familia ta e oarecum... mă rog, bogată.

Mă rușinez imediat pentru c-am zis cuvântul „bogată". E de prost gust să vorbești de câți bani au alții.

— Tata e foarte zgârcit. Compania lui de construcții merge binișor, dar se mândrește cu faptul c-a ajuns unde-a ajuns prin forțe proprii. El n-a făcut facultate, nici bunicii mei. Surorile mele au fost primele din familie care-au mers la facultate.

— N-am știut asta despre tine, zic.

Ce de lucruri descopăr despre John Ambrose McClaren!

— Acum e rândul tău să-mi spui ceva ce nu știu nici eu despre tine, îmi spune John.

Râd.

— Deja știi mai multe decât majoritatea. Datorită scrisorii mele de dragoste.

* * *

A doua zi dimineață strănut când îmi iau haina pe mine și Stormy ridică din sprânceana ei desenată cu creionul dermatograf.

— Ai răcit azi-noapte când te jucai prin zăpadă cu Johnny?

Mă rușinez imediat. Sperasem că n-o să pomenească de asta. Ultimul lucru despre care vreau să discut e întâlnirea ei nocturnă cu domnul Morales! Am pândit-o când s-a întors în apartamentul ei și-apoi am așteptat o jumătate de oră înainte ca John să se întoarcă în camera domnului Morales.

— Îmi pare rău că ne-am furișat afară, zic cu o voce moale. Era așa devreme și nu ne lua somnul, așa că ne-am gândit să ne jucăm în zăpadă.

Stormy dă nonșalant din mână.

— Exact asta speram c-o să se întâmple.

Îmi face cu ochiul.

— De-asta l-am obligat pe Johnny să doarmă la domnul Morales, desigur. Care mai e distracția dacă n-ai parte și de câteva obstacole, să facă totul mai incitant?

— Vicleană mai ești! zic, impresionată.

— Mulțumesc, draga mea.

Se cam umflă în pene.

— Știi, ar fi un prim soț grozav, Johnny al meu. Așadar, v-ați sărutat măcar franțuzește?

Mă înroșesc toată.

— Nu!

— Mie poți să-mi spui, scumpo.

— Stormy, nu ne-am sărutat și, chiar dacă am fi făcut-o, n-aș discuta cu tine despre asta.

Stormy strâmbă din nas, jignită.

— Păi, foarte egoist din partea ta!

— Trebuie să plec, Stormy. Mă așteaptă tata în față. Pe curând!

În timp ce ies pe ușă, îmi strigă:

— Nu-ți face griji, aflu eu de la Johnny! O să mă văd cu voi amândoi la petrecere, Lara Jean!

Când ies, e soare și zăpada s-a topit deja în mare parte. Noaptea trecută aproape că pare un vis.

---

[32] Desert congelat cu ciocolată și/sau vanilie, marcă înregistrată a companiei Wendy's. (*N.t.*)

[33] Lanț de restaurante, decorate în stlul prăvăliilor tradiționale din sudul Statelor Unite. (*N.t.*)

[34] Cântec din desenul animat „Frozen".

În seara dinaintea petrecerii în stilul anilor '40, o sun pe Chris, punând-o pe speaker, în timp ce tăvălesc aluatul de biscuiți prin zahărul amestecat cu salvie.

— Chris, pot să împrumut și eu afișul tău cu *Rosie the Riveter*?[35]

— Da, dar la ce-ți trebuie?

— E pentru petrecerea în stilul anilor '40 pe care o dau mâine la Belleview...

— Ajunge, mi s-a luat. Doamne, numai de Belleview vorbești!

— E jobul meu!

— Ooh, oare ar trebui să-mi găsesc și eu un job?

Îmi dau ochii peste cap. Fiecare conversație pe care o avem revine la Chris și la problemele ei.

— Hei, apropo de job-uri faine pentru tine, nu te-ar tenta să faci pe vânzătoarea de trabucuri la petrecere? Ai putea să porți o ținută drăgălașă, cu o beretă.

— Trabucuri adevărate?

— Nu, de ciocolată. Trabucurile nu le fac bine persoanelor în vârstă.

— Băutură o să fie?

Sunt gata să-i spun că da, dar numai pentru bătrâni, însă mă răzgândesc.

— Nu cred. S-ar putea dovedi o combinație periculoasă, cu medicamentele și cadrele lor.

— Când ziceai că e?

— Mâine!

— Oh, îmi pare rău, nu pot sacrifica o seară de vineri pentru chestia asta. Într-o vineri sigur o să apară ceva mai tentant. Dacă era într-o marți, poate. Nu poți s-o muți marțea viitoare?

— Nu! Poți măcar să-mi aduci afișul la școală mâine?

— Mda, dar va trebui să-mi trimiți un sms să-mi amintești.

— Bine.

Îmi suflu părul care îmi cade peste față și încep să tai aluatul fâșiuțe. Mai am de tocat morcovii și țelina pentru salata de crudități și să pun glazura pe bezele. Fac bezele micuțe vărgate cu roșu, alb și albastru și am emoții c-o să se amestece culorile. Mă rog. Dacă se amestecă, lumea va trebui să se resemneze cu bezele mov. Există și lucruri mai neplăcute de-atât. Apropo de lucruri neplăcute...

— Mai știi ceva de Gen? Am fost foarte precaută, dar pare că s-a lăsat pe tânjală cu jocul.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea.

— Probabil că e prea ocupată să-l vrăjească pe Peter prin sex, spun, sperând pe undeva c-o să zică și Chris ceva.

Întotdeauna e prima când e vorba s-o vorbim de rău pe Gen.

Dar nu zice nimic, doar atât:

— Trebuie să închid — mama mă bate la cap să scot câinele afară.

— Să nu uiți de afiș!

---

[35] În traducere aproximativă: „Rosie nituitoarea". Personaj care a devenit o figură emblematică în cultura americană, un simbol al femeilor care au lucrat în fabricile din Statele Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Numele este inspirat de cântecul cu același titlu compus de Redd Evans și John Jacob Loeb în 1942, despre o muncitoare neobosită la o linie de asamblare. (*N.t.*)

49

După ore, eu și Kitty ne instalăm în bucătărie, unde e lumina cea mai bună. Aduc boxele jos și pun Andrews Sisters ca să intrăm în atmosferă. Kitty întinde un prosop și înșiră pe el toate produsele mele de machiaj, agrafe, fixativ.

Iau de pe masă un pachet de gene false cu aplicare individuală.

— Pe-astea de unde le ai?

— Brielle le-a furat de la sora ei și mi-a dat și mie un pachet.

— Kitty!

— N-o să observe. Are o mulțime!

— Nu poți să iei pur și simplu lucruri de la oameni.

— Nu le-am luat eu — le-a luat Brielle. Oricum, acum nu pot să i le mai dau înapoi. Vrei să ți le pun sau nu?

Ezit.

— Știi măcar să le pui?

— Mda, am văzut-o pe soră-sa punându-și-le de nu știu câte ori.

Kitty îmi ia genele din mână.

— Dacă nu vrei să ți le pun, bine. O să le păstrez pentru mine.

— Păi... bine atunci. Dar să nu mai furi!

Mă încrunt.

— Hei, de la mine șterpeliți vreodată chestii?

Dacă mă gândesc bine, nu mi-am mai văzut de câteva luni bune căciulița tricotată cu urechi de pisică.

— Sst, gata cu vorba, îmi zice.

Coafatul durează cel mai mult. Eu și Kitty ne-am uitat la nu știu câte tutoriale să ne prindem care-i treaba cu buclele în stilul anilor '40. Procesul presupune ondulat cu peria, fixativ și bigudiuri la greu. Și agrafe. Agrafe cu nemiluita.

Mă uit lung la mine în oglindă.

— Nu crezi că părul meu arată un pic... auster?

— Cum adică „auster"?

— Arată ca și cum aș avea o pâiniță cu scorțișoară trântită în creștet.

Kitty îmi împinge iPad-ul în față.

— Păi, da, așa arată și la fata asta. Așa trebuie să arate. Trebuie să pară autentic. Dacă îndulcim coafura, n-o să mai fie în conformitate cu tema și nimeni nu va ști ce rol vrei să joci.

Încuviințez încet, are dreptate.

— În plus, eu mă duc la doamna Rothschild pentru o ședință de dresaj cu Jamie. N-am timp s-o iau de la capăt.

Pentru buze obținem nuanța perfectă de roșu-cireașă combinând două nuanțe diferite de roșu — cărămiziu și roșu-semafor — cu o pudră roz-aprins ca să prindă nuanța. Arăt ca și cum m-aș fi sărutat cu o plăcintă cu cireșe.

Tocmai mă șterg cu șervețelul pe buze când Kitty mă întreabă:

— O să vină frumușelul ăla de John Amber McAndrews să te ia sau vă întâlniți la azil?

Gesticulez amenințător cu șervețelul.

— Vine să mă ia și să te porți frumos cu el. Și nu e un frumușel.

— Este, în comparație cu Peter, spune Kitty.

— Hai s-o spunem pe-a dreaptă. Amândoi sunt frumușei. Nu e ca și cum Peter ar avea vreun tatuaj sau mușchi de culturist. De fapt, e chiar foarte vanitos.

De fiecare dată când treceam pe lângă o fereastră sau pe lângă o ușă de sticlă, Peter se uita să vadă cum arată.

— Ei bine, John e vanitos?

— Nu, nu cred.

— Hm.

— Kitty,, nu-l mai compara tot timpul pe John cu Peter.. Nu contează care dintre ei e mai frumușel.

Kitty îi dă înainte, ca și cum nici nu m-a auzit.

— Peter are o mașină mult mai drăguță. *Johnny boy* ce conduce, un SUV plicticos? Cine și-ar dori un SUV? Tot ce fac e să consume benzină la greu.

— Sincer, cred c-are motor hibrid de fapt.

— Tare-ți mai place să-i iei apărarea.

— Suntem amici!

— Ei bine, Peter e amicul meu, zice ea.

Îmbrăcatul e un proces complicat și savurez fiecare pas. Totul ține de emoțiile și speranțele mele în legătură cu seara asta. Îmi pun încet, cu grijă, dresurile cu dungă ca nu cumva să le agăț vreun fir. Îmi ia o veșnicie până reușesc să potrivesc dungile exact la spate. Și-apoi vine rochia — bleumarin, cu crenguțe albe și fructe de ilex și mâneci decupate, diafane. Și în sfârșit pantofii. Pantofi cu toc pătrățoși, roșii, cu o fundiță în vârf și o baretă care se leagă în jurul gleznei.

Efectul de ansamblu e minunat și trebuie să recunosc c-a avut dreptate Kitty în ceea ce privește buclele. Orice altceva n-ar fi pe măsura ținutei.

Când ies, tata face mare caz de cât de bine îmi stă și îmi face un milion de poze, pe care i le și trimite prin mms lui Margot. Ea ne sună imediat pe Skype ca să vadă cu ochii ei.

— Să faci neapărat o poză cu tine și Stormy, îmi zice Margot. Vreau să văd ce toaletă sexy și-a tras.

— Nu e chiar așa de sexy, zic. Și-a făcut-o singură, după un model din anii '40.

— Sunt sigură c-o să găsească ea o metodă să arate sexy în ea, spune Margot. John McClaren cum o să se-mbrace?

— Habar n-am. A zis că e surpriză.

— Hmm, face ea.

E un „*hmm*" cu subînțeles, dar eu mă fac că plouă.

Tata tocmai îmi mai trage o poză pe veranda din față când apare doamna Rothschild.

— Ești superbă, Lara Jean, îmi spune.

— Chiar e, nu-i așa? zice tata afectuos.

— Oh, Doamne, ador anii '40, exclamă ea.

— Ai văzut documentarul lui Ken Burns, *Războiul*? o întreabă tata. Dacă te pasionează al Doilea Război Mondial, nu trebuie ratat.

— Ar trebui să vă uitați împreună la el, se bagă Kitty, și doamna Rothschild se uită pieziș la ea.

— Îl ai pe DVD? îl întreabă pe tata.

Kitty nu-și mai încape în piele de bucurie.

— Sigur, ți-l împrumut oricând, îi zice tata, aerian ca de obicei, și Kitty se strâmbă, dar în clipa următoare rămâne cu gura căscată.

Mă întorc să văd la ce se uită și văd un Mustang roșu, decapotabil, care tocmai vine pe strada noastră, cu capota lăsată — și cu John McClaren la volan.

Îmi pică fața când îl văd. E în uniformă completă: cămașă cafenie cu o cravată cafenie, pantaloni de stofă cafenii, curea și o beretă cafenie. E pieptănat cu cărare. Arată foarte chipeș, ca un soldat autentic. Îmi zâmbește larg și-mi face cu mâna.

— Oaa! exclam.

— Bine zis, face doamna Rothschild, care a rămas holbându-se lângă mine.

A uitat cu totul de tata și DVD-ul lui cu documentarul; ne holbăm cu toții la John în uniformă, în mașina aia. Pare o fantezie în carne și oase. Parchează în fața casei și dăm cu toții buzna spre mașină.

— A cui e mașina asta? îl întreabă Kitty.

— E a tatei, zice John. Mi-a împrumutat-o. Dar a trebuit să-i promit c-o să parchez foarte departe de orice altă mașină, așa că sper c-ai încălțăminte comodă, Lara Jean...

Se oprește și mă măsoară din cap până-n picioare.

— Ooo. Arăți superb.

Arată spre bucla ca o pâiniță cu scorțișoară.

— Vreau să zic, părul tău pare foarte... real.

— Păi e părul meu real!

Îmi ating cu grijă coafura. Brusc mă simt stingherită de pâinița din creștet și de rujul roșu-aprins.

— Știu — vreau să zic că arată autentic.

— Și tu la fel, zic.

— Pot să mă urc în mașină? ne întrerupe Kitty, care-a pus deja mâna pe portieră.

— Sigur, zice John.

Coboară din mașină.

— Dar nu vrei să te urci pe locul șoferului?

Kitty dă imediat din cap. Doamna Rothschild se urcă și ea, și tata le face o poză amândurora. Kitty pozează cu un braț lăsat nonșalant pe volan.

Eu și John stăm pe margine și-l întreb:

— De unde ai uniforma asta?

— Am comandat-o de pe eBay.

Se încruntă.

— Port ca lumea bereta? Ți se pare că mi-e mică?

— Deloc. Cred că arată exact cum ar trebui să arate.

Mă emoționează că s-a dat peste cap să-și comande o uniformă pentru chestia asta. Nu cred c-ar face mulți băieți așa ceva.

— Stormy o să intre în fibrilații când o să te vadă.

Mă studiază atent.

— Dar tu ce zici? Îți place?

Mă înroșesc.

— Da. Mi se pare că arăți... super.

Se dovedește că Margot a avut dreptate, ca de obicei. Stormy și-a scurtat rochia, acum îi vine mult deasupra genunchiului.

— Încă mai am cracii din tinerețe, se umflă în pene, făcând o piruetă. Sunt piesa mea de rezistență, se datorează tuturor orelor de echitație din copilărie.

Și-a scos și decolteul la înaintare.

Un bărbat cărunt care a venit cu microbuzul de la Ferncliff îi tot aruncă ocheade, și Stormy se face că nu-l observă, dar tot flutură din gene și se învârte ca la paradă, cu o mână în șold. Probabil că el e tipul arătos de care mi-a pomenit.

Îi fac o poză lui Stormy la pian și i-o trimit pe dată lui Margot, care-mi trimite un sms de răspuns cu un smiley și două degete ridicate în semn de „bravo!".

Tocmai pregătesc aranjamentul cu steagul american, uitându-mă la John cum mută o masă mai spre centru, la ordinul lui Stormy, când mă trezesc cu Alicia lângă mine și îl studiem amândouă.

— Ar trebui să te cuplezi cu el.

— Alicia, ți-am spus, tocmai ce m-am despărțit de cineva, îi răspund șoptit.

Nu reușesc să-mi iau ochii de la el, în uniforma aia și cu părul pieptănat cu cărare.

— Păi, găsește-ți pe altcineva. Viața e scurtă.

Pentru prima dată, Alicia și Stormy sunt de acord într-o privință.

Stormy îi îndreaptă acum cravata și bereta lui John. Ba chiar își umezește degetul cu salivă și încearcă să-i așeze părul, dar John se ferește. Îmi întâlnește privirea și schițează o expresie disperată, ceva gen *„Ajutor!"*.

— Salvează-l, îmi spune Alicia. Termin eu aranjamentul aici. Am terminat deja de pus fotografiile din lagărele de concentrare.

Le-a expus lângă ușă, astfel că sunt primul lucru pe care-l vezi când intri.

O pornesc glonț spre John și Stormy. Stormy îmi zâmbește radios.

— Nu-i așa că e frumoasă ca o *păpușică*?

Și se face nevăzută.

— Lara Jean, ești frumoasă ca o păpușică, îmi spune John pe un ton foarte serios.

Mă hlizesc și-mi duc mâna la păr.

— Una cu o pâiniță cu scorțișoară în cap.

Lumea a început să se adune, deși nu-i nici șapte. Am observat că oamenii în vârstă obișnuiesc să vină mai devreme la orice chestie. Mai am de rezolvat cu muzica. Stormy zice că, atunci când dai o petrecere, muzica e prioritatea numărul unu, pentru că asta creează atmosfera din clipa în care musafirii intră pe ușă. Simt că mă iau emoțiile. Mai am atâtea de făcut.

— Spune-mi ce mai e de făcut, îmi zice John. Eu sunt mâna ta dreaptă la zbânțuiala asta. Oare se folosea cuvântul „zbânțuială" în anii '40?

Mă bufnește râsul.

— Probabil că da! Poți să instalezi tu boxele cu iPod-ul meu? îi spun dintr-o răsuflare. Sunt în punga de lângă masa cu gustări. Și poți s-o aduci tu pe doamna Taylor de la 5A? I-am promis c-o să aibă un însoțitor.

John îmi dă onorul și o ia din loc. Simt că mă furnică ceva pe șira spinării, o senzație efervescentă. Seara asta va fi una de pomină!

Petrecerea a început de o oră și jumătate și Crystal Clemons, o doamnă de la etajul lui Stormy, le ține tuturor un curs de swing. Evident că Stormy e în primul rând, dănțuind într-o veselie. Eu urmăresc pașii de la masa cu gustările: un-doi, trei-patru, cinci-șase. Mai devreme am dansat cu domnul Morales, dar numai o dată, din cauză că femeile se uitau chiorâș la mine pentru că țineam ocupat un bărbat eligibil și în putere. E criză de bărbați la căminele de bătrâni, așa că niciodată nu-s destui parteneri de dans, nici măcar pentru jumătate dintre doamne. Le-am auzit pe câteva dintre ele șușotind că e foarte nepoliticos din partea unui domn să nu danseze când sunt doamne fără parteneri — și uitându-se cu subînțeles la bietul John.

John stă la celălalt capăt al mesei, bând Coca-Cola și dând din cap în ritmul muzicii. Am fost așa ocupată alergând de colo-colo, încât de-abia dacă am

apucat să schimbăm o vorbă. Mă aplec peste masă și-l întreb tare:

— Te distrezi?

Dă din cap că da. Apoi, brusc, trântește paharul pe masă, așa tare că se clatină masa și eu tresar șocată.

— Bun, zice. E Ziua Z. Dacă nu acum, atunci când?

— Poftim?

— Hai să dansăm, îmi zice John.

— Nu e musai dacă nu vrei, John, îi spun sfioasă.

— Nu, vreau. N-am luat degeaba lecții de swing de la Stormy.

Fac ochii mari.

— Când ai luat tu lecții de swing de la Stormy?

— Nu contează, zice. Dansează cu mine!

— Păi... ți-a mai rămas vreo obligațiune? îl întreb în glumă.

John scoate una din buzunarul de la pantaloni și-o trântește pe masa cu gustări. Apoi mă ia de mână și mă conduce în mijlocul ringului de dans, ca un soldat care pornește la luptă. Are o expresie încordată, concentrată. Îi face semn domnului Morales, care face pe DJ-ul pentru că e singurul care știe să umble cu telefonul meu. Din boxe se revarsă *In the Mood*, în varianta lui Glenn Miller.

John dă din cap, hotărât.

— Hai s-o facem!

Și-apoi începem să dansăm. Un pas apăsat în față, lateral, împreună, lateral, și de la capăt. Pas apăsat, un-doi-trei, un-doi-trei. Ne călcăm cam de un milion de ori pe picioare, dar el mă poartă în ritmul muzicii — ne învârtim, ne învârtim — și ne-am îmbujorat la față și râdem amândoi. Când se termină cântecul, mă trage spre el și-apoi îmi dă drumul pentru ultima dată. Toată lumea aplaudă.

— Trăiască tinerii! strigă domnul Morales.

John mă ia pe sus și mă ridică de parcă am fi la patinaj artistic și publicul e în delir. Zâmbesc cu gura până la urechi.

După petrecere, John mă ajută să dau jos decorațiunile și să strâng totul. O ia spre mașină cu cele două cutii mari și eu rămân să-mi iau rămas-bun de la toată lumea și să mă asigur că n-am uitat nimic. Încă plutesc pe un norișor, exaltată de cum a ieșit petrecerea. Totul a mers strună și Janette a fost așa încântată. A venit și mi-a pus mâinile pe umeri și mi-a zis:

— Sunt mândră de tine, Lara Jean.

Și-a mai fost și dansul cu John... Eu cea de la treisprezece ani m-aș fi *topit* toată. Eu cea de la șaisprezece ani merg plutind pe holul căminului, ca prin vis.

Ies plutind pe ușa de la intrare când dau cu ochii de Genevieve și Peter venind spre mine, la braț, și e ca și cum aș fi călătorit cu o mașină a timpului și anul ăsta nici n-ar fi fost. E ca și cum relația mea cu Peter nici n-ar fi fost.

Se apropie. Sunt la vreo zece pași de mine și eu am rămas țintuită locului. Oare n-am nicio cale de scăpare? De-a mă sustrage acestei umilințe și unei noi înfrângeri? Am fost așa prinsă cu petrecerea și cu John c-am uitat complet de joc. Ce opțiuni am? Dacă fac stânga-mprejur și dau fuga în cămin, o să m-aștepte toată noaptea în parcare. Și-uite așa, iarăși sunt ca un iepuraș pe care a pus gheara. Și-uite așa o să câștige jocul.

Și-apoi e prea târziu. M-au zărit. Peter îi dă drumul la braț.

— Ce cauți aici? mă întreabă. Și ce-i cu tot machiajul ăla?

Arată spre ochii și buzele mele.

Îmi iau foc obrajii. Ignor comentariul legat de machiaj și-i spun doar:

— Lucrez aici, mai știi? Știu ce cauți tu aici, Genevieve. Peter, mulțam fain c-ai ajutat-o să mă scoată din joc. Ești un tip de nădejde.

— Covey, n-am venit s-o ajut să te elimine. Nici măcar nu știam c-o să fii aici. Ți-am zis, mă doare în cot de jocul ăstal

Se întoarce spre Genevieve.

— Mi-ai zis că trebuie să iei ceva de la prietena bunicii tale, îi zice pe un ton acuzator.

— Așa și e, îi spune ea. E pur și simplu o coincidență extraordinară. S-ar zice c-am câștigat, nu?

E așa plină de ea, așa sigură de sine și de faptul că m-a bătut.

— Încă nu m-ai prins, zic.

Oare ar trebui să dau fuga înăuntru? Stormy m-ar primi să rămân peste noapte dacă ar fi nevoie.

Chiar atunci apare în trombă Mustangul roșu, decapotabil, al lui John.

— Salutare, face, iar Peter și Gen rămân cu gura căscată.

Abia în momentul ăla realizez cât de bizar arătăm probabil amândoi, John cu uniforma lui din al Doilea Război Mondial și tichia lui nostimă, eu cu buclele mele mari și rujul roșu-aprins.

Peter îl măsoară din priviri.

— Tu ce cauți aici?

— Străbunica mea stă la cămin, îi zice John nonșalant. O cheamă Stormy. Poate c-ai auzit de ea. E prietenă cu Lara Jean.

— Sunt sigură că nu-și amintește de ea, zic.

Peter mă privește încruntat și-mi dau seama că așa e. E tipic pentru el.

— Ce-i cu ținutele astea? întreabă, îmbufnat.

— A fost o petrecere USO, îi spune John. Foarte exclusivistă. Doar pentru VIP-uri — îmi pare rău, copii.

Și-apoi îl salută lăsându-și tichia pe o parte, gest care-mi dau seama că-l înfurie pe Peter, așa că pe mine mă unge la suflet.

— Ce naiba e aia o petrecere USO? mă întreabă Peter..

John își întinde leneș brațul pe bancheta din dreapta lui.

— Inspirată de al Doilea Război Mondial.

— Nu te întrebam pe tine, o întrebam pe ea, se burzuluiește Peter la el.

Se uită aspru la mine.

— E o *întâlnire*? Ai ieșit la o *întâlnire* cu el? Și a cui naiba e mașina asta?

Până să apuc să răspund, Genevieve dă să mă atingă și o fentez. Mă ascund după o coloană.

— Nu te mai purta ca un copil, Lara Jean, îmi zice. Resemnează-te cu gândul că ai pierdut și eu am câștigat!

O pândesc de după coloană și John îmi aruncă o privire — o privire care-mi spune „Urcă!". Încuviințez prompt. Imediat el deschide portiera din dreapta și eu o iau la fugă spre mașină, cât de repede pot. De-abia am apucat să trag portiera și el pornește în trombă, înecându-i pe Peter și Gen în nori de praf.

Mă întorc să mă uit. Peter a rămas holbându-se la noi, cu gura căscată. E gelos și mă bucur.

— Mulțam că m-ai salvat, spun, încercând să-mi recapăt suflul.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

John se uită drept în față, zâmbind larg.

— Și-altă dată!

Ne oprim la semafor și el se întoarce să se uite la mine și ne uităm unul la altul, râzând ca smintiții și iar mi se taie răsuflarea.

— Ai văzut expresiile de pe fețele lor? zice John gâtuit, lăsându-și capul pe volan.

— A fost genial!

— Ca-n filme!

Îmi zâmbește triumfător, cu o văpaie în ochii lui albaștri.

— Fix ca-n filme, încuviințez, lăsându-mi capul pe spătarul scaunului și uitându-mă cu ochii mari la lună, așa atent că mă dor ochii.

Sunt într-un Mustang roșu, decapotabil, alături de un băiat în uniformă și simt aerul răcoros al nopții mângâindu-mi pielea, și cerul e plin de stele și sunt fericită. După cum zâmbește John și-acum cu gura până la urechi, știu că și el e. În seara asta ne-am jucat de-a ce-ar fi dacă. La naiba cu Peter și Genevieve! Semaforul se face verde și îmi întind brațele spre cer.

— Calc-o, Johnny! strig și el apăsă pe accelerație, făcându-mă să chiui.

Ne învârtim o vreme și, la următorul semafor, încetinește și mă înconjoară cu brațul, trăgându-mă spre scaunul lui.

— Nu asta era figura în anii '50? mă întreabă, cu o mână pe volan și cealaltă în jurul umerilor mei.

Inima începe iar să-mi gonească.

— Păi, tehnic, noi suntem îmbrăcați de anii '40 — și-apoi mă sărută.

Îi simt buzele calde și ferme peste ale mele și închid involuntar ochii.

Când se dă un pic mai în spate, se uită la mine și mă întreabă, doar pe jumătate serios:

— A fost mai bine decât prima dată?

Mă simt zăpăcită. I-am lăsat urme de ruj pe față. Întind mâna și-l șterg la gură. Se face verde, dar nu ne urnim, el se uită în continuare la mine. Auzim un claxon din spate.

— E verde.

El rămâne nemișcat, fără să-și ia ochii de la mine.

— Mai întâi răspunde-mi.

— Mai bine.

John apasă pe accelerație și ne urnim din nou. Eu încă nu mi-am recăpătat suflul.

— Într-o zi vreau să te văd ținând un discurs la Model UN, strig, în bătaia vântului.

John începe să râdă.

— Cum? De ce?

— Cred c-ar fi ceva care merită văzut. Pariez c-ai fi... fabulos. Știi, dintre noi toți, cred că tu te-ai schimbat cel mai mult.

— Cum așa?

— Erai destul de rezervat. Mai mult tu cu tine. Acum ești așa sigur pe tine.

— Și-acum mai am emoții uneori, Lara Jean.

Într-o parte are un vârtej — părul îi stă ridicat, ca și cum ar avea voință proprie. Chestia asta mă termină mai mult decât orice altceva.

50

După ce John mă conduce acasă, dau fuga peste drum s-o iau pe Kitty de la doamna Rothschild. Și ea mă invită să bem un ceai. Kitty a adormit pe canapea, cu televizorul dat pe mut. Ne instalăm pe cealaltă canapea cu câte o ceașcă de Lady Grey și mă întreabă cum a fost la petrecere. Poate că e din cauză că încă plutesc pe un norișor după toată seara sau poate că agrafele îmi țin așa strâns părul că m-a luat cu amețeală, sau se prea poate să fie pentru că în ochii ei se citește un interes sincer când încep să povestesc, dar, orice-ar fi, îi povestesc totul. Despre cum am dansat cu John, cum ne-a aplaudat toată lumea. Despre Peter și Genevieve, chiar și despre sărut.

Începe să-și facă vânt când îi povestesc despre sărut.

— Când a apărut băiatul în uniforma aia — ooh, măiculiță!

Fluieră.

— M-am simțit ca o babă perversă, pentru că-l știu de când era mic. Dar, oh Doamne, tare chipeș mai el

Chicotesc în timp ce-mi desprind agrafele din creștet. Ea se apleacă spre mine și mă ajută. Cocul mi se desface și simt furnicături de ușurare pe pielea capului. Oare așa e când ai o mamă? Stați la povești despre băieți seara târziu, la ceai?

Doamna Rothschild coboară glasul, ca și cum mi-ar face o confidență.

— Uite care-i faza. Am un singur sfat pentru tine. Trebuie să-ți îngădui să fii prezentă în fiecare moment. Doar să nu lași nicio clipă să treacă pe lângă tine, știi? Îndrăznește, mergi până la capăt, soarbe experiența până la fund.

— Deci dumneavoastră n-aveți niciun regret? Pentru că întotdeauna ați mers până la capăt?

Mă gândesc la divorțul ei, la faptul că numai de asta s-a vorbit atunci în cartier.

— Oh, Doamne, nu. Am și eu regrete.

Râde, un râs gutural, genul ăla de râs sexy pe care-l au doar fumătorii sau

oamenii răgușiți de la guturai.

— Nu știu de ce încerc să-ți dau sfaturi. Sunt o femeie divorțată, care n-are pe nimeni, la patruzeci de ani. Și doi. Patruzeci și doi. Ce știu eu? Și asta e o întrebare retorică, apropo.

Oftează melancolic.

— Tare-mi mai lipsesc țigările.

— Kitty o să vă miroasă, o avertizez, și râde iar gutural.

— Mi-e teamă s-o supăr pe fata asta.

— E mică, dar fioroasă, declam. Aveți dreptate să vă temeți, doamnă Rothschild.

— Oh, Doamne, Lara Jean, spune-mi Trina, te rog! Adică, știu că-s bătrână, dar nu-s chiar *așa* de bătrână.

Șovăi.

— Bine. Trina... îți place de tata?

Se îmbujorează un pic.

— Ăă. Mda, cred că e un tip grozav.

— Cu care te-ai vedea ieșind?

— Păi, nu e chiar genul meu. Și nici nu s-a arătat interesat de mine, așa că, ha-ha!

— Sunt sigură că ți-ai dat seama că soră-mea încearcă să vă facă lipeala. Și, dacă te deranjează, pot cu siguranță s-o opresc. Pot cu siguranță să încerc s-o opresc, mă corectez. Dar cred că nu-i o idee așa rea. Cred că tu și tata ați face o pereche bună. Lui îi place să gătească și să facă focul și nu-l deranjează să meargă la cumpărături pentru că-și ia ceva de citit la el. Iar tu pari o persoană care știe să se distreze și spontană, și pur și simplu... relaxată.

Îmi zâmbește.

— Eu sunt haosul personificat.

— Haosul poate fi benefic, mai ales pentru cineva ca tata. Merită să încercați, măcar o întâlnire, ce zici? Ce se poate întâmpla dacă faceți pur și simplu o încercare?

— E cu dus și-ntors dacă ieși în oraș cu un vecin. Dacă nu iese și-apoi sunteți obligați să locuiți peste drum unul de altul?

— Ăsta e un risc minuscul în comparație cu ce-ați putea câștiga. Dacă nu iese, vă salutați politicos când vă vedeți și mergeți înainte. Nu-i mare chestie. Și, știu că nu sunt obiectivă, dar tata chiar merită. E cel mai tare.

— Oh, știu asta. Vă văd pe voi și-mi zic, Doamne, orice bărbat care a putut crește niște fete ca ele e deosebit. N-am mai văzut niciodată un bărbat așa dedicat familiei. Voi trei sunteți comorile lui cele mai de preț, știi? Și așa se și cade să fie. Relația unei fete cu tatăl ei e cea mai importantă relație cu un bărbat din viața ei.

— Și relația unei fete cu mama ei?

Doamna Rothschild își lasă capul într-o parte, pe gânduri.

— Mda, aș zice că relația unei fete cu mama ei e cea mai importantă relație pe care o are cu o femeie. Cu mama sau cu surorile ei. Ai noroc că ai două. Știu că deja știi asta, mai bine decât mulți, dar părinții nu-ți vor fi mereu alături. Dacă totul se întâmplă după cursul firesc, ei se duc primii. Dar surorile le vei avea alături toată viața.

— Tu ai vreo soră?

Încuviințează, cu o urmă de zâmbet pe chipul ei bronzat.

— Am o soră mai mare. Jeanie. Nu ne avem așa bine ca voi, dar, pe măsură ce înaintăm în vârstă, seamănă din ce în ce mai mult cu mama. Așa că, atunci când mi se face tare dor de mama, îi fac o vizită lui Jeanie și îi revăd chipul mamei.

Strâmbă din nas.

— Sună bizar?

— Nu. Mie îmi sună... minunat.

Ezit.

— Uneori, când îi aud vocea lui Margot — gen când e jos și ne strigă să coborâm mai repede și să ne urcăm în mașină sau ne anunță că e gata cina —, uneori seamănă așa mult la glas cu mama că mă păcălește. Pentru o clipă

doar.

Îmi dau lacrimile.

Doamna Rothschild are și ea lacrimi în ochi.

— Nu cred că o fată trece vreodată peste moartea mamei. Sunt femeie în toată firea și e absolut firesc și de așteptat să-mi fi murit mama și tot mă simt orfană uneori.

Îmi zâmbește.

— Dar de asta n-ai cum să fugi, așa-i? Când pierzi o persoană iubită și te doare și-acum, asta e dovada că ai iubit cu adevărat.

Îmi șterg lacrimile din ochi. Oare asta s-a întâmplat între mine și Peter, l-am iubit cu adevărat? Pentru că mă doare și-acum, mă doare. Dar probabil că nu poți avea una fără cealaltă.

— Deci, ca să știu, dacă tata te invită la un moment dat în oraș, o să accepți? o întreb, trăgându-mi nasul.

Pufnește în râs, apoi își pune mâna la gură când Kitty se foiește în somn.

— Acum văd cu cine seamănă Kitty.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Trina.

— Da, răspunsul e da.

Zâmbesc pe sub mustăți. Da.

Până îmi șterg machiajul și mă îmbrac în pijama, se face trei dimineața. Dar nu mă simt obosită. Tot ce vreau e să vorbesc cu Margot, să-i povestesc de-a fir a păr ce s-a întâmplat. Scoția e cu cinci ore înainte, așa că acolo e aproape opt. Margot e matinală, așa că mă gândesc că merită să fac o încercare.

O prind în timp ce se pregătește de micul dejun. Își pune laptopul pe dulap, ca să putem să vorbim în timp ce-și dă cu cremă solară, rimel și balsam de buze.

Îi povestesc de petrecere, de cum au apărut Peter și Genevieve și, mai ales, de sărutul cu John.

— Margot, cred că s-ar putea să fiu genul de persoană care se

îndrăgostește de mai multe persoane în același timp.

Ba chiar s-ar putea să fiu genul de persoană care se îndrăgostește de o mie de ori. Mă imaginez deodată în chip de albinuță, sorbind, pe rând, nectarul dintr-o margaretă, apoi dintr-un trandafir și dintr-un crin. Fiecare băiat cu dulceața lui.

— Tu?

Tocmai își prindea părul într-o coadă de cal, dar se oprește și bate cu degetul în ecran.

— Lara Jean, cred că tu te îndrăgostești un pic de toți cei pe care-i întâlnești. Face parte din farmecul tău. Ești îndrăgostită de dragoste.

S-ar putea să fie adevărat. Sunt îndrăgostită de dragoste! Nu pare așa rău să fii genul ăsta de fată.

Mâine e târgul de primăvară al orașului și Kitty le-a promis părinților din comitet c-o să fac o prăjitură pentru marșul cu prăjituri. La jocul ăsta, copiii merg pe muzică într-un cerc în care sunt înșirate numere, ca la scaunele muzicale. Când se oprește muzica, se alege un număr la întâmplare și copilul aflat în dreptul numărului respectiv câștigă prăjitura. Desigur, ăsta a fost dintotdeauna jocul meu preferat la bâlci, pentru că îmi plăcea să mă uit la toate prăjiturile de casă și pentru că ține doar de noroc chior. Sigur, copiii se înghesuie în jurul mesei cu prăjituri și pun ochii pe prăjitura pe care și-o doresc cel mai tare și încearcă să meargă încet când ajung în dreptul numărului cu pricina, dar, mai mult de-atât, nu prea ai ce face. Nu e un joc care să presupună cine știe ce talent sau pricepere aparte. Efectiv doar te plimbi în cerc pe muzică veche. Sigur, ai putea să te duci la cofetărie și să-ți alegi fix prăjitura pe care o vrei, dar e mai palpitant când nu ești sigur cu care o să te alegi până la urmă.

O să fac o prăjitură cu ciocolată, pentru că și copiii, și lumea în general preferă ciocolata altor arome. O să-mi dau frâu liber imaginației la glazură. Poate c-o s-o fac cu caramel sărat sau maracuya sau poate o spumă cu cafea. Am cochetat cu ideea de a face o prăjitură ombré, cu o glazură în degradeu. Am o bănuială că prăjitura mea o să fie la mare căutare.

Când am luat-o pe Kitty de la Shanae de-acasă azi dimineață, am întrebat-pe mama ei ce fel de prăjitură face pentru jocul cu prăjituri, pentru că doamna Rodgers e vicepreședinta comitetului părinților. A oftat din rărunchi și mi-a zis:

— O să fac orice prăjitură instant de la Duncan Hines găsesc în cămară. Ori asta, ori ceva de la Food Lion.

Apoi m-a întrebat eu ce fac și i-am zis, iar ea mi-a spus:

— Te votez Mama adolescentă a anului — m-a pufnit râsul la asta, dar m-a și impulsionat și mai tare să fac cea mai bună prăjitură cu putință, ca să știe toată lumea pe cine poate conta Kitty.

Nu i-am spus niciodată tatei, nici lui Margot, dar, când eram în gimnaziu,

profesoara mea de engleză a organizat un ceai pentru mame și fiice la școală de Ziua Mamei. Urma să se țină după ore, era ceva opțional, dar eu chiar îmi doream să merg și să gust sandviciurile și biscuiții pe care a zis c-o să-i aducă la școală. Bănuiesc c-aș fi putut s-o rog pe bunica să meargă cu mine — Margot a rugat-o de câteva ori, la diverse evenimente — dar n-ar fi fost același lucru. Și nu cred că e genul de lucru de care i-ar păsa lui Kitty„ dar tot mă preocupă subiectul.

Jocul cu prăjiturile se ține în sala de repetiții a școlii generale. Eu m-am oferit să mă ocup de muzica pentru joc și am făcut un playlist cu melodii care fac trimitere la zahăr și zaharicale. Evident *Sugar, Sugar* de la The Archies, *Sugar Shack, Sugar Town* și *I Can't Help Myself (Sugar Pie, Honey Bunch)*.[36] Când intru în sală, mama lui Peter și o altă mamă tocmai pun prăjiturile pe mese. Rămân țintuită locului, neștiind ce să fac.

— Bună, Lara Jean, îmi zice, dar zâmbetul ei pare mai mult de formă și simt un gol în stomac.

Răsuflu ușurată când pleacă.

E lume multă cam toată ziua și unii joacă mai multe ture, în speranța că-și vor împlini visul. Tot încerc să împing lumea spre prăjitura mea cu caramel, care e încă în joc. Toată lumea e vrăjită de o prăjitură cu ciocolată nemțească, de care sunt sigură că e luată de la magazin, dar fiecare cu gusturile lui. Eu, una, nu m-am omorât niciodată după ciocolata nemțească, cine-ar vrea să mănânce fulgi de cocos topiți? Brr.

Kitty s-a tot învârtit cu prietenele ei și-ar trebui să mă ajute o oră la jocul cu prăjiturile când apare Peter cu fratele lui mai mic, Owen. La difuzoare tocmai se aude *Pour Some Sugar on Me*.[37] Kitty se duce să-i salute și eu îmi fac de lucru cu telefonul cât timp ea le prezintă prăjiturile. Sunt cu nasul în telefon, mă fac că trimit un mesaj, când mă trezesc cu Peter lângă mine.

— Care e prăjitura ta? Aia cu cocos?

Ridic involuntar privirea.

— Eu n-aș lua niciodată o prăjitură de cumpărat pentru chestia asta.

— Glumeam, Covey. A ta e aia cu caramel. Mi-am dat seama după cât de fistichiu ai ornat-o.

Se oprește și-și îndeasă mâinile în buzunar.

— Deci, ca să știi, n-am venit la cămin cu Gen ca s-o ajut să te elimine.

Ridic din umeri.

— Cine știe, poate că deja i-ai trimis sms să-i spui că sunt aici.

— Ți-am zis, mi se rupe de jocul ăsta. Mi se pare o tâmpenie.

— Ei bine, mie nu. Vreau în continuare să câștig.

Pun următorul cântec pentru joc și toți copiii fug să-și ocupe pozițiile.

— Așadar, te-ai împăcat cu Genevieve?

Scoate o exclamație grosolană.

— Ce-ți pasă?

Dau din umeri din nou.

— Știam eu c-o să te împaci până la urmă cu ea.

Peter tresare ca și cum l-aș fi lovit. Se întoarce ca și cum ar fi gata să plece, dar se oprește brusc. Frecându-și ceafa, îmi zice:

— Nu mi-ai răspuns nici acum la ce te-am întrebat legat de McClaren. Ai ieșit cu el?

— Ce-ți pasă?

I se umflă nările de furie.

— Îmi pasă, băga-mi-aș, pentru că până acum câteva săptămâni erai iubita mea. Nici măcar nu-mi mai amintesc de ce ne-am despărțit.

— Dacă nu-ți amintești, atunci nu știu ce să-ți spun.

— Spune-mi adevărul. Nu mă trata ca pe-un puțoi.

I se frânge glasul la cuvântul „puțoi". Altădată am fi râs amândoi de chestia asta. Mi-aș dori să putem râde și-acum.

— Care-i faza cu tine și McClaren?

Mi se pune deodată un nod în gât, sugrumându-mi glasul.

— Nu-i nicio fază.

Doar ne-am sărutat.

— Suntem amici. M-a ajutat cu jocul.

— Ce drăguț din partea lui. Mai întâi îți trimite scrisori, acum te plimbă prin oraș și își petrece timpul cu tine la un cămin de bătrâni.

— Ziceai că nu-ți pasă de scrisori.

— Ei bine, s-ar zice că-mi pasă.

— Atunci poate c-ar fi trebuit să-mi spui.

Kitty se uită înspre noi, cu fruntea încrețită.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Sunt aici cu o treabă.

Peter mă măsoară din priviri.

— Te-ai sărutat cu el?

Să-i spun adevărul? Chiar trebuie?

— Da. O dată.

Clipește.

— Vrei să zici că eu trăiesc în celibat de când am început jocul ăsta idiot — ba chiar dinainte de joc — și în timpul ăsta tu îți faci de cap cu McClaren?

— Ne-am despărțit, Peter. Între timp, pe vremea când chiar eram *împreună*, tu ai fost cu Genevieve...

Își lasă capul pe spate și zbiară:

— Nu m-am sărutat cu ea!

Câțiva din adulți se întorc să se uite la noi.

— O cuprinseseși în brațe, mă stropșesc în surdină la el. O *țineai în brațe*!

— O *linișteam*. Doamne sfinte! Plângea! Ți-am spus! Ai făcut-o ca să te răzbuni pe mine?

Peter vrea să-i spun că da. Ar vrea să fi fost ceva care să aibă de-a face cu el. Dar nu mă gândeam la Peter când l-am sărutat pe John. L-am sărutat pentru că așa am vrut.

— Nu.

Îi zvâcnește un mușchi în maxilar.

— Când ne-am despărțit, mi-ai zis că vrei să fii cea mai importantă fată din viața cuiva, dar uită-te la tine. Tu nu vrei să ai un tip care e cel mai important din viața ta.

Arată furios spre masa cu prăjituri.

— Vrei și să ai prăjitura și s-o mănânci.

Cuvintele lui mă ustură, exact cum își dorea.

— Detest expresia asta. Ce înseamnă, de fapt? Sigur că vreau și să am prăjitura și s-o mănânc — altfel de ce-ai vrea să ai o prăjitură?

Se uită încruntat la mine.

— Nu la asta mă refer și știi bine.

Chiar atunci se termină cântecul și puștimea vine să-și revendice prăjiturile. Inclusiv Kitty și Owen.

— Hai să mergem, îi zice Owen lui Peter.

Ține în mână prăjitura mea cu caramel.

Peter se uită la el și-apoi din nou la mine, cu o privire înverșunată.

— N-o vreau pe-aia.

— Pe-asta mi-ai zis s-o iau!

— Ei bine, n-o mai vreau. Pune-o la loc și ia Funfetti-ul din capăt de tot.

— Nu se poate, spune Kitty. Nu așa se joacă jocul ăsta. Primești prăjitura cu numărul la care te-ai oprit.

Peter rămâne cu gura căscată.

— Zău așa, puștoaico!

Kitty se trage mai aproape de mine.

— Nu.

După ce-au plecat Peter și fratele lui, o îmbrățișez pe Kitty din spate. A fost de partea mea până la urmă. Fetele din familia Song sunt solidare.

---

[36] În traducere aproximativă: *Sugar, Sugar* —„Dulceață", *Sugar Shack* — „Căsuța de zahăr", *Sugar Town* — „Orașul de zahăr", *I Can't Help Myself (Sugar Pie, Honey Bunch)* — „Nu-ți pot rezista (Dulce ca zahărul și mierea)" (N.t.)

[37] În traducere aproximativă: „Scaldă-mă în zahăr". (*N.t.*)

Kitty voia să mai stea la târg, așa că fac singură drumul de întoarcere când observ mașina lui Genevieve pe șosea. Și uite-așa mă trezesc c-o urmăresc. A venit momentul s-o elimin pe fata asta.

A rămas la fel de nesăbuită. La cum o taie la semafor, e cât pe-aci s-o pierd de câteva ori. Îmi vine să strig la ea: „*Nu sunt o șoferiță îndeajuns de bună pentru figuri din astea*".

Ajungem într-un final la o clădire de birouri, pe care o recunosc drept locul unde lucrează tatăl ei. Ea intră în clădire și eu parchez în dreptul aceluiași magazin, dar la oarecare distanță de ea. Opresc motorul și-mi las scaunul la orizontală ca să nu mă vadă.

Trec zece minute și nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu știu ce caută la biroul tatălui ei în weekend. Poate c-o ajută pe secretara tatălui ei cu ceva? S-ar putea să mai am de stat pe-aici. Dar o s-aștept oricât va trebui. O să câștig, fie ce-o fi. Nici măcar nu-mi pasă de premiu. Vreau doar să câștig.

Sunt cât pe-aci să ațipesc când din clădire ies două persoane — tatăl ei, în costum și cu un palton din păr de cămilă, cu o fată. Mă las mai jos în scaun. La început am impresia că e Genevieve, dar fata e mai înaltă decât ea. Mă chiorăsc mai atent. O recunosc. A fost în an cu Margot. Cred c-au fost amândouă în Key Club. Anna Hicks. O iau împreună spre parcare, el o conduce la mașină. Ea își caută cheile. El o prinde de braț și-o întoarce cu fața spre el. Și-apoi se sărută. Pasional. Franțuzește.

Oh, Doamne. E de-o seamă cu Margot. Are doar optsprezece ani. Tatăl lui Genevieve o sărută ca și cum ar fi femeie în toată firea. El e tatăl cuiva. Și ea e fiica altcuiva.

Mi se face greață. Cum a putut să-i facă asta mamei lui Genevieve? Lui Gen? Oare asta e chestia nasoală prin care trece ea? Dacă tata ar face vreodată una ca asta, n-aș putea să-l mai văd cu aceiași ochi. Nu cred c-aș mai putea să-mi văd propria *viață* cu aceiași ochi. Ar fi o trădare, nu doar a familiei

noastre, ci a lui însuși, a felului de om care era până acum.

Nu vreau să văd mai mult. Rămân cu capul la cutie până ce se urnesc amândoi și tocmai mă pregătesc să pornesc și eu motorul când Genevieve iese din clădire, cu brațele încrucișate, cu umerii lăsați.

Oh, Doamne! M-a ochit. Mă privește cu ochii îngustați și vine direct spre mine. Aș vrea să pornesc și s-o șterg, dar nu pot. S-a oprit chiar în dreptul meu, făcându-mi furioasă semn să las geamul. Așa că mă conformez, dar nu mă simt în stare s-o privesc în ochi.

— Ai văzut? mă întreabă răstit.

— Nu, n-am văzut nimic, îi spun cu voce moale.

Genevieve se înroșește la față, știe că mint. Pentru o clipă mă gândesc cu groază c-o să înceapă să plângă sau c-o să mă pocnească. Mi-aș dori să mă pocnească odată.

— Dă-i drumul, îmi spune gâtuit. Elimină-mă. Doar de-asta ai venit.

Scutur din cap și-apoi ea îmi ia mâinile de pe volan și le lasă apăsat pe clavicula ei.

— Gata. Ai câștigat, Lara Jean. Jocul s-a terminat.

Și-apoi o ia la fugă spre mașina ei.

Bunica m-a învățat un cuvânt în coreeană. *Jung*. Înseamnă o legătură între două persoane care nu poate fi ruptă, nici măcar când dragostea se schimbă-n ură. Tot mai ai sentimentele pe care le aveai cândva pentru persoana respectivă, nu poți să te scuturi cu totul de ele; întotdeauna o să ai o urmă de afecțiune pentru ea în adâncul inimii. Mă gândesc că o parte din ce simt pentru Genevieve trebuie să izvorască din asta. *Jung* e motivul pentru care n-o pot urî. Ne leagă ceva.

Și *jung* e motivul pentru care Peter nu se poate desprinde de ea. Și pe ei îi leagă ceva. Dacă tata ar fi făcut ce-a făcut tatăl ei, oare eu nu m-aș destăinui singurei persoane care nu m-a respins niciodată? Care mi-a fost mereu alături, care m-a iubit mai mult ca oricine altcineva? Peter e acea persoană pentru Genevieve. Cum pot să-i port pică pentru asta?

Suntem în bucătărie, strângem masa după micul dejun, care a constat în clătite, când tata îmi spune:

— Cred că se apropie aniversarea încă uneia dintre fetele Song. „*You are sixteen, going on seventeen...*"[38], începe să-mi cânte.

Mă năpădește un val de dragoste pentru tata, sunt așa norocoasă să am un tată ca el.

— Ce cânți? îl întrerupe Kitty.

O iau de mână și începem să ne învârtim prin bucătărie.

— „*I am sixteen, going on seventeen; I know that I'm naive. Fellows I meet may tell me I'm sweet; willingly I believe.*"[39]

Tata își aruncă prosopul de vase peste umăr și vine spre mine în pași de dans. Cu o voce joasă, de bariton, intonează:

— „*You need someone older and wiser telling you what to do...*"[40]

— Cântecul ăsta e sexist, declară Kitty în timp ce-o las pe spate.

— Este, îi dă dreptate tata, ușuind-o cu prosopul de vase. Iar băiatul cu pricina nu era, de fapt, mai copt, nici mai înțelept. Era un pifan nazist.

Kitty se îndepărtează cu pas sprințar de noi.

— Despre ce vorbiți, de fapt?

— E din „Sunetul muzicii", zic.

— Filmul ăla cu călugărița, adică? Nu l-am văzut niciodată.

— Cum e posibil să te fi uitat la „Clanul Soprano" și să nu fi văzut „Sunetul muzicii"?

— Kitty s-a uitat la „Clanul Soprano"? întreabă tata alarmat.

— Doar la promouri, spune Kitty repede.

Eu cânt mai departe în legea mea, făcând piruete ca Liesl în foișorul din film.

— „*I am sixteen going on seventeen, innocent as a rose... Fellows I meet may tell me I'm sweet, and willingly I believe...*"[41]

— De ce ai crede cu dragă inimă ce-ți spune un individ pe care nici măcar nu-l cunoști?

— Așa e cântecul, Kitty, n-o zic eu! Oh, Doamnel

Mă opresc din piruete.

— Dar Liesl chiar *era* cam prostuță. Adică, până la urmă din vina ei era cât pe-aci să fie prinși de naziști.

— Aș îndrăzni să spun c-a fost din vina căpitanului von Trapp, zice tata. Rolfe era și el doar un puști — avea de gând să-i lase să fugă, dar Georg a trebuit neapărat să-l enerveze.

Clatină din cap.

— Avea ditamai ego-ul, Georg von Trapp. Hei, ar trebui să ne uităm la „Sunetul muzicii" într-o seară!

— Sigur, zic.

— Filmul ăsta sună oribil, zice Kitty. Ce fel de nume mai e și Georg?

O ignorăm amândoi.

— În seara asta? propune tata. Vă fac *tacos al pastor*![42]

— Eu nu pot, spun. Mă duc la Belleview.

— Tu ce zici, Kitty? întreabă tata.

— Mama lui Sophie ne învață să facem *latke*[43], spune Kitty. Știați că, dacă torni sos de mere peste ele, sunt delicioase?

Tata se pleoștește.

— Da, știam. Va trebui să încep să-mi fac rezervare cu o lună înainte ca să petrec o seară cu voi.

— Sau ai putea s-o inviți pe doamna Rothschild pe la noi, propune Kitty. Și ea se simte singură în weekend.

Tata o privește curios.

— Sunt sigur c-are lucruri mai bune de făcut decât să se uite la „Sunetul muzicii" cu vecinul ei.

— Nu uita de *tacos al pastor*! Și alea atrag doritori. Și tu, desigur. Tu atragi doritori.

— Tu sigur atragi doritori, intervine Kitty.

— Fetelor, începe tata.

— Stai așa, zic. Lasă-mă să-ți spun doar un lucru. Ar trebui să începi să ieși în oraș, tată.

— Ies în oraș!

— Ai ieșit cam la două întâlniri cu totul, zic, și el nu mai zice nimic. De ce n-ai invita-o pe doamna Rothschild? E drăguță, are un serviciu bun, Kitty o adoră. Și stă foarte aproape de noi.

— Vezi, tocmai de-aia n-ar trebui s-o invit în oraș, face tata. N-ar trebui niciodată să ieși cu un vecin sau un coleg de serviciu, pentru că atunci va trebui să-i vezi în continuare dacă nu merg lucrurile între voi.

— Ca vorba aia, „Să nu te caci unde mănânci"? îl întreabă Kitty.

Când tata se încruntă la ea, Kitty se corectează imediat:

— Vreau să zic „Să nu faci treabă mare unde mănânci". La asta te referi, tati, nu-i așa?

— Da, bănuiesc că la asta mă refer, dar, Kitty, nu-mi place când vorbești urât.

— Iartă-mă, îi zice Kitty spășită. Dar tot cred c-ar trebui să-i dai o șansă doamnei Rothschild. Dacă nu iese, asta e.

— Păi, n-aș vrea să-ți faci speranțe deșarte, zice tata.

— Asta-i viața, i-o întoarce Kitty. Lucrurile nu merg întotdeauna cum am vrea noi. Uită-te la Lara Jean și Peter.

Mă uit chiorâș la ea.

— Hei, mulțam fain, ce să zic?

— Încerc să demonstrez ceva, îmi zice.

Se duce la tata și-l înconjoară cu brațele. Puștoaica asta își pune tot arsenalul la bătaie.

— Gândește-te numai, tati. *Tacos*. Călugărițe. Naziști. Și doamna Rothschild.

— Sunt sigur că are alte planuri, oftează el.

— Mie mi-a zis că, dacă ai invita-o în oraș, ar accepta, zic imediat.

Tata tresare.

— Așa ți-a zis? Ești sigură?

— Absolut.

— Păi... poate c-o s-o invit. La o cafea sau la un pahar de vorbă. „Sunetul muzicii" e un pic cam lung pentru o primă întâlnire.

Eu și Kitty chiuim amândouă de bucurie și batem palma.

---

[38] În traducere : „Ai șaisprezece ani, mergi pe șaptesprezece" — versuri din cântecul cu același titlu de pe coloana sonoră a filmului *Sunetul muzicii*. (*N.t.*)

[39] „Am șaisprezece ani, merg pe șaptesprezece, știu că sunt naivă. Când băieții pe care-i întâlnesc îmi spun că-s drăguță, îi cred cu dragă inimă." (*N.t.*)

[40] „Ai nevoie de cineva mai copt și mai înțelept care să te-nvețe ce să faci." (*N.t.*)

[41] „Am șaisprezece ani, merg pe șaptesprezece, sunt ca un trandafiraș nevinovat..." (*N.t.*)

[42] Specialitate mexicană din carne de porc, asemănătoare kebabului. (*N.t.*)

[43] Specialități din bucătăria evreiască, asemănătoare unor clătite, din cartofi sau din alte legume. (*N.t.*)

Era, cumva, o tradiție să iau micul dejun la restaurantul de cartier cu Margot și Josh de ziua mea. Dacă ziua mea pica în timpul săptămânii, ne trezeam devreme și mergeam acolo înainte de școală. Eu comandam clătite cu afine, iar Margot îmi punea o lumânărică în ele și îmi cântau „La mulți ani".

În ziua când împlinesc șaptesprezece ani, Josh îmi trimite un sms cu „*La mulți ani!*", dar mă prind că n-o să mai mergem la restaurant. Are prietenă acum și ar fi aiurea, mai ales dacă nu mai e și Margot. Mă mulțumesc cu mesajul.

La micul dejun tata îmi face omletă cu cârnați și Kitty mi-a făcut o felicitare mare pe care sunt lipite mai multe poze cu Jamie. Margot mă sună pe Skype să-mi ureze La mulți anil și să-mi spună că ar trebui să primesc cadoul de la ea azi sau mâine după-amiază.

La școală Chris și Lucas îmi pun o lumânărică în gogoșile luate de la automat și îmi cântă „La mulți ani" pe hol. Chris îmi face cadou un ruj nou: roșu pentru când vreau să fiu fată rea, îmi zice. Peter nu-mi spune nimic la ora de chimie, mă îndoiesc că știe că e ziua mea și, pe deasupra, ce-aș putea să mă aștept să-mi spună, de fapt, la cum s-a terminat relația dintre noi? Chiar și-așa e o zi plăcută, în care nu se întâmplă mare lucru.

Dar apoi, când mă pregătesc să plec de la școală, văd mașina lui John parcată în față. El stă lângă mașină; încă nu m-a observat. Lumina vie a soarelui la amiază îi învăluie părul ca un nimb și brusc mă izbește o amintire viscerală a perioadei când îl iubeam de la depărtare, obsesiv, cu patimă. Îi admiram nespus mâinile cu degete subțiri și pometii înalți. Cândva îi învățasem trăsăturile pe de rost. Îl știam pe dinafară.

Grăbesc pasul.

— Bună! îi zic, făcându-i cu mâna. Ce-i cu tine aici la ora asta? N-ai școală azi?

— Am plecat mai devreme, îmi spune.

— Tu? John Ambrose McClaren a chiulit?

Începe să râdă.

— Am ceva pentru tine.

Scoate o cutie din buzunarul de la haină și mi-o întinde.

— Poftim.

I-o iau din mână, e grea, îmi atârnă în palmă.

— S-o... s-o deschid acum?

— Dacă vrei.

Îi simt privirea ațintită asupra mea când rup hârtia de împachetat și desfac cutiuța albă. Are emoții. Mă pregătesc să zâmbesc ca să știe că-mi place cadoul, orice ar fi. Simplul fapt că s-a gândit să-mi ia un cadou e... adorabil.

În foița albă e cuibărit un glob din acela cu zăpadă, cam cât o portocală, pe un suport de alamă. Are înăuntru două figurine — o fată și un băiat care patinează. Fata poartă un pulover roșu și are căști pe urechi. Tocmai descrie o piruetă pe gheață și el o admiră. E un moment special prins ca în chihlimbar. Un moment desăvârșit, păstrat sub cupola de sticlă. Exact ca noaptea aceea de aprilie în care a nins.

— Îmi place la nebunie, spun și așa și e, îmi place de nu se poate.

Doar cineva care mă cunoaște cu adevărat îmi putea face un cadou ca ăsta. Să simți că cineva te cunoaște, te înțelege așa de bine e un sentiment minunat. Mai că-mi dau lacrimile. E ceva ce voi păstra pentru totdeauna. Acest moment și globul cu zăpadă.

Mă ridic pe vârfuri și-l îmbrățișez, iar el mă strânge din ce în ce mai tare în brațe.

— La mulți ani, Lara Jean!

Tocmai mă pregătesc să mă urc în mașina lui când îl văd pe Peter venind cu pași mari spre noi.

— Stai o clipă, îmi spune, cu un zâmbet prietenos în colțul gurii.

— Bună, îi spun, neștiind la ce să m-aștept.

— Salutare, Kavinsky! îi zice John.

Peter îl salută cu un gest din cap.

— N-am apucat să-ți spun La mulți ani, Covey.

— Dar — m-ai văzut la ora de chimie..., zic.

— Păi, ai plecat în grabă. Am ceva pentru tine. Desfă palmele.

Îmi ia globul cu zăpadă din mână și i-l dă lui John.

— Poftim, poți să ții tu ăsta?

Mă uit de la unul la altul. Încep să mă simt neliniștită.

— Întinde mâinile, mă îndeamnă Peter.

Mă mai uit o dată la John înainte să mă conformez și Peter scoate un obiect din buzunar și mi-l pune în mână. Medalionul meu în formă de inimioară.

— E pentru tine.

— Credeam că i l-ai dus înapoi mamei tale, la magazin, zic, vorbind poticnit.

— Nu. Nu i s-ar potrivi altei fete.

Clipesc.

— Peter, nu pot să-l accept.

Încerc să i-l dau înapoi, dar clatină din cap, nu vrea să-l ia.

— Peter, te rog.

— Nu. Când o să te recâștig, o să-ți pun din nou lănțișorul la gât și-o să porți semnul meu.

Mă privește drept în ochi, ca și cum ar vrea să mă prindă din priviri.

— Ca în anii '50. Mai ții minte, Lara Jean?

Dau să zic ceva, dar mă opresc.

— Nu cred că „semnul tău" înseamnă ce crezi tu că înseamnă, îi spun, întinzându-i lănțișorul. Te rog, ia-l înapoi.

— Spune-mi ce-ți dorești, se roagă de mine. Pune-ți orice dorință și o să ți-o îndeplinesc, Lara Jean. Trebuie doar să-mi spui.

Mă ia cu amețeală. În jurul nostru lumea iese, rânduri-rânduri, din școală, îndreptându-se fiecare spre mașină. John e lângă mine și Peter se uită la mine

ca și cum am fi singurii oameni de-aici. Singurii oameni de pe fața pământului.

Vocea lui John mă smulge din transă.

— Ce *faci* de fapt, Kavinsky? îl întreabă, clătinând din cap. E jalnic ce faci. Ai tratat-o ca pe ultimul om și-acum te-ai hotărât c-o vrei înapoi?

— Nu te băga, Sundance Kid, îl repede Peter. Mi-ai promis că n-o să-mi frângi inima, îmi spune mie, cu o voce blândă. Ai promis în contract că n-o s-o faci, dar ai făcut-o, Covey.

Niciodată nu l-am mai auzit să vorbească atât de sincer, din inimă.

— Îmi pare rău, îi spun, cu un firicel de glas. Pur și simplu nu pot.

Nu mă uit în urmă la Peter când mă urc în mașină, dar am rămas cu lănțișorul în mână. În ultima clipă mă întorc, dar ne-am îndepărtat prea tare; nu văd dacă Peter mai e acolo sau nu. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Ce-aș regreta mai mult? Realitatea relației cu Peter sau fantezia mea legată de John? Fără de care dintre ei n-aș putea să trăiesc?

Îmi amintesc cum a fost când John și-a lăsat mâna peste mâna mea. Cum a fost când eram întinsă lângă el în zăpadă. De faptul că ochii lui par și mai albaștri când râde. Nu vreau să renunț la asta. Nu vreau să renunț nici la Peter. Sunt atâtea lucruri demne de iubit la amândoi. Încrederea în sine infantilă a lui Peter, perspectiva lui optimistă asupra vieții, faptul că se poartă așa frumos cu Kitty. Cum îmi tresaltă inima de fiecare dată când îl văd trăgând în fața casei.

Mergem în tăcere câteva minute și-apoi, uitându-se drept în față, John mă întreabă:

— Aveam vreo șansă, de fapt?

— Mi-ar fi așa ușor să mă îndrăgostesc de tine, șoptesc. Sunt deja pe jumătate îndrăgostită de tine.

Văd cum îi urcă mărul lui Adam în gât.

— Ești perfect în amintirea mea și ești perfect în carne și oase. E ca și cum ai fi un vis care a prins viață. Dintre toți băieții, pe tine te-aș alege.

— Dar?

— Dar... n-am încetat să-l iubesc pe Peter. N-am ce face. E primul care mi-a intrat în suflet și... pur și simplu nu mai vrea să iasă.

Oftează, un oftat adânc, resemnat, care îmi frânge inima.

— La naiba, Kavinsky.

— Îmi pare rău. Țin și la tine, John. Sincer. Mi-aș dori... Mi-aș dori să fi putut să mergem împreună la banchetul de terminarea clasei a opta.

Și-apoi John Ambrose McClaren mai îmi spune un lucru, un lucru care mă umple de emoție.

— Nu cred că era momentul potrivit pentru noi. S-ar părea că nici acum nu e.

Se uită la mine, cu o expresie hotărâtă.

— Dar poate că va fi într-o bună zi.

55

Sunt în baia fetelor, tocmai îmi prind din nou părul în coadă, când apare Genevieve. Mi se usucă gura. Încremenește și-apoi face stânga împrejur, dând să intre într-una dintre cabine.

— Ne tot întâlnim în baie, mai nou, îi zic, dar nu-mi răspunde. Gen... Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Genevieve se întoarce brusc și vine spre mine.

— Nu vreau scuze din partea ta.

Mă prinde de braț.

— Dar, dacă spui cuiva, jur...

— N-aș face așa ceva! exclam. N-o să spun. N-aș face niciodată una ca asta.

Îmi dă drumul.

— Pentru că ți-e milă de mine, așa-i?

Râde a pagubă.

— Ești așa o prefăcută. Toate dulcegăriile tale îmi fac greață, știi? I-ai păcălit pe toți, dar eu știu cu cine am de-a face.

Rămân șocată de tonul ei înverșunat.

— Ți-am făcut vreodată ceva? De ce mă urăști așa tare?

— Oh, Dumnezeule! Nu te mai face că nu știi. Trebuie să recunoști mizeriile pe care mi le-ai făcut.

— Stai așa, zic. Ce ți-am făcut *eu ție*? Tu ai pus un videoclip compromițător cu mine pe net! N-ai dreptul să răstălmăcești lucrurile pentru că așa ți-a venit ție. Eu sunt Éponine și tu ești Cosette![44] Nu te preface c-aș fi eu Cosette în povestea asta!

Schițează o grimasă.

— Despre ce naiba vorbești?

— *Les Mis*!

— Nu mă uit la filme muzicale.

Se întoarce să plece și-apoi se oprește și zice:

— V-am văzut în ziua aia într-a șaptea. Te-am văzut când l-ai sărutat.

Era de față?

Îmi observă surprinderea și savurează momentul.

— Mi-am uitat haina acolo și, când m-am întors s-o iau, v-am văzut cum vă sărutați pe canapea. Ai încălcat regula cea mai elementară din codul prieteniei dintre fete, Lara Jean. Cumva în mintea ta ai ajuns la concluzia că eu sunt personajul negativ. Dar ar trebui să știi că nu m-am purtat ca o scorpie doar pentru că așa mi-a venit. O meritai.

Mă ia cu amețeală.

— Dacă știai, de ce ai rămas prietenă cu mine? Abia mai târziu n-am mai fost prietene.

Genevieve dă din umeri.

— Pentru că îmi plăcea să-ți fac în ciudă. Era al meu, nu al tău. Crede-mă, din clipa aia n-am mai fost prietene.

E ciudat că, dintre toate lucrurile pe care mi le-a spus vreodată, ăsta mă doare cel mai tare.

— Ca să știi, nu eu l-am sărutat. El m-a sărutat pe mine. Nici măcar nu-mi plăcea de el la modul ăla până atunci, până să mă sărute.

— Singurul motiv pentru care te-a sărutat, de fapt, e pentru că eu n-am vrut să-l sărut, îmi zice atunci. Tu ai fost a doua pe listă.

Își trece mâna prin păr.

— Dacă mi-ai fi mărturisit la momentul ăla, poate că te-aș fi iertat. Poate. Dar n-ai mărturisit niciodată.

Înghit în sec.

— Am vrut. Dar a fost primul meu sărut și era cu persoana nepotrivită și știam că nu-i plăcea de mine.

Toate încep să se lege. De ce s-a dat peste cap să ne despartă pe mine și pe Peter. Cum se agăța în continuare de el, obligându-l să demonstreze că rămăsese favorita lui. Nu e o scuză pentru tot ce-a făcut, dar văd care a fost

contribuția mea. Ar fi trebuit să-i spun chiar atunci despre sărut, încă dintr-a șaptea. Știam cât de mult îi plăcea de el.

— Îmi pare rău, Genevieve. Sincer. Dacă aș putea să schimb ceva, aș face-o.

Mișcă involuntar din sprânceană și știu că n-a rămas impasibilă. Mânată de un impuls, îi spun:

— Am fost prietene cândva. Am putea — crezi c-am putea să redevenim prietene la un moment dat?

Se uită la mine cu un dispreț absolut, ca și cum aș fi un țânc care cere luna de pe cer.

— Maturizează-te odată, Lara Jean.

În multe privințe, simt că m-am maturizat.

---

[44] Personaje feminine din romanul „Mizerabilii" de Victor Hugo (și din muzicalul omonim), îndrăgostite amândouă de Marius. (*N.t.*)

Stau întinsă pe spate în căsuța din copac, uitându-mă pe fereastră. Luna e tare firavă, parcă ar fi o poză minusculă aninată pe cer. Mâine, căsuța din copac nu va mai fi. De-abia dacă m-am mai gândit la locul ăsta, dar, acum că va dispărea, mă întristează. Așa se întâmplă cu toate jucăriile din copilărie, mă gândesc. Nu le apreciezi decât după ce le pierzi. Dar nu e vorba doar de căsuța din copac. E sentimentul că-mi iau rămas-bun și pare că totul se sfârșește.

Când mă ridic în capul oaselor, o zăresc, o ață violetă care se iește dintr-scândură din podea, ca un fir de iarbă abia răsărit. Trag de un capăt și-o desprind de-acolo. E brățara prieteniei pe care i-am dăruit-o lui Genevieve.

„Crede-mă, din clipa aia n-am mai fost prietene."

Nu-i adevărat. Am mai rămas peste noapte una la alta, ne-am sărbătorit zilele de naștere împreună, mi-a plâns pe umăr atunci când credea că părinții ei vor divorța. Nu se poate să mă fi urât în tot acel timp. Nu vreau să cred asta. Și brățara prieteniei o dovedește.

Pentru că asta a pus ea în capsula timpului, lucrul cel mai de preț pentru ea, ca și pentru mine. Și apoi, la petrecere, a scos-o și-a ascuns-o. N-a vrut s-o văd eu. Dar acum știu. Și eu am contat în viața ei. Am fost prietene adevărate cândva. Îmi dau lacrimile. Adio, Genevieve, adio, ani de școală, adio, căsuță din copac și tot ce-a contat pentru mine într-o vară fierbinte.

Oamenii apar și dispar. O vreme devin centrul lumii tale, sunt totul pentru tine. Și-apoi, într-o zi, nu mai sunt. N-ai de unde ști cât timp îți vor fi alături. Acum un an nu mi-aș fi imaginat că Josh nu va mai fi o prezență constantă în viața mea. N-aș fi conceput cât de greu îmi va fi să n-o mai văd pe Margot zi de zi, cât de pierdută o să mă simt fără ea — sau cât de ușor ar putea să iasă Josh din viața mea, fără ca măcar să-mi dau seama. Cel mai greu e să-ți iei rămas-bun.

— Covey?

Aud vocea lui Peter de afară, mă strigă de jos, din întunericul care s-a lăsat.

Mă ridic în capul oaselor.

— Aici sunt.

Urcă repede scara, lăsându-se în jos ca să nu dea cu capul de tavan. Se îndreaptă târâș spre peretele de vizavi, așa că acum stăm în laturile opuse ale căsuței.

— Or să dărâme căsuța mâine, îi zic.

— Așa deci?

— Mda. Vor să construiască un chioșc de grădină. Știi, ca ăla din „Sunetul muzicii"?

Peter mă privește curios, mijind din ochi.

— De ce m-ai chemat aici, Lara Jean? Știu că nu despre „Sunetul muzicii" voiai să vorbești.

— Am aflat de Genevieve. Care e secretul ei, vreau să zic.

Se reazemă cu spatele de peretele căsuței, lăsându-și capul pe spate, cu o bufnitură.

— Taică-său e o javră. A mai înșelat-o și înainte pe mama ei. Dar niciodată cu o fată așa tânără.

Spune totul dintr-o răsuflare, ca și cum ar fi o ușurare s-o poată spune în sfârșit cu voce tare.

— Când situația dintre părinții ei devenea foarte nasoală, Gen găsea metode să se rănească. Eu trebuia să fiu cel care-o proteja. Era treaba mea. Uneori mă speria, dar îmi plăcea că, nu știu... că avea cineva nevoie de mine.

Oftează și-mi spune:

— Știu că are obiceiul să manipuleze oamenii — o știu dintotdeauna. În anumite privințe, îmi era mai ușor să mă întorc la ceea ce știam. Cred că se poate să-mi fi fost teamă.

Mi se taie răsuflarea.

— De ce?

— C-aș putea să te dezamăgesc.

Peter își ferește privirea.

— Știu că sexul e o chestie importantă pentru tine. N-am vrut s-o dau în bară. Ești așa de inocentă, Lara Jean. Și trecutul meu e plin de toate chestiile astea nasoale.

Aș vrea să-i zic „*Nu m-a interesat niciodată trecutul tău*". Dar nu-i adevărat. Și-abia atunci realizez un lucru: Nu Peter era cel care trebuia s-o uite pe Genevieve. Ci eu. În tot timpul ăsta, de când sunt cu Peter, m-am tot comparat cu ea, m-am gândit la toate privințele în care îi sunt inferioară. La toate privințele în care relația noastră pălește prin comparație cu a lor. Eu sunt cea care se agață de ea. Eu sunt cea care n-a acordat o șansă relației noastre.

— Ce-ți dorești, Lara Jean? mă întreabă brusc. Acum c-ai câștigat. Felicitări, apropol Ai reușit.

Un val de emoție îmi umple pieptul.

— Îmi doresc ca lucrurile să fie din nou ca înainte între noi. Ca tu să fii tu și eu să fiu eu și să ne simțim bine împreună și să fie o primă iubire gingașă pe care să mi-o amintesc toată viața.

Am senzația că m-am înroșit când am spus ultima parte, dar mă bucur c-am spus-o, pentru că, pentru o clipă, ochii lui Peter se umezesc și se fac precum caramelul topit și trebuie să-mi feresc privirea.

— N-o spune ca și cum relația dintre noi ar fi sortită eșecului deja.

— N-am vrut să spun asta. Prima iubire nu e neapărat și ultima, dar va rămâne întotdeauna prima și asta e ceva special. Primele iubiri sunt speciale.

— Nu ești prima fată din viața mea, îmi spune Peter. Dar ești cea mai specială pentru mine, pentru că tu ești cea pe care o iubesc, Lara Jean.

„*Iubesc.*" A spus cuvântul „iubesc". Mă ia cu amețeală. Sunt o fată iubită de un băiat, nu doar de surorile și de tatăl și de câinele ei. Un băiat cu sprâncene frumoase și mâini dibace.

— Am simțit că înnebunesc fără tine.

Își freacă involuntar ceafa.

— N-am putea să...

— Vrei să spui că și eu te înnebunesc? îl întreb.

Geme.

— Vreau să spun că mă înnebunești mai tare decât orice fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Mă apropii târâș de el, întind mâna și-i urmez cu degetul conturul sprâncenelor, care sunt ca mătasea la atingere.

— Am convenit în contract că n-o să ne frângem unul altuia inima, zic. Dacă o facem din nou?

— Și dacă o facem, ce? îmi spune înverșunat. Dacă ne păzim așa bine, n-o să iasă nimic. Hai s-o facem pe bune, Lara Jean. Hai să ne aruncăm cu capul înainte. Fără contract. Fără plase de siguranță. N-ai decât să-mi frângi inima. Fă ce vrei cu ea.

Îmi las mâna pe pieptul lui, în dreptul inimii. O simt cum bate. Îmi las mâna să cadă. Inima lui e a mea, doar a mea. O cred acum. E a mea, eu pot s-o ocrotesc și s-o păzesc, eu pot s-o frâng.

O mare parte din dragoste ține de hazard. E ceva deopotrivă înspăimântător și minunat în asta. Dacă n-ar fi expediat Kitty toate scrisorile alea, dacă nu m-aș fi dus la jacuzzi în noaptea aia, poate c-ar fi și acum cu Gen. Dar Kitty a expediat scrisorile și eu m-am dus în pădure. Lucrurile ar fi putut să decurgă în nenumărate feluri. Dar au decurs așa. Asta e calea pe care am pășit. *Asta* e povestea noastră.

Știu acum că nu vreau să iubesc sau să fiu iubită cu jumătăți de măsură. Vreau totul și, ca să obții totul, trebuie să riști totul.

Așa că-l iau de mână pe Peter, îi pun mâna peste inima mea și-i spun:

— Trebuie să ai mare grijă de ea, pentru că-ți aparține.

Se uită la mine cu așa o expresie, încât știu sigur — nu s-a mai uitat la nicio altă fată așa.

Și-apoi mă cuprinde în brațe și ne îmbrățișăm și ne sărutăm și tremurăm amândoi pentru că o știm amândoi — în noaptea asta ce e între noi va deveni

adevărat.

— Adevărat nu-nseamnă felul cum ești făcut, a spus Calul de Piele. E un lucru care ți se întâmplă.

— Și doare? a întrebat Iepurele.

— Uneori, a zis Calul de Piele, care nu mințea niciodată. Dar când ești Adevărat, nu iei în seamă durerea.

— Margery Williams[45]

---

[45] Margery Williams. „Iepurele de catifea", traducere de Radu Paraschivescu, Editura Arthur, 2015. (*N.t.*)

Mulțumiri

Mulțumesc din inimă editoarei mele, Zareen Jaffery, fără de care n-aș fi putut scrie cartea de față. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Justin Chanda, directorul meu editorial și dragul meu prieten, lui Anne Zafian, Mekisha Telfer, Katy Hershberger, Chrissy Noh, Lucy Cummins, Lucille Rettino, Christina Pecorale, Rio Cortez, Michelle Fadlalla Leo, Candace Greene și Sooji Kim. Colaborez de zece ani deja cu Editura S&S și vă iubesc mai mult ca oricând. Mulțumiri și echipei S&S Canada, pentru că ne sprijiniți constant pe mine și cărțile mele.

Toată dragostea și admirația mea se îndreaptă către minunatul meu agent literar, Emily van Beek, către Molly Jaffa și întreaga echipă de la Folio — vă prețuiesc nespus. Îi mulțumesc, de asemenea, Elenei Yip, ajutorul meu de nădejde part-time.

Îți mulțumesc, Siobhan Vivian, tovarășa mea în materie de scris, de pozne și de toate cele. N-aș putea face lucrul ăsta fără tine. Adele Griffin, ești una dintre persoanele mele preferate din lumea largă — întotdeauna prinzi ritmul oricărei povești. Morgan Matson, în amintirea acelei seri petrecute la Londral

Și, în sfârșit, cititorilor mei — cu toată dragostea, ca întotdeauna.

Jenny